

Alex Berca
Ucraina

— Un punct de vedere geopolitic

Editura TOP FORM
București 2014

Cuprins

Introducere

Capitolul 1

**UNELE ASPECTE ISTORICE PRIVIND UCRAINA
 ȘI CRIMEEA**

1. Informații despre Ucraina
2. Informații despre Crimeea
3. Anexarea Crimeei prin instigări rusești
4. Asemănări și diferențe între două epoci 1917 și 2014
- 4.1. Condițiile specifice din anii 1917 și 2014

Capitolul 2

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

1. Pătrunzând în planurile lui Vladimir Putin
2. De ce și cum s-a ajuns la situația actuală
3. Transferurile de populații în Uniunea Sovietică
- 3.1. Deportările anumitor categorii sociale
- 3.2. Transferurile unor grupuri etnice
- 3.3. Trimiterea în lagărele de muncă forțată
- 3.4. Campanii pentru transferul forței de muncă
4. Sistemul colonizărilor involuntare
- 4.1. Colonizările forțate
- 4.2. Exilul intern
- 4.3. Sistemul coloniilor forțate
- 4.4. Deportările din zonele de graniță (1939 – 1941)

4.4.1 Deportările preventive ale unor naționalități
(1941 – 1942)

4.4.2. Deportările punitive (1943 – 1944)

4.5. Deportările germanilor din teritoriile ocupate
(1944 – 1945)

5. Deportările din epoca postbelică

6. Persecuțiile religioase

7. Alte categorii de deportați

7.1. Coloniile de muncă

8. Colonizările voluntare

Capitolul 3

CARACTERUL NAȚIONALIST SAU IMPERIALIST AL POLITICII

PREȘEDINTELUI VLADIMIR PUTIN

1. Opinii privind politica dezvoltării economice a
Federației Ruse

2. Gestionarea situației de criză din Ucraina

2.1. Fenomenul corupției ucrainene

3. Evoluția recentă a economiei Federației Ruse și a
Ucrainei

Capitolul 4

PRIMELE EFECTE ÎN URMA APLICĂRII UNORA DINTRE SANȚIUNILE OCCIDENTULUI

1. Opoziția Europei și a unor companii din lume în
privința sancționării Federației Ruse

2. Efectele militare ale acțiunilor Federației Ruse și
manifestare unora similare ale Chinei

3. Efectele negative asupra industriei turismului în
Federația Rusă

4. Din greșeală în greșeală

În loc de concluzii

UNELE SOLUȚII REFERITOARE LA CRIZA UCRAINEI

ANEXE

Adnotări

Index tabele statistice

Index hărți

BIBLIOGRAFIE

Index de subiecte și personalități

Introducere

Există țări în lume care de mii de ani au fost dorite de toți vecinii mai apropiați sau mai îndepărtați.

Soarta acestor țări se datora poziției geografice, poziției geo-strategice, a unora dintre resursele pe care le dețineau în subsolurile țării sau ca sursă de produse agro-alimentare.

Cu toate că Peninsula Crimeei nu deține prea multe resurse naturale, cel puțin până în prezent descoperite, faptul că are acces la Marea Neagră și la Marea de Azov îi oferă un element în plus de interes geopolitic.

Ucraina are o situație specială, ea deținând unele resurse¹ care i-a conferit în totdeauna și în prezent, un

1 Conform unor informații oficiale, resursele minerale ale Ucrainei au fost prospectate la peste 90 tipuri (cca. 8 mii de

zăcăminte, din care cca. 60% sunt în exploatare). Resursele energetice: rezervele de cărbune sunt estimate la

47,1 mld. tone, zăcămintele carbonifere sunt concentrate în bazinul Donețului (50 mii km.p.), Lvov - Volâni (10 mii km.p.)

Dnepr, Nadnistriașcina, Predcarpatie, Zakarpacie (unde se găsește cărbune brun). Zăcămintele de țiței au fost

prospectate în regiunile Dnepropetrovsk-Donet (114 mii km.p.), Predcarpatie, Dnepro-Donet, Marea Azov și Marea Neagră unde au fost evaluate (la 1 ianuarie 2002) la cca. 247 mil.tone.

Circa 60% din zăcăminte se află la adâncimi de peste 5000 m. Zăcăminte de minereu de fier (evaluate la 28 mld. tone) se găsesc în bazinele Dnepropetrovsk (Krivoi-Rog) și Kerchi. În 2001, Ucraina a extras 54,8 mln. tone minereu de fier (față de 105 milioane tone în 1990).

Alte zăcăminte : titan, mercur, polimetal, nichel, bauxită, cupru, magneziu (2,5 mld. tone, locul al doilea după Africa de Sud).

Zăcămintele nemetalifere: sulf (Predcarpatie, Kerchi), sare (Predcarpatie), fosfati, caolin, grafit, dolomit, bentonite, gips, piatră

statut diferit.

Capitolul 1

1. UNELE ASPECTE ISTORICE PRIVIND UCRAINA ȘI CRIMEEA.

În urmă cu 97 ani (în 1917), Ucraina a avut parte de o schimbare radicală transformând un protest al unor oameni nemulțumiți de situația economică existentă într-o revoluție care a schimbat viața a milioane de oameni din Rusia și din alte țări.

Ca și atunci, la începutul anului 1917, anul acesta (2014) Statele Unite, au salutat cu entuziasm noul guvern, aparent democratic și s-a oferit a-i acorda asistența necesară. Ulterior a descoperit că nu au existat niciun fel de elemente social-politice și economice care ar fi putut remodela cursul evenimentelor.

Evenimentul din 1917, ar fi trebuit să constituie un avertisment pentru guvernul Ucrainei actual (ne ales, ci ajuns la putere prin căderea bruscă a guvernului anterior).

Acest nou guvern provizoriu se luptă cu un tezaur gol precum și cu o presiunea acută din toate părțile inclusiv din partea unora dintre susținătorii săi din Washington și din Uniunea Europeană.

După opinia lui Vladimir Rîjkov²:

„Rusia acum 100 de ani a fost un stat care a eșuat”.

de construcții (granit, bazalt, etc.).

Sunt în fază de exploatare zăcămintele de topaz, beriliu, cristal de stâncă, cuarț, opal, calcedoniul, agat, aur, etc.

Resursele de gaze și petrol nu acoperă necesarul intern, Ucraina fiind dependentă de importul de purtători de energie,

în special din Rusia și Turkmenistan. De sute de ani Ucraina a fost recunoscută ca fiind una din principalele surse de produse agricole ale Rusiei.

2 Vladimir Rîjkov - istoric rus și unul dintre politicienii de opoziție ai Administrației actuale de la Moscova,

Acest lucru este asemănător cu situația de la Kiev de astăzi.

Ucraina este în totalitate un dezastru, în economie, în viața politică și în viața socială”.

Primul-ministru interimar din Kiev, Arseniy Yatsenyuk, se luptă pentru a conduce Ucraina departe de soarta pe care a avut-o Rusia în urmă cu 97 ani când a fost condusă de către un avocat în vârstă de 36 de ani, Alexander Kerensky. La fel ca și Kerensky, autoritățile actuale din Ucraina se bazează pe multe discursuri frumos scrise și pline de bunăvoință, dar nu pe un plan bine gândit referitor la activitatea pe termen scurt și pe termen mai lung.

Ceea ce are nevoie în prezent Ucraina este un guvern ales pe baza principiilor democratice și foarte hotărât să mențină independența țării și să asigure prosperitatea vieții populației.

1. informații despre Ucraina

Pentru cei ce nu au o informație completă asupra Ucrainei, menționăm că această țară este locată în Europa Orientală. Ea are frontiere cu: Rusia - în nord-est, Belarusia - în nord, Polonia, Slovacia și Ungaria - în vest, România și Republica Moldova - la sud-vest, Marea Neagră și Marea Azov - la sud. Capitala Ucrainei este orașul Kiev.

Suprafața Ucrainei fără Republica Crimeea și orașul Sevastopol este de 576.683 kilometri pătrați iar numărul locuitorilor este de 46.044.000.

Merită cunoscută structura demografică a populației ucrainene pentru a ne da seama de marea varietate a acestei structuri care reflectă diversitatea specifică a secolului în care trăim și a fenomenului globalizării.

Tabelul 1
Compoziția etnică a populației Ucrainei³

Populația	*	Populația	*
Ucraineni	77.8	Ruși	17.2
Români/ Moldoveni	0.85	Belaruși	0.5
Tătari crimeeni	0.51	Bulgari	0.4
Unguri	0.32	Polonezi	0.3
Alții	1.72		

Harta Nr. 1

Ucraina are granițe cu: Rusia – în nord-est, cu Belarusia – în nord, cu Polonia, Slovacia și Ungaria – în vest, cu România și Republica Moldova – la sud-vest.

Istoria Ucrainei este marcată de un trecut îndepărtat ce datează din preajma anului 4500 î.e.n. (recunoscută ca fiind perioada Cucuteni din epoca neolitică).

Cele mai multe documente istorice confirmă că în

³ Recensământul populației din 2001

timpul epocii fierului, teritoriul actual al Ucrainei a fost locuit de simerieni, sciți și sarmați. Între 700 î.e.n. și 200 î.e.n. a făcut parte din Sciția⁴.

Mai târziu, au fost fondate colonii grecești, romane, și bizantine, (cum au fost de exemplu: Tyras, Olbia și Hermonassa, începând cu secolul al VI-lea î.e.n., pe malul nord-estic al Mării Negre, și care au înflorit până în secolul al VI-lea e.n.).

În secolul al VII-lea, estul Ucrainei a făcut parte din statul bulgarilor.

La sfârșitul aceluși secol, majoritatea triburilor bulgare au migrat în diferite direcții iar teritoriul locuit de ele a fost cucerit de hazari⁵.

Spre deosebire de Crimeea în care procentul cel mai mare al populației îl constituie rușii și limba vorbită cu procentul cel mai ridicat este limba rusă, în Ucraina limba oficială și cu cea mai mare circulație este ucraineana.

Pentru a avea o imagine mai clară asupra acestei țări să vedem câteva din datele istorice:

- Formarea Ucrainei a avut loc în anul 882 în timpul Rusiei Kieveane⁶
- Cnezatul Galiției a avut loc la 1199
- Republica Națională Ucraineană a fost fondată în 1917
- Declarația de independență a Ucrainei a fost dată la 30 iunie 1941

⁴ Vezi Adnotări care include și o hartă a Sciției la anul 100 î.Hr.

⁵ Hazarii – locuitori din zona veche a orașului Delhi, India, cunoscut drept Tis Hazari Courts Complex

⁶ Rusia Kieveană sau Rutenia Kieveană – a fost statul cel mai timpuriu al slavilor estici, dominat de orașul Kiev și care se

consideră ca fiind statul predecesor a trei națiuni slave răsăritene din zilele noastre: Belarus, Ucraina și Rusia.

Pentru informații suplimentare vezi și informația online despre Istoria timpurie a rușilor kievieni

- Independența față de U.R.S.S. a fost înfăptuită la 24 august 1991

După cum se vede după 1917 Ucraina a fost înglobată în Rusia sovietică, iar în 1941 i s-a acordat statutul de republică independentă.

După 50 de ani cât a stat sub dominația Uniunii Sovietice, după căderea comunismului sovietic și-a recâștigat totala independență devenind o țară total independentă. La data respectivă Crimeea aparținea de Ucraina iar majoritatea populației vorbitoare de limbă rusă avea toate drepturile ca și cetățenii ucraineni.

Zeci de ani trăind împreună își consolidaseră relații de prietenie și colaborare, bazate pe interese comune de îmbunătățire a condițiilor de viață.

Din diverse conversații cu cetățeni ruși născuți și care au trăit în Ucraina, rezultă că nu exista niciun fel de discriminări. Toată lumea putea merge la școlile și universitățile ucrainene, indiferent că erau din Ucraina sau din Crimeea.

Crimeea primea maximum de ajutor economic din partea statului Ucrainean și nu aveau plângeri referitoare la discriminări economico-sociale sau politice.

Pentru a înțelege mai bine cele afirmate trebuie să urmărim chiar printr-o prezentare foarte sumară istoria Crimeei.

2. Informații despre Crimeea

Peninsula Crimeea, este direct legată de sudul Ucrainei care este o țară europeană. Istoria Crimeei care este destul de complicată, dovedește că pentru foarte mult timp ea a făcut parte din Rusia.

Dar câte țări și teritorii nu au făcut parte din fosta Uniune Sovietică?

Să nu uităm cum au fost alipite diverse țări și regiuni întregi la teritoriul URSS de către Stalin și urmașii lui.

Despre Crimeea se poate spune că ea a devenit cunoscută în istoria lumii, după unele date ale unor istoriografi, încă din secolul 5 î.Hr. când primii care au poposit pe meleagurile acestei peninsule au fost coloniștii greci care au numit-o Tauric Chersonese (Χερσόνησος Ταυρική) - (Peninsula Tauric - **n.t.**), și au folosit-o ca bază a activității de pescuit și de navigație cu mijloacele rudimentare ale acelei perioade spre alte țărmuri din Marea Neagră și Marea Mediterană.

Prin poziția sa geografică ea a atras interesul pentru ocuparea unei asemenea zone și din partea altor popoare care profitând de avantajele unor armate numeroase, au invadat această peninsulă și au început să-și desfășoare diverse planuri de dezvoltare atât pe uscat cât și pe apă, extinzându-și interesele și spre alte țări.

Așa se explică invaziile acestei peninsule de către cumani⁷ romani, goți, huni, tătari, mongoli și alții. Ulterior peste această peninsulă au venit și Hasarii care erau mai

⁷ Cumanii - popor din Asia din grupul turcilor-kiocak, care își aveau obârșia în tribul Kimek, care în antichitate era identic cu cel al sciților (sciții roșii)

aproape; fiind locați în teritoriul dintre Marea Neagră și Marea caspică, așa după cum se vede în harta Nr. 2, (partea colorată cu roz din centrul hărții).

Harta Nr. 2

Această zonă marchează Imperiul Hazar care existase între anii 650 - 850 și care se învecina cu peninsula Crimeea.

În epoca medievală (aproximativ din anul 800 până la mijlocul secolului al

12-lea), Rusia Kieveană și-a întins dominația spre aceeași teritoriu, pe care ulterior l-a pierdut în favoarea Bizanțului și al hoardelor mongole.

Harta Nr. 3

Zona verde marchează întinderea ocupației Cumane în Asia și Europa

Un secol mai târziu (în secolul 13), acest teritoriu a fost sub controlul Venețienilor iar între 1441 și 1783 această zonă a fost sub ocupația Tătară și condusă de către unul din nepoții lui Ginghis Han (căruia i se oferise titlul de conducător al tătarilor din Crimeea, după războiul câștigat împotriva hoardelor mongole).

Crimeea era un centru important pentru producția de vinuri, fructe și **tutun**.

Unele dintre produsele lucrate de către locuitorii acestei peninsule, cum erau carpetele orientale (fabricate în Bahcisarai), erau apreciate într-un mod **deosebit** și își găsiseră o largă piață de desfacere în Polonia. După informații transmise din tată în fiu, cuțitele fabricate de către

Harta Nr. 4

tătarii din această peninsulă erau considerate ca fiind cele mai bune și erau cotate la prețuri mari de către membrii triburilor caucaziene.

Cu toate că marea majoritate a populației se ocupau cu meșteșuguri și comerț, sursa principală de venituri a nobililor tătari erau prăzile de război și comerțul cu sclavi.

Epoca modernă a Crimeei a început odată cu anul 1783 când a avut loc anexarea ei de către Imperiul Rus.

După cum am văzut nici în epocile dinainte și cu atât mai puțin în epoca modernă, această țară nu a avut o viață liniștită. Între 1835 și 1856, timp de 21 ani s-a desfășurat Războiul Crimeei, un conflict armat între armatele Imperiului Rus și o alianță a câtorva imperii - Imperiul Francez, Imperiul Britanic, Imperiul Otoman, Regatul Sardiniei și Ducatul Nassau). Cu toate că o parte a războiului s-a desfășurat în alte zone, conflictele principale au avut loc în Crimeea.

La 9 Septembrie 1855, Crimeea a fost ocupată de trupele imperiilor aliate și ca urmare tătarii, care reprezentau o mare parte a populației, și erau (în cea mai mare parte) musulmani, au trebuit să fugă din această țară datorită persecuțiilor la care erau supuși.

Mulți dintre tătari au ajuns în România și s-au stabilit în Dobrogea, în Anatolia (în partea Asiatică a Turciei - între Marea Neagră și Marea Mediterană).

În ultimele decade mulți dintre tătari s-au întors în locurile natale și în prezent sunt circa 300.000 de tătari în Crimeea.

Viața lor era socotită ca fiind liniștită până la preluarea Crimeei de către Federația Rusă.

Tătarii sun din nou speriați de ceea ce se va întâmpla cu ei în viitor.

Liderul tătarilor, Mustafa Dzhemilev, cunoscut ca un **vajnic** luptător pentru drepturile tătarilor crimeeni a încercat să viziteze Kievul în timpul vizitei vicepreședintelui SUA, Joe Biden. Din păcate întâlnirea nu a avut loc.

Intenția lui Dzhemilev, a fost socotită de către

Administrația de la Moscova ca fiind total inoportună pentru un cetățean al Crimeei și ca atare i s-a interzis să se reîntoarcă în Crimeea până în 2019.

Această decizie a noii conduceri a Crimeei, stabilită de comun acord cu Administrația de la Kremlin, nu face decât să reamintească tătarilor despre istoria deportărilor lor ce a avut loc cu peste 70 de ani înainte.

De fapt acest conducător al tătarilor ca și alți membri ai comunității tătare au fost și continuă să fie urmăriți în acțiunile lor. Atunci când s-a pus problema votării anexării Crimeei la Federația Rusă, Mustafa Dzhemilev a fost cel care i-a îndemnat pe tătarii crimeeni să nu participe la votare, și să creeze astfel o opoziție în fața acestei anexări.

La începutul lunii Aprilie 2014, când Mustafa Dzhemilev a făcut o vizită la Washington, și a prezentat conducerii Casei Albe situația tătarilor din Crimeea și riscurile pe care le vor avea în menținerea unor locuri de muncă de către cei ce lucraseră pentru guvernul ucrainean. În același timp el a adus la Washington mesajul Ucrainei de a cere sprijinul refacerii în timpul cel mai scurt posibil a arsenalului nuclear, care ar permite apărarea împotriva oricăror acțiuni agresive ale Moscovei.

La 20 Aprilie 2014, noul conducător al Crimeei, Sergei Aksyonov, l-a acuzat pe liderul tătarilor crimeeni ca fiind un provocator al etniei tătare și ca un extremist și în încheiere a spus:

*„Dacă nu îți place să locuiești în Crimeea, ești liber să pleci”!*⁸

Mai mult decât atât Natalia Poklonskaya, Procurorul Șef al Crimeei, a afirmat că membrii comunității tătare din Crimeea sunt suspectați ca activiști extremiști și ca atare

8 Sursa: Twitter - Sergei Aksyonov ; re-publicată în The Wall Street Journal, 23 Aprilie 2014, pg. A10

consiliul de conducere al tătarilor din Crimeea va fi desființat și interzis pe întregul teritoriu al Federației Ruse.

Natalia Poklonskaya, a afirmat că punctul ei de vedere este o urmare a acțiunii ce a avut loc la 3 Mai 2014, când peste 1.000 de tătari au demonstrat lângă granița Crimeei (lângă orașul Armyansk) în semn de protest împotriva autorităților care i-au interzis lui Mustafa Dzhemilev să se întoarcă în Crimeea.

Cu o lună în urmă, președintele Putin a semnat un decret de reabilitare a tătarilor crimeeni care au fost discriminați și reperați în timpul dictaturii lui Stalin, promițându-le tătarilor o viață bună și un mare ajutor din partea Federației Ruse.

De fapt aceste afirmații nu înseamnă pentru populația tătară decât vorbe goale pe care niciun membru al comunității nu le crede, întrucât ei știu că pe această cale se încercă liniștirea spiritelor de nemulțumire și îngrijorare a acestei comunități ce reprezintă peste 10% din populația Crimeei.

Viața populației tătare din Crimeea este în prezent la fel de nesigură ca și viața tuturor oamenilor din întreaga Federație Rusă care este într-o mare încurcătură din punct de vedere economic, politic și social.

Din punct de vedere economic, Crimeea a fost și continuă să fie în condițiuni deosebit de dificile. Cea mai mare parte a suprastructurii Crimeei a fost distrusă, iar terenurile agricole și-au pierdut în cea mai mare parte puterea lor roditoare datorită neglijării lor de zeci de ani.

În 1921, Crimeea a devenit o Republică Autonomă a URSS, rezistând sub această conducere până în 1945 când a devenit o provincie a Republicii Ucraina.

Surse oficiale prezentate de mass-medie și de către internet confirmă politica Uniunii Sovietice de mutare a zeci de mii de oameni în diverse locuri ale URSS pentru a

popula ținuturile mai puțin locuite sau pentru a curăța Uniunea Sovietică de diferitele națiuni cu etni diferite de cele rusești.

Despre acest aspect al politicii sovietice vom vorbi mai departe, însă până la acel capitol trebuie arătat cum a evoluat în timp numărul populației Crimeei după 1917 și cum de s-a ajuns la actuala situație în care se discută despre o majoritate rusă.

În 1939 dintr-o populație de 1.126.000 locuitori, rușii reprezentau circa 558.000

locuitori, iar ucrainenii, tătarii, evreii și celelalte grupuri etnice reprezentau circa 553.000 locuitori, adică cu circa 5.000 de persoane mai multe erau de origine rusă.

După această dată raportul dintre populația rusă și ceilalți locuitori a început să crească considerabil în favoarea populației ruse care fusese mutată în mod forțat prin politica stalinistă și în același timp prin plecarea sau mutarea forțată a populației tătară în afara Crimeei.

O situație similară a avut loc și în Latvia unde au fost mutați mii de ruși sub pretextul asigurării forței de muncă în vederea dezvoltării procesului industrializării.

În următoarele capitole vom prezenta mai pe larg acest fenomen al mișcării populației ruse spre alte republici, în special în epoca stalinistă, iar în prezent Administrația de la Moscova consideră că este dreptul Federației Ruse de a lua sub oblăduirea sa țările care au populație vorbitoare de limbă rusă și care se simte discriminată de guvernele țărilor respective.

O analiză mai detaliată a situației demografice a Crimeei confirmă care a fost în urmă cu peste 100 de ani și care este situația în actualul început de mileniu în teritoriul acestei peninsule:

Tabelul 2 Evoluția populației Crimeei pe structuri etnice

Anii	Populație	Ucrainieni	Tătari crimeeni	Ruși	Polonezi	Bulgari	Germani	Evrei	Țigani	Armeni
1897	763	61	197	404	...	...	...	55	1	9
1926	713	77	89	301	4	11	43	46	0.6	11
1939	1126	154	219	558	5	15	51	65	2	13
1959	1201	268	...	858	1	...	...	26	...	...
1970	1813	...	...	...	...	...	...	...	...	...
1979	2183	559	15	1493	6	...	...	24	...	4
1989	2430	626	38	1629	6	2	2	17	2	3
2001	2413	577	245	1450	4	2	3	5	2	10

Sursa: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Crimeea>

Din 1945 și până în prezent (2014), timp de 69 ani această provincie a fost recunoscută ca aparținând de Ucraina.

Suprafața Crimeii este de circa 27.000 km² și are o populație de 2.4 milioane locuitori (conform recensământului din 2007). Structura demografică prioritară este formată din: ruși, ucraineni, tătarii și evrei care au rămas de-a lungul diverselor evenimente istorice și care și-au păstrat rădăcinile familiale în această țară.

3. Anexarea Crimeei prin instigări rusești

Anexarea Crimeei, așa după cum se știe, s-a înfăptuit cu un preț minim și a avut loc în condițiile în care se manifesta în mod latent și un sentiment proucrainean.

Pavel Gubarev, un simpatizant rus care trăia în Ucraina și care a adus publicul de origine rusă din Ucraina la un adevărat apogeu, instiga populația împotriva administrației ucrainene și s-a declarat singur drept „guvernatorul oamenilor” de origine rusă.

Actuala Administrație interimară de la Kiev la arestat și l-a supus unei anchete juridice legale.

Întrebarea care se poate pune este: știe oare Moscova de acest individ ce se vrea „guvernator” făcând jocul Federației Ruse de instigare a populației ruse din Crimeea și chiar din Ucraina împotriva propriilor lor Administrații guvernamentale și „cerând” revenirea la „închisoarea internațională ce a existat în fosta Uniune Sovietică sau este chiar unul dintre oamenii pe care se bazează președintele Putin favorizându-i acțiunea de preluare a Crimeei?

Săptămâni în șir diverse manifestații ale rușilor din Crimeea au cerut alipirea Crimeei la „Mama Rusia”.

În ultimele zile ale lunii martie și în continuare în luna aprilie 2014, asemenea acțiuni se manifestă în Ucraina din ce în ce mai violent, între populația civilă ucraineană și separatiști proruși.

În diverse orașe din Ucraina au loc zilnic bătăi între bande formate din tinerii separatiști și diverși civili ucraineni.

Este interesant cum mass-media rusă avertizează Ucrainei spunând:

„... orice atac împotriva cetățenilor noștri din Ucraina va fi considerată ca un atac direct împotriva Rusiei”.

dar nu spune niciun cuvânt despre atacurile tinerilor bătauși la adresa civililor ucraineni, fapt remarcat și fotografiat de unii corespondenți de presă pe străzile din Doneț și în alte orașe.

Răspunsul populației din Kiev și din alte orașe ucrainene este acela de păstrare a independenței și suveranității naționale iar populația, în special cea în vârstă, care cunoaște multiplele racile, ca să nu spun multiplele crime comise în timpul existenței URSS, sub controlul KGB și al altor instituții de opresiune, ale sistemului rusesc, este gata să se sacrifice luptând pentru salvarea acestui ideal de independență al țării lor.

Baricadele instalate pe străzi împotriva unor soldați mascați, despre care Moscova pretinde că „nu știe nimic” și nici nu face comentarii⁹ este unul dintre mijloacele de manifestare a acestei dorințe de libertate și oricând este posibil să se declanșeze un război civil între populația ucraineană – în majoritate insuficient înarmată, dar dornică de menținere a independenței țării lor și susținătorii alipirii uneia din zonele Ucrainene (partea de Est), la Federația Rusă.

Opinia Ministrului de Externe al Rusiei, este mai mult decât agresivă atrăgând atenția actualului guvern ucrainean pentru retragerea forțelor militare ucrainene din zona de Est a Ucrainei.

O asemenea afirmație are o notă a unei glume și poate nu dintre cele mai bune.

În timp ce Ucrainei i se cere să-și retragă trupele din

⁹ Ministrul apărării Federației Ruse, Sergei Shoigu, în seara zilei de 28 Aprilie 2014, într-un dialog telefonic avut cu Secretarul

Departamentului apărării al Statelor Unite, Chuck Hagel, a reiterat negația după care Kremlinul nu știe nimic despre acești soldați mascați care au ajuns cu armament greu la porțile Ucrainei și care s-au retras la barăcile lor, construite la câteva zeci de metri de granițele Ucrainei după ce ucrainenii au spus că nu vor folosi unitățile militare împotriva populației neînarmate.

Est, armata rusă este prezentă în această zonă.

Oare Moscova speră ca trupele rusești să fie primite cu pâine și sare în Doneț și alte locuri din estul Ucrainei?

Pentagonul, la sfârșitul lunii aprilie 2014, a confirmat convorbirea telefonică purtată între Secretarul Apărării Statelor Unite, Chuck Hagel și omologul său rus prin care Hagel cerea rușilor să oprească destabilizarea influenței din interiorul Ucrainei și faptul că o continuare a acestei amenințări va atrage mai multe presiuni diplomatice și economice.

De asemeni merită remarcat și faptul că niciunul dintre ucraineni nu le-a spus tinerilor care formează bandele de separatiști: „dacă nu vă place să trăiți în Ucraina, plecați de aici”, așa cum a reacționat conducerea Crimeii la adresa conducătorului comunității tătarilor (Mustafa Dzhemilev).

4. Asemănări și diferențe între două epoci: 1917 și 2014

După aprecierea diverșilor autori, experiența anului 1917 și a urmărilor sale ar fi trebuit să fie un avertisment serios pentru locuitorii peninsulei Crimeei și a Ucrainei în general.

Pe baza unei analize mai reale a celor două perioade (1917 și 2014) se poate concluziona că între aceste două etape nu există elemente similare și ca atare s-ar putea crea unele confuzii. Totuși din perioada 1917, s-ar fi putut învăța câte ceva deosebit de important.

În 1917, politica radicală era dominantă iar în prezent în Rusia tot politica radicală este dominantă. Acești radicali au fost bolșevicii, care la un moment dat, au reușit să-și alunge liderul, Vladimir Lenin, fugind în Finlanda. Când s-a întors din Finlanda, în numele „puterii sovietice”, a preluat conducerea *loviturii de stat* care a avut loc cu sprijinul unor forțe externe și care la adus la

putere și a inaugurat Uniunea Sovietică.

În 2014, în Ucraina, radicalii aparținând aripii de dreapta, constituie un grup cu principii naționaliste. Spre deosebire de bolșevici, militanții acestei aripi au jucat un rol decisiv în răsturnarea vechiului guvern. Actualele autorități de la Kiev sunt în prezent împotriva acestui grup naționalist.

Diferențele dintre cele două etape pot fi marcate de următoarele aspecte:

În 1917:

- Rusia fusese în război cu Germania și Austro-Ungaria timp de peste doi ani.
- În Rusia populația suferea de foame

În 2014:

- Ucraina a dus o politică de pace cu restul lumii.
- În Ucraina nimeni nu s-a plâns de foame.

De aici se poate desprinde concluzia că în diferite epoci și în cazul unor condiții diferite comparațiile așa cum am afirmat ar putea crea unele confuzii care pot deveni problematice din punct de vedere politic și strategic.

4.1. Condițiile specifice din 1917 și 2014.

În 1917, în Rusia protestele populației (au început în februarie 1917), datorită lipsei de produse alimentare.

În 2013, în Ucraina (în Kiev) cu toate că exista o opoziție guvernamentală condusă de la distanță de Moscova, împotriva apropierii Ucrainei de UE, și de către NATO (în baza unei declarații din noiembrie 2013); demonstranți s-au pronunțat în favoarea unui acord comercial cu Uniunea Europeană, și s-au pronunțat împotriva corupției ce se manifesta la toate nivelurile administrative și politice.

În ambele cazuri autoritățile ruse și cele din Kiev au reacționat cu brutalitate pentru a-i risipi pe demonstranții

care denunțau corupția și nedreptatea evidentă ce se manifesta la toate nivelurile guvernului și a tuturor celorlalte instituții de stat.

În 1917, armata țaristă și poliția amplasată în diverse locuri pe străzi și pe acoperișurile unora dintre casele din Petrograd, au început să tragă în demonstranți¹⁰.

În 2014, la Kiev și în alte orașe protestatarii nu s-au lăsat intimidați de acțiunile armatei și poliției ucrainene.

În 1917, un diplomat american de la Petrograd, James Lawrence Houghteling, nota în jurnalul său cum unii dintre soldați din armata țaristă aderaseră la acțiunile demonstranților.

Apoi, Țarul Nicolae al II-lea a abdicat și un guvern provizoriu a fost rapid creat din membrii liberali și cei cu idei socialiste din cadrul parlamentului rus (Duma).

O situație similară s-a creat și în Ucraina în 2014, când sub presiunea demonstrațiilor de mase, Președintele Ucrainei (Viktor Ianukovici) și unii dintre membri guvernului au fugit în Rusia.

Vladimir Putin și Leonid Kuchma^{*11}) (n.1938)

10 Alex Berca – Adevăr și Minciună, Lucrare în curs de apariție în România. Citată în bibliografie.

11 Leonid Kuchma –Al doilea Președinte al Ucrainei libere (1994-1999 și reales până în 2005). Președinția lui Kuchman a fost

înconjurată de numeroase scandaluri de corupție și îngrădirea libertăților mass-media. Corupția s-a accelerat după alegerea lui Kucima în 1994, dar în anii 2000-2001, influența sa politică a

În Decembrie 2003.

Discuție între Președintele Ucrainei Viktor Ianukovici și Vladimir Putin

În 1917, Statele Unite ale Americii au fost entuziasmate de actul din februarie 1917. Înlăturarea a țarului autocratic i-a ușurat drumul lui

Lenin spre conducerea Rusiei precum și ieșirea din războiul cu Germania.

În 2014, Administrația de la Washington a salutat răsturnarea președintelui autocratic al Ucrainei, Viktor Ianukovici, (vezi poza de mai sus, când îi face cu ochiul lui Putin!), impulsul fiind în ambele cazuri – socotit ca o victorie pentru idealuri democratice. Succesul de la Kiev, de menținere a unei independențe a țării, după opinia unor observatori ai evenimentelor din Crimeea, va depinde în prezent de Arseniy Petrovych Yatsenyuk¹² și aliații săi din guvernul provizoriu.

În vizita pe care Vicepreședintele Statelor Joe Biden

început să scadă în fața expunerilor prezentate de mass-medie

12 Arseniy Petrovych Yatsenyuk (1974 -) Fost Prim Ministru al Ucrainei (Demisionat)

a făcut-o la Kiev, la 22 aprilie 2014, a adus mesajul Președintelui Obama în care se spunea:

„Statele Unite condamnă orice acțiune militară a Rusiei pe teritoriul Ucrainei și vor fi alături de poporul ucrainean, acordând un ajutorul material, hrană, medicamente și cele necesare armatei pentru a rezista oricăror încercări de intimidare din partea armatei (mascate - n.n.) a Federației Ruse

Din diverse conversații cu cetățeni ruși născuți și care au trăit în Ucraina, rezultă că nu exista niciun fel de discriminări. Toată lumea putea merge la școlile și Federației Ruse”.

În același timp FMI prin conducerea sa executivă a aprobat acordarea unui împrumut de 17 miliarde dolari Ucrainei care s-a materializat la 30 aprilie 2014.

Capitolul 2

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

Principală întrebare pe care și-o poate pune oricine este de ce Rusia și în special președintele Putin a vrut să aibă înapoi Crimeea sub controlul Federației Ruse?

Lăsând la o parte formulele sau sloganurile lansate de la tribuna Parlamentului rus de către diverși reprezentanți care au susținut cu „majoritate unanimă” propunerea președintelui Putin privind „obligativitatea firească a grijii Rusiei față de conaționalii lor ruși din Crimeea”, să vedem:

- pe de o parte care sunt adevăratele cauze, modalitățile folosite și care sunt efectele actuale și cele de viitor ale Federației Ruse după înfăptuirea actului considerat ca „legal” al înglobării Crimeei în teritoriul Federației

Ruse? iar

- pe de altă parte care ar fi planurile de viitor ale aceluiași președinte Puțin și ale Administrației de la Moscova, în privința filosofiei politice de extindere a „grijii față de conaționalii ruși” și din alte țări, cum ar fi de exemplu din țările Baltice sau din Republica Moldova?

Ceea ce credem este faptul că nu „grija” pentru cetățenii ruși este principala preocupare a Administrației de la Kremlin ci însușirea teritoriului ucrainean cu tot ceea ce este pe el și în subsolurile lui. Actualele confruntări dintre separatiștii ruși și grupurile de proucrainieni (formate din militari veterani, civili, studenți și femei) și poliția ucraineană, au luat în ultimele zile aspectul unor confruntări agresive pornite din răspunsul grupurilor de separatiști care au vrut să-și elibereze prietenii și rudele arestate de către poliția din Odesa. Acești separatiști au pătruns în sediul poliției din Odesa forțându-i pe polițiști să-i elibereze pe cei arestați. Confruntările s-au soldat cu victime de ambele părți și au toate șansele să ia proporțiile unui război civil.

Situații similare au avut loc și în alte orașe din estul Ucrainei cum ar fi în Slovyansk și în Doneț.

În același timp un foc enorm s-a pornit în Odesa la sediul unuia dintre clădirile guvernamentale ucrainene unde se retrăseseră separatiștii proruşii; focul a pornit din acoperişul clădirii și s-a extins cu mare repeziciune și în alte nivele.

Mass media rusească a profitat de acest grav accident și a început să facă propagandă afirmând că acest foc a fost pus de către proucrainienii din Kiev.

Fostul Prim-Ministru al Ucrainei, Arseniy Yatsenyuk, (până la demisionare), a cerut serviciilor de securitate să oprească orice intervenții și violențe care ar putea extinde conflictele din diverse orașe; în același sens s-a exprimat și

actualul președinte interimar al Ucrainei, Oleksandr Turchynov, care a anunțat oficial că nu a fost niciun amestec al forțelor militare din Odesa, ci pur și simplu un foc pornit din folosirea bombelor molotov și a munițiilor existente lângă separatiști proruși.

Numărul celor morți poate fi considerat ca un adevărat act de genocid, iar ca răspuns președintele Ucrainei l-a destituit imediat pe șeful Administrației Regionale al Odesei care ar fi trebuit să aibă sub control zona de conflict dintre proruși și proucrainieni și pe șeful poliției din Odesa.

Conflictele s-au întetit în urma acțiunii forțelor de securitate și miliatate ucrainene care au primit ordinul de a relua controlul unora dintre sediile guvernamentale înainte de alegerile de la 25 mai 2014.

Ceea ce este deosebit de important în momentul de față este ca alegerile care fuseseră stabilite pentru data der 25 mai să fie ținute și nu amânate.

Orice amânare ar fi putut duce la continuarea haosului și la declanșarea războiului civil.

Un rol esențial în aceste alegeri îl va avea conducerea Federației Ruse care nu trebuie să intervină în niciun fel nici pentru a forța amânarea acestor alegeri, nici pentru a le recunoaște sau nu. Este dreptul constituțional al poporului ucrainean să-și aleagă conducătorii și nu să-i accepte pe cei numiți de „eșaloanele superioare” după modelul practicat zeci de ani de către sovietici.

Asigurarea unor condițiuni legale ale alegerilor din 25 mai este urmărită de circa 57 de membri ai Organizației pentru Securitate și Cooperare și care include ruși, ucraineni, reprezentanți ai Statelor Unite și din Uniunea Europeană. În plus 900 de reprezentanți ai aceluiași grupuri au fost trimiși la toate centrele de votare din întreaga țară în ziua alegerilor.

Pentru a se manifesta o nouă atitudine din partea

conducerii Federației Ruse și care eventual și-ar atrage simpatia tuturor naționalităților din Ucraina și din Rusia, ar fi ideea după care președintele Putin și Administrația sa ar fi emis un decret în care să se menționeze: *„cetățenii ruși din Ucraina care vor să mute în oricare din orașele Federația Rusă, sunt bine veniți; li se vor asigura imediat case, locuri de muncă, pensii și toate celelalte beneficii de care se bucură toți cetățenii Federației Ruse (inclusiv „dreptul la exprimarea punctelor de vedere, în mod liber, dreptul la manifestații” ș.a.m.d. -n.n.); acești cetățeni vor fi primiți la aeroporturi sau la stațiile de tren cu flori, pâine și sare și în felul acesta se vor rezolva dificultățile iar ucrainenii vor fi lăsați în pace în țara lor.*

Dacă un asemenea decret nu s-a dat (ceea ce ar fi fost o idee ce nu îl avantaja pe președintele Putin care are în intenția lui și alte planuri nu de

„Salvare” a populației de origine rusă, preinși dezavantajați, dar vorbitori de limbă rusă), să vedem care vor fi în continuare relațiile Federației Ruse cu lumea occidentală în general și cu țările membre ale UE în special.

Poate nu ar strica să i se amintească președintelui Putin că o asemenea experiență a fost practică cu mai multe decade în urmă de către guvernul german care și-a rechemat cetățenii de origine germană din diversele țări foste comuniste, sau de către Israel (care a plătit sume substanțiale - n.n.) pentru ca cetățenii de religie iudaică și familiile acestora, din diverse țări, să fie lăsați să plece din diversele țări foste comuniste și să se stabilească în Israel.

1. Pătrunzând în planurile lui Vladimir Putin

Pentru a înțelege ceea ce l-a motivat pe președintele rus Vladimir Putin, în strategia crizei din Ucraina și cum va proceda, trebuie să ne amintim două lucruri esențiale

despre strategia și tactica lui.

În primul rând, politica externă a Rusiei – fie sub Brejnev, Elțin, Putin sau a celui ce îl va urma (în jocul de culise: vine Puțin-pleacă Puțin), este direct legată de trei imperative:

- o Rusia ca o superputere nucleară.
- o Rusia ca mare putere a lumii, și
- o Rusia, în calitate de puterea centrală în spațiul geopolitic post-sovietic, ca o putere din punct de vedere politic, economic, cultural, diplomatic și cu siguranță militar.

Ceea ce a fost și continuă să fie diferit în prezent față de alte perioade din istoria Rusiei, în funcție de regimurile sale politice nu este decât un element de interpretare și de punere în aplicare, a politici acestui imperiu care urmărește să sprijine și să-și atingă scopurile acestor obiective.

Planurile președintelui Putin au fost și sunt mult mai ferme dar totodată și mai riscante decât cele ale predecesorilor săi.

La un anumit moment dat preşedintele Putin afirmase:

„... aceasta nu este vechiul stat al Uniunii Sovietice - noi vrem să fim un membru respectat al comunităţii internaţionale, nu să fim consideraţi ca necinstiţi”.

Afirmaţiile acestea sună deosebit de frumos şi convingător; dar ce se ascunde de fapt în spatele lor? şi cum de s-a pierdut sensul real al acestei afirmaţii?

Din punctul de vedere al forţei sale nucleare „superputerea Rusiei” s-a manifestat printr-o opoziţie vehementă împotriva planurilor de apărare antirachetă ale Europei.

Rusia, considerată ca fiind o mare putere militară a fost definită în mare măsură numai în comparaţie cu Statele Unite în special şi cu restul Occidentului în general.

De fapt între Rusia şi Ucraina au existat divergenţe politice încă înainte de „lupta” pentru Crimeea datorită intenţiei Ucrainei - aşa cum am mai amintit, de a se apropia de Europa şi de Uniunea Europeană, în mod special.

În timpul Administraţiei lui Viktor Yanukovych, preşedintele Putin îl convinsese pe Yanukovychde să respingă orice înţelegere cu Uniunea Europeană care ar fi putut să creeze o apropiere a Ucrainei de Occident.

Chiar şi o analiză foarte simplistă a concepţiei strategice a preşedintelui Putin poate evidenţia cu uşurinţă greşelile (ca să nu spunem - gafele politice) pe care le-a făcut şi continuă să le facă prin sistemul folosit de alipire a Crimeei prin intimidarea cu armata Federaţiei Ruse şi aşa-zisele alegeri libere.

Dacă am vrea să amintim numai câteva dintre ele ne vom referii la demisia preşedintele ucrainean Viktor

Ianukovici, și escaladarea, astfel, a problemei corupției și a furtului suveranității Ucrainei.

Pe această cale s-a dat o lovitură foarte puternică, poate chiar fatală, elementelor triadei geostrategice definită de Putin: de „mare putere”, de pilon (împotriva Occidentului care a câștigat o nouă poziție în Ucraina), precum și o lovitură dată hegemoniei Rusiei în spațiul post – sovietic.

Din punctul de vedere al Moscovei, împrejurarea ar permite o re-desenare a hărții geopolitice a Eurasiei.

Puțin a reușit să-și creeze singur o auto izolare, și-a creat premisele unei destabilizări economice și a provocat modificarea unor relații ale Europei cu Ucraina.

Au fost oare aceste planuri anticipate în strategia politicii externe (și interne) a președintelui Putin?

Dacă ar fi să vedem care a fost reacția populației din Crimeea la planurile Rusiei, putem remarca că cei mai mulți dintre crimeeni au fost de acord cu alipirea Crimeei la Federația Rusă. Ei chiar au votat la mijlocul lunii martie 2014 pentru această alipire. În noaptea votării, mii de oameni au ieșit în stradă pentru a celebra această victorie. Dar în același timp nu toată lumea a fost bucuroasă de această acțiune organizată de Rusia, în special cei mai în vârstă care știau din proprie experiență cum s-a manifestat Rusia față de populația ei zeci de ani în timpul stalinismului și după moartea lui Stalin.

Făcând o comparație, care ar putea să nu fie considerată de toată lumea ca fiind cea mai bună, dar care ar putea să ne dea o imagine a realității, să vedem: cum ar fi dacă populația dintr-o anumită regiune a Statelor Unite ar vota pentru alipirea regiunii respective la o altă țară?

În Crimeea din întreaga populație „vorbitoare de limbă rusă” – care a fost unul din principalele criterii ale alipirii, tătării care sunt într-un număr de câteva sute de mii, sunt realmente speriați de ce li se poate întâmpla din

nou, poate dacă nu imediat ci în continuare pe parcursul vieții lor.

În ceea ce privește tacticile politice ale președintelui Putin, manifestate în mod „eficient” în ultimii 14 ani (de când este la putere – n.n.), se poate considera că a fost mai degrabă o șansă sau să-i spunem noroc (atât în politica sa internă cât și în cea externă), datorită unor factori mai mult obiectivi.

Când a preluat conducerea Rusiei în 1999, un baril de țiței în medie era de aproximativ 17 dolari și în mare măsură adversarii săi politici din Rusia și din afara ei, s-au dovedit ca având adevărate handicapuri din punct de vedere politic și economic.

Ca urmare, putem spune că Vladimir Putin s-a bazat pe acest gram de noroc și pe un grad ridicat de inteligență cultivată încă de când funcționa ca șef al KGB.

Probabil că în concepția sa politică Vladimir Putin s-a inspirat (citind unele descrieri despre Napoleon – n.n.) din modul de gândire și principiile acestuia care spunea:

„Obține mai întâi o victorie prin luptă, și apoi decide ce este de făcut”.

De fapt acesta a fost modul în care a procedat până acum, aplicând în mod treptat și consecvent presiuni asupra Ucrainei, urmărind să vadă dacă și cum îi funcționează planul și urmărind în același timp reacția Occidentului. Este vorba în primul rând de SUA cu privire la „expresia” de „îngrijorare pentru siguranța etnicilor ruși din Ucraina” (care s-a dovedit ca fiind un motiv să-i spunem: eficient) și apoi prin acțiunea de legitimitate a guvernului ucrainean, la introducerea de forțe militare în Crimeea, prin „cererea” prezentată în fața Consiliului Federației Ruse a Parlamentului privind „utilizarea” de trupe militare.

Față de declarația președintelui Putin din 24

December, 2004¹³) în care spunea:

„Rusia nu are intenția de anexare a vreunei țări”.

În 2014 președintele Putin și-a schimbat complet punctul de vedere și acest fapt este mai mult decât grav pentru Rusia și deosebit de periculos pentru toate țările din zonă care se pot aștepta în orice moment la noi acțiuni agresive din partea Rusiei.

Nu cred că a fost o greșeală, ci mai degrabă o totală naivitate din partea președintelui George W. Bush și a consilierilor lui precum și o necunoaștere a filozofiei și mentalității unui om ce a condus KGB, atunci când afirmase:

„... am privit în sufletul lui și am văzut bunătatea...”

La ce „bunătate” se referea fostul președinte care nu știa ce se ascunde în spatele acestei așa-zise „bunătăți”.

Cred că mult mai realistă a fost opinia lui Winston Churchill despre Rusia când spunea:

„Este ca o ghicitoare înfășurată într-un mister în interiorul unei enigme”.

și care i s-ar putea aplica perfect, cu multă ușurință, chiar președintelui Putin, care în perioada în care a activat în cadrul KGB ca trimis pentru mai mulți ani al acestei instituții în Germania, a avut misiunea de a recruta oameni care să spioneze occidentul.

Occidentul în general și consilierii prezidențiali americani în special, nu știu sau nu poate înțelege filosofia unui om ca președintele Putin.

Occidentul crede că Putin se va opri pentru moment

pentru a savura succesul

Crimeei și pentru a evalua efectele acțiunilor ce eventual se vor manifesta pe plan mondial.

O invazie pe scară largă și ocuparea Crimeei a fost, prin urmare, primul pas și probabiul vor urma și alți pași în aceeași direcție – cu excepția cazului în care va exista o reacție a lumii occidentale și cu un efect serios asupra vieții economice și politice a Rusiei.

Care va fi răspunsul Occidentului?

Încă nu se știe cum se va desfășura întregul plan de răspuns al Occidentului întrucât pe de o parte cea mai mare parte a Europei depinde de gazul rusesc și pe de altă parte Europa este divizată în privința impunerii unor noi sancțiuni ce li s-ar aplica Rusiei în general și economiei și populației în special. Președintele Putin cunoaște toate aceste aspecte și așteaptă, urmărind care este cel mai bun moment să acționeze.

Chiar dacă Statele Unite și aliații din cadrul Uniunii Europe sunt conștienți de faptul că obținerea votului privind dezlipirea Crimeei de Ucraina a fost un act ilegal și alipirea la Federația Rusă a fost efectuată într-un mod total nelegitim, Rusia neavând dreptul să facă o asemenea manevră, singura modalitate, în prezent, este aceea de sancționare din punct de vedere economic și politic și aplicarea ulterior și altor sancțiuni poate mai „convingătoare”!

SUA și aliații săi, trebuie să țină cont de faptul că cele mai multe, dacă nu toate, aceste măsuri de sancționare economică și socială nu se referă numai la președintele Putin, la elitele din jurul lui¹⁴ dar și la

întreaga populație rusă.

Din analiza tuturor circumstanțelor existente în vederea luării anumitor decizii rezultă un fapt sigur și anume: actualele condiții nu sunt similare cu cele din anii '40 și nici președintele Putin – după opinia multor politologi, (chiar dacă se vrea în sinea lui), nu este nici Stalin și nici Brejnev.

De asemenea actuala Rusie nu este nici pe departe fosta Uniunea Sovietică; Cortina de Fier nu mai există iar prin intermediul internetului întreaga lume este informată imediat de ceea ce se întâmplă și astfel se poate crea foarte rapid o largă opinie publică.

Pașii Occidentului nu sunt greu de remarcat, însă deocamdată sunt destul de fragili.

Dintr-un anumit punct de vedere este de înțeles reacția Europei de Vest care nu vrea să dea „foc la poduri” (după o expresie engleză¹⁵ – n.n.), având nevoie deocamdată de petrolul și gazele naturale importate din Rusia și de multiplele relații economice pe care le au multe dintre țările europene cu Rusia¹⁶.

Chiar dacă imaginea Federației Ruse este cu mult sub nivelul așteptărilor, se găsesc unii dintre cei intervievați de către INS Emnid¹⁷), care consideră într-o proporție de 84% că cea mai bună soluție este cea a soluțiilor diplomatice și numai 45% sunt pentru sancțiuni ce ar trebui date Federației Ruse.

După opinia unor politicieni prezentată recent prin

15 don't burn bridges.

16 Vezi Adnotări despre Relațiile economice ale Germaniei cu Federația Rusă.

17 TNS Emnid GmbH & Co KG - una dintre cele mai mari institute de votare din Germania și o filială a lui Taylor Nelson Sofres; o filială de apartenență la Grupul WPP Kantar Group (Londra). Cele mai mari companii de cercetare de piață din lume, cu 19.000 de angajați în peste 80 de țări în toate continentele.

diverse surse ale mass-mediei occidentale, ceea ce ar fi deosebit de important ar *fi lansarea unei declarații comune* a aliaților SUA (a șefilor de stat din țările membre ale NATO și ale UE) de avertizare cu privire la „consecințele” ce ar urma în cazul unei invazi ruse în Ucraina.

O asemenea declarație scrisă ar trebui să atenționeze Administrația de la Kremlin asupra faptului că Rusia riscă o și mai mare izolare față de întreaga lume din punct de vedere economic, politic, social și cultural care ar provoca efecte dezastruoase în special pentru întreaga populație a Federației Ruse.

Actualele măsuri impuse de SUA și aliații ei de a elimina Rusia din G8, înghețarea unor active financiare și de altă natură ale elitei ruse, care sunt situate în afara Rusiei, precum și posibilitățile unora dintre membrii elitei rusești și a familiilor lor de a vizita, de a locui sau de a studia în SUA și în diverse țări ale UE, se pare că încă nu au avut un efect major.

La asemenea măsuri și la altele de natură economică se așteaptă reacția Administrației de la Moscova. De asemeni măsurile privind restricțiile la exporturi (care cu toate că sunt direct dependente de tehnologie occidentală în special în sectorul petrolifer și al gazelor naturale), cele din industria alimentară, din domeniul tehnologiei avansate și altele își pot dovedi impactul imediat sau pe un termen mai îndelungat asupra economiei ruse.

De asemeni manifestarea unei revoluții în Ucraina poate avea ca efect o masivă ruptură în geopolitica Rusiei și cu siguranță nu s-ar mai putea opri Rusia de a intra într-o puternică criză de natură politică, economică și socială.

Dacă Occidentul nu va acționa cât mai rapid amânându-se în mod nejustificat, asemenea acțiuni se poate considera, că măsurile de de - nuclearizare ale Ucrainei au fost pe bună dreptate o enormă greșeală.

Nu trebuie uitat că la începutul decadei anilor '90, Ucraina posedea un arsenal nuclear¹⁸ ce o plasa – după anumite considerente și după opinia unor strategii militari, pe locul al treilea în lume.

Prin Memorandul de la Budapesta¹⁹ Rusia își asumase obligații pe care în prezent le-a încălcat și ca atare planul de de – nuclearizare al Ucrainei poate fi considerat că a fost o tactică de mult gândită de către un guvern care nu trebuia crezut în nicio circumstanță și cu atât mai puțin în prezent.

2. De ce și cum s-a ajuns la situația actuală?

Înainte de a vedea răspunsurile adevărate la întrebarea firească de mai sus să vedem cum de s-a ajuns la situația ca multe dintre aceste republici foste sovietice să aibă un număr mare de populații ne-autohtone și care chiar dacă nu erau sau nu sunt de origine rusă rămâne de văzut dacă ar vrea să se întoarcă în locurile unde s-au născut și unde au rădăcinile predecesorale.

Niciodată istoria U.R.S.S. nu s-a referit la politica comunistă de mișcare a unor mase importante ale

18 Arsenalul nuclear al Ucrainei existent între 1994 și 1996, cuprindea circa 1900 de arme strategice.

19 Memorandumul de la Budapesta din 5 decembrie 1994 privind Asigurarea Securității a fost o înțelegere politică cu privire la statutul Ucrainei și la armele nucleare pe care le posedă. Memorandumul a fost semnat inițial de trei mari puteri nucleare: Federația Rusă, Statele Unite și Marea Britanie. China și Franța au acordat de asemenea asigurări separate prin documente individuale.

Ca urmare a acțiunii Federației Ruse la adresa Ucrainei și la criza Crimeei, Statele Unite, Canada și Marea Britanie consideră încălcarea obligațiilor semnate în Memorandumul de la Budapesta și violarea suveranității și integrității teritoriale a Ucrainei..

diverselor populații dintr-o parte în alta a Uniunii Sovietice.

Despre asemenea acțiuni se pot scrie zeci de volume, iar mulți dintre autorii care cunosc aceste fapte au început să le descrie de abia după 1989, după ce a căzut comunismul în Rusia și s-a considerat că este un moment de lumină care nu a mai fost atât de riscant pentru a-și expune în mod deschis opiniile.

Din păcate această speranță nu a ținut mult și cu atât mai puțin în prezent se poate observa că nu există o adevărată libertate a presei și a cuvântului în Federația Rusă, iar președintele Vladimir Putin, afirmase considerând cucerirea independenței de sub dominația Rusiei a unui număr mare din fostele republici sovietice ca:

„Una dintre cele mai mari catastrofe geopolitice ale secolului 20 care a dus la destrămarea Uniunii Sovietice”.

Ieșirea din această „închisoare a națiunilor”, cum era socotită de către foarte mulți autori, a dovedit cât de falsă și forțată a fost această unire a unor țări și popoare care nu aveau nimic în comun cu Rusia, decât *un steag și un imn comun* și acestea impuse prin forța armelor.

În majoritatea cazurilor în fiecare republică fostă sovietică se vorbesc limbi diferite²⁰ și limba rusă care a tot impusă începând din clasele elementare și până la universități, fiind considerată ca o limbă obligatorie iar cei ce au folosit-o nu au învățat-o de plăcere ci pentru că așa se cerea!

20 În Belaruia se vorbește belarusă și Rusă, în Estonia-Estoniană, în Turkmenistan – Turkmeană, în Uzbekistan –uzbecă, în Kazahstan –kazahă, în Lituania –letonă, în Tadjikistan – Tadjikistană, în Ucraina- ucraineană, în Republica Moldovenească – română și rusă.

De asemeni este interesant de văzut care a fost opinia Ministrului de Externe al Federației Ruse, Serghei Lavrov, la întâlnirea cu Secretarul de Stat al SUA John Kerry referitoare la Crimeea, (întâlnire care a avut loc la 29 martie 2014 La Paris).

La această întâlnire Lavrov a reiterat ideea după care:

„Rusia are o misiune specială și anume de a avea grijă de toți conaționalii ruși, indiferent unde se găsesc și care se plâng că suferă de profunde discriminări politice, economice și sociale”.

Pentru oricine urmărește evoluția filosofiei politice a președintelui Putin referitoare la anexarea Crimeii la Federația Rusă și la următorii pași ai aceleiași filosofii cu privire la alte republici apare o întrebare firească:

Cum de s-a ajuns la situația ca în cele mai multe republici să trăiască cetățeni din alte republici și mulți cetățeni ruși?

Răspunsul la o asemenea întrebare apare clar oricui urmărește situația transferurilor de populații dintr-o republică în alta sau în interiorul aceleiași republici dintr-o zonă în alta.

Dar să vedem pe concret când și cum s-au petrecut aceste fapte.

Lavrov afirmase:

„Conaționalii ruși, din Crimeea trebuie protejați împotriva oricăror discriminări din partea guvernului ucrainean și faptul că ei vorbesc limba rusă”. (Întâlnirea de la Paris din 29 martie 2014)

3. Transferurile de populații în Uniunea Sovietică

Despre asemenea acțiuni se pot scrie tomuri întregi; în continuare vom prezenta numai unele dintre aceste acțiuni organizate după evenimentul din 1917.

Literatura actuală rusă și din alte țări confirmă modul în care s-au desfășurat asemenea acțiuni din dispoziția lui Stalin și a urmașilor lui.

Transferurile de populație în Uniunea Sovietică pot fi clasificate în următoarele categorii:

- Deportarea unor categorii ale populației considerate ca având atitudini „antisovietice” și cei vizați fiind considerați de cele mai multe ori ca dușmani ai clasei muncitoare/proletariatului/poporului”;

- Deportarea unor grupuri naționale;

- Transferul în lagăre de muncă și

- Organizarea migrării în sens invers, pentru repopularea teritoriilor epurate etnic.

De cele mai multe ori, destinațiile unor asemenea transferuri erau spre zonele îndepărtate ale Rusiei mai puțin populate sau chiar nepopulate.

Asemenea deportări se refereau la:

- a. Deportările unor membri ale anumitor categorii sociale,
- b. Transferurile unor grupuri etnice
- c. Trimiterile în lagărele de muncă forțată.

- d. Campanii pentru transferul de forță de muncă

3.1. Deportările anumitor categorii sociale

Culacii au reprezentat cea mai numeroasă categorie socială care a fost deportată. Deportarea celor denumiți oficial culaci a inclus mai multe valuri importante, care au continuat până la începutul anului 1950.

Deportările pe criterii etnice au fost justificate pe motive politice și sociale, de exemplu ale polonezilor din teritoriile anexate în 1939 din estul Poloniei, care sunt în zilele noastre zonele vestice al Belarusiei și Ucrainei.

Mai multe secte religioase, cea mai importantă fiind *Martorii lui Iehova*, au fost declarate antisovietice, iar membrii lor au fost deportați separați în grupuri mici (uneori formate din 2 - 3 persoane) și mutate în diferite colțuri ale

U.R.S.S. pentru a se rupe legătura dintre ei și pentru a distruge aceste formațiuni religioase.

3.2. Transferurile unor grupuri etnice

Mutarea în masă a unor grupuri etnice, potențial dăunătoare sovietelor, a fost o tehnică folosită foarte des de Stalin cât timp a fost la putere și de către cei ce i-au servit în instituțiile de coerciție. Victimele acestor transferuri au fost:

- polonezii (1934).
- coreenii (1937).
- ucrainenii, evreii, lituanienii, letonii, estonii (1940 - 1941 și 1945 - 1949).
- germanii de pe Volga (1941).
- balkarii, cecenii, ingușii (1944).
- calmucii (1944), turcii meșketieni (1944).

- tătarii din Crimeea (18 mai 1944).
- culacii, indiferent de naționalitate, au fost relocați în Siberia și Asia Centrală.

În timpul și după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, Stalin a ordonat o serie de deportări la o scară deosebit de mare, care au afectat profund compoziția etnică a Uniunii Sovietice.

Peste 1, 5 milioane de oameni au fost deportați în Siberia și în republicile din centrul-Asiei. Separatismul, împotrivirea față de legile sovietice, colaborarea cu invadatorul nazist erau motivele oficiale cele mai des considerate pentru deportări, deși nu se poate neglija o dorință secretă de purificare etnică a anumitor regiuni, așa cum a fost cazul Crimeei și a tătarilor băștinași.

Deportările au început cu polonezii din Belarusia, Ucraina și Rusia Europeană.

(cum a fost cazul minorității poloneze din Uniunea Sovietică), atingând apogeul în perioada anilor 1932 - 1936.

Coreenii din Orientul îndepărtat Sovietic au fost deportați în 1937. Au urmat germanii de pe Volga și alte naționalități din Crimeea și nordul Caucazului.

Alte minorități au fost pur și simplu alungate din zona de coastă a Mării Negre: bulgarii, grecii și armenii.

Din zonele nou cucerite în Polonia au fost deportați 400.000 de oameni.

La fel s-a întâmplat și în Țările Baltice, de unde au fost deportați peste 200.000 de oameni.

Din regiunea Cernăuți și din RSS Moldovenească au fost deportați românii; estimările fiind între 200.000 și 400.000 de oameni. În conformitate cu ultimele recensăminte, în Rusia trăiesc 20.000 de români, iar în Kazahstan trăiesc peste 180.000, victime ale deportărilor,

sau urmașii acestora.

Numărul celor care au pierit în timpul deportărilor este uriaș: după unele estimări mai recente 60% dintre balticii deportați au murit și aproape jumătate dintre tătarii din Crimeea au pierit de foame în primele 18 luni de exil.

În total se apreciază că au murit 40% dintre toți cei care au fost deportați.

După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, populația germană din regiunea Kaliningrad a fost înlocuită cu cetățeni sovietici, în special cu ruși.

Guvernul său a inversat cursul numeroaselor deportări staliniste, deși, nici până în anul 1991, tătarilor crimeeni, turcilor meșketieni și germanilor de pe Volga nu li se permisese să se reîntoarcă în masă pe pământurile strămoșilor lor.

Deportările au avut un efect profund asupra cetățenilor neruși din URSS și situația lor continuă să fie o problemă politică majoră – amintirea deportărilor în masă a jucat un rol major în mișcările separatiste din Țările Baltice, Tatarstan și Cecenia.

Ukaznicii

Termenul *ukaznic* derivă din cuvântul rusesc „ukaz” – „decret”. Acest nume era aplicat condamnaților conform diferitelor ukazuri sovietice, dar cea mai obișnuită interpretare se referă la o serie de decrete care priveau ceea ce legea sovietică considera că este parazitism social sau eschivarea de la obligația prestării unei munci utile societății. Printre primele decrete de acest fel (2 iunie 1942) a fost cel „Cu privire la cei vinovați de eschivarea de la prestarea unei munci utile societății și pentru un fel de viață antisocială, parazitară în sectorul agricol”. Un asemenea decret era aplicat de obicei colhoznicilor care

nu reușeau să-și îndeplinească zilele-muncă obligatorii. Termenul de exil pentru o asemenea faptă era de 8 ani. Între 1948 - 1952, au fost înregistrați 33.266 ukaznici. Spre deosebire de alte categorii de deportați, copii acestor exilați nu erau pedepsiți cu strămutarea.

3.3. Trimiterea în lagărele de muncă forțată

Trimiterile în lagărele de muncă, **Gulaguri**, și sistemul colonizărilor obligatorii au fost plănuite în conformitate cu cerințele politicii de populare ale zonelor îndepărtate și nelocuite din URSS.

Proporția uriașă a acestor colonizări forțate a dus la părerea politicianilor occidentali conform căreia creșterea economică a Uniunii Sovietice s-a bazat în mare parte pe munca sclavilor din Gulaguri. În același timp, în mai multe ocazii, au existat cazuri de transferuri de forță de muncă făcute prin mijloace non-violente, prin intermediul așa numitelor recrutări.

Forța de muncă din bazinele miniere Donbass și Kuzbass a fost completată prin astfel de mijloace. (Pentru a face o comparație istorică, în Imperiul Rus, minerii din minele de stat erau recrutați dintre tinerii care nu doreau să facă serviciul militar (care într-o anumită perioadă era de 25 de ani).

3.4. Campanii pentru transferul forței de muncă

Transferul de forță de muncă în industria petrolieră din Baku.

În timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, în octombrie 1942, datorită amenințării germane, aproximativ 10.000 de muncitori din industria petrolieră din Baku și împrejurimi au fost transferați către zone cu potențial petrolier: zona „Baku Secundară” (câmpurile

petroliere Volga-Ural), Kazahstan și Sahalin, în condițiile în care și naziștii urmăreau să cucerească zona petrolieră din Azerbaidjan.

Documente recente obținute din diverse surse care au fost considerate cu caracter secret prezintă cronologia acestor mișcări de masă ale populațiilor într-o perioadă de circa 30 de ani (1920 – 1951).

Ne existând surse oficiale cu date exacte – multe dintre ele fiind distruse, cifrele cu privire la numărul celor ce erau obligați la mișcările de populații au fost rotunjite.

Aprilie 1920: 45.000 de cazaci ai armatei de pe râul Terek²¹ au fost deportați în Ucraina și nordul Rusiei Europene, în conformitate cu decizia CC a PCUS, de curățire a zonei de cazaci.

1930: „Curățarea” regiunilor vestice de graniță: 18.000 de „elemente socialmente periculoase” dintr-o fâșie de 22 km de lângă frontiera RSS Ucraineana și RSS Bielorusă au fost deportați în Siberia de vest și în Orientul îndepărtat Rusesc.

1930 – 1936: mai multe valuri de deportare a culacilor din „regiunile complet colectivizate”, dar și din alte regiuni.

1933: Migrația a 200.000 nomazi kazahi în timpul foametei din 1933, din

Uniunea Sovietică în China, Mongolia, Iran și Afghanistan.

Februarie-mai 1935: Deportarea a 30.000 finlandezi – ingrieni din zona de graniță a regiunii Leningrad în regiunea Vologda, RSS Tadjică, RSS Kazahă și

Siberia de vest.

²¹ Terek - râu cu lungimea de 600 km, situat la marginea de nord a Caucazului; pe cursul său fiind construite câteva hidrocentrale.

Februarie-martie 1935: Deportarea a 42.000 de polonezi și germani din zonele de graniță ale RSS Ucraineană și din regiunile Kiev și Vinnița în regiunile răsăritene ale Ucrainei.

Mai 1936: Deportarea a 45.000 de polonezi și germani din RSS Ucraineană în RSS Kazahă.

Iulie 1937: Deportarea a 2000 kurzi din regiunile de graniță din sud (Georgia, Armenia, Azerbaidjan, Turkmenia, Uzbekistan și Tajikistan) în RSS Kirkiză și RSS Kazahă.

Septembrie-octombrie 1937: Deportarea totală a coreenilor (172.000) din regiunile de graniță ale Siberiei răsăritene și Orientului îndepărtat în RSS Kazahă și RSS Uzbekă.

Septembrie-octombrie 1937: Deportarea a 9.000 de chinezi și „harbinitini”.

(ruși din Harbin) din Orientul îndepărtat sudic în Kazahstan și Uzbekistan.

Ianuarie 1938: Deportarea iranienilor din regiunile de graniță ale Azerbaidjanului în Kazahstan.

1938: Deportarea a 6.000 de evrei iranieni din zonele de sud ale Turkmeniei în deșerturile turkmene nordice.

Februarie 1940: Deportarea a 140.000 de polonezi din noile teritorii cucerite în vestul Belarusiei și Ucrainei în nordul Rusiei Europene, Urali și Siberia.

Aprilie 1940: Deportarea a 61.000 polonezi (din diferite categorii sociale) din vestul Ucrainei și Belarusiei în Kazahstan și Uzbekistan.

Iunie 1940: Deportarea a 75.000 polonezi refugiați din Polonia în Belarusia și Ucraina sovietice în nordul Rusiei Europene, Ural și Siberia.

Iulie 1940: Deportarea „persoanelor de etnie străină” din regiunea Murmansk în RSSA Karelo-Finnică și

în ținutul Altai.

22 mai, 1941: Deportarea a 11.000 de membri ai familiilor de „contrarevoluționari și naționaliști” din vestul Ucrainei în sudul Kazahstanului, în ținutul Krasnoiarsk, regiunea Omsk și regiunea Novosibirsk.

12 iunie, 1941 Deportarea a 30.000 de membri ai familiilor de „contrarevoluționari și naționaliști” din regiunile Cernăuți și Ismail (care au fost realmente răpite României - n.n.) și încorporate în Ucraina și din proaspăt formată RSS Moldovenească în Kazahstan, RSSA Komi, regiunea Krasnoiarsk și în regiunile Omsk și Novosibirsk.

14 iunie 1941: Deportarea „elementelor antisovietice” din țări baltice anexate (stabilit prin Ordinul nr. 001223 al Comisariatului Poporului Pentru Securitatea Statului), după cum urmează:

- din Lituania (18.000) în ținutul Altai, regiunea Novosibirsk, Kazahstan și RSSA Komi;
- din Letonia (17.000) în ținutul Krasnoiarsk și regiunea rusească Novosibirsk și regiunea kazahă Karaganda.
- din Estonia (10.000) în regiunea Kirov și regiunea Novosibirsk.

Iunie 1941: Deportarea a 21.000 „naționaliști” din Belarusia occidentală.

Septembrie-octombrie 1941:

- deportarea a 439.000 germani din zona râului Volga și din regiunile Saratov și Stalingrad) în Kazahstan, și ținuturile Krasnoiarsk și Altai și regiunile Novosibirsk și Omsk.
- deportarea a 91.000 de finlandezi și germani din regiunea Leningrad în Kazahstan și ținuturile Krasnoiarsk și Altai și regiunile Novosibirsk și Omsk.

- deportarea a 36.000 germani din Moscova, regiunile Moscova și Rostov în Kazahstan.
- deportarea a 138.000 germani din ținuturile Krasnodar și Ordjonikidze, regiunea Tula, RSSA Kabardino-Balkară și RSSA Ossetia de Nord în ținutul Krasnoiarsk, regiunea Irkutsk și în Kazahstan.
- deportarea a 110.000 germani din Zaporoje, ținuturile Stalinsk și Vorosilovgrad în Kazahstan și în regiunea Astrahan.
- Deportarea a 5.000 germani din regiunea Voronej în regiunile Novosibirsk și Omsk.
- deportarea a 46.000 germani din republicile transcaucaziene în Kazahstan.
- deportarea a 6.000 germani din RSSA Dagestan și RSSA Ceceno-Ingușă în Kazahstan.

Martie-aprilie 1942: Deportarea a 9.000 finlandezi și germani, ca și a „elementelor social-periculoase”, din Leningrad și regiunea Leningrad în regiunea Irkutsk, ținutul Krasnoiarsk și în Iakuția

Aprilie 1942: Deportarea grecilor, românilor și alte câteva naționalități din Crimeea și Caucazul de nord.

Iunie 1942: Deportarea a germanilor, românilor, tătarilor și grecilor cu cetățenie nesovietică din ținutul Krasnodar Krai și regiunea Rostov.

August 1943: Deportarea a 500 de „bandiți” karaci din Regiunea Autonomă Karaciai-Cerkesă

Noiembrie 1943: Deportarea completă a karaciailor (70.000) în Kazahstan și Kârgâstan.

Decembrie 1943: Deportarea calmâcilor din RSSA Calmâcă în ținuturile Altai și Krasnoiarsk și în regiunile

Omsk și Novosibirsk.

Februarie 1944: Deportarea completă a cecenilor (393.000) și ingușilor (91.000) din RSSA Ceceno-Ingușă și Daghestan în RSS Kazahă și RSS Kirkiză.

Martie 1944: Deportarea completă a balkarilor (38.000) din RSSA Kabardino-Balkară în RSS Kazahă și RSS Kirkiză.

Martie 1944: Deportarea a 3.000 calmâci din regiunea Rostov în regiunile Omsk și Novosibirsk.

Mai 1944: Deportarea balkarilor (circa 100) din Georgia în RSS Kazahă și RSS Kirkiză.

Primăva 1944: Căutarea și deportarea tuturor cecenilor, ingușilor, calmâcilor, karaciailor și balcanlor (circa 4, 200) din totale republicile sovietice în RSS Kazahă și RSS Kirkiză.

Mai 1944: Deportarea a 182.000 tătari din Crimeea în Uzbekistan și în alte câteva regiuni.

Iunie 1944: Deportarea a 1.000 calmâci din regiunea Stalingrad în regiunea Sverdlovsk.

Iulie 1944: Deportarea a 1.800 adevărați creștini ortodocși din regiunile Riazan, Voronej și Oriol în regiunile Tomsk și Tiumen și în ținutul Krasnoiarsk.

Iunie-iulie 1944: Deportarea grecilor, bulgarilor, armenilor și turcilor din Crimeea (circa 42.000) în Uzbekistan.

Noiembrie 1944: Deportarea a 92.000 meși, kurzi și hemșini din sudul Georgiei și a 1.000 de lazși din RSSA Adjară în republicile sovietice Uzbekă, Kazahă și Kirkiză.

Iunie 1948: Deportarea grecilor și Dașnaxului armenesc (58.000) de pe coasta Mării Negre în Kazahstan.

1948 - 1949: Deportarea unor familii socotite ca fiind „bandiți” din diferite republici.

Martie 1951: Decretul pentru expulzarea a 9.400 *martori ai lui Iehova*, dintre care aproximativ 4.000 de copii din Țările Baltice, RSS Moldovenească și vestul

Ucrainei și Belarusului (Operațiune coordonată de KGB sub numele: Operațiunea Nord).

Decembrie 1951: Deportarea a 35.000 culaci din teritoriile anexate în Țările Baltice, Ucraina vestică și Belarusul vestic în ținutul Krasnoiarsk, Iakuția, regiunea Tiumen și Kazahstan.

Separat de toate aceste mutări în masă a diverselor populații au avut loc și multiple acte ale așa numitei colonizări. Acestea se desfășurau tot la indicația lui Stalin de către organul de coerciție – NKVD.

4. Sistemul colonizărilor involuntare

Asemenea acțiuni se referă la:

- deportarea calmucilor din 1944.
- transferurile de populații nazisto-sovietice
- procesul de Rusificare
- evacuarea Prusiei Răsăritene

4.1. Colonizările forțate

Colonizările, sau după cum sunt prezentate în literatura socială, actuală, strămutările forțate din Uniunea Sovietică au avut mai multe forme.

Cele mai cunoscute erau:

- Sistemul muncii obligatorii în urma condamnărilor penale în lagărele Gulagului.
- Strămutările unor întregi categorii de populație.

Aceste strămutări aveau rolul principal în colonizarea și exploatarea zonelor îndepărtate ale Uniunii Sovietice.

Acest rol a fost subliniat în mod explicit în primul decret sovietic cu privire la lagărele de muncă obligatorie.

Strămutările populației din Uniunea Sovietică care au dus la crearea acestor colonii au fost îndeplinite printr-o serie de operațiuni organizate conform unor criterii naționale și sociale de deportare.

Spre deosebire de lagărele Gulagului, coloniile obligatorii aveau aparențele unor așa-zise așezări „normale”. Deportații locuiau împreună cu familiile lor și se bucurau de o destul de mare libertate de mișcare. Călătoriile acestor deportați erau însă limitate numai la anumite zone, iar deportații erau atent supravegheați de NKVD. În fiecare lună persoana strămutată trebuia să se prezinte la ofițerul de supraveghere, din zonele rurale sau la secțiile de miliție în așezările urbane.

În afara acestor două forme ale colonizării forțate, Administrațiile staliniste din diferite republici, introduseseră și alte mijloace de coerciție printre care:

4.2. Exilul intern

O formă de aplicare a exilului intern era cel al domiciliului forțat

Sistemul exilului politic și administrativ exista încă din timpul Imperiului Rus. Cele mai numeroase deportări cu domiciliu obligatoriu din URSS au fost aplicate unor întregi națiuni strămutate în timpul regimului lui Stalin în perioada 1928–1953. De-a lungul timpului se folosiseră mai mulți termeni pentru definirea acestei categorii de pedepsiți extrajudiciari:

- Coloniile speciale.
- *Coloniile de strămutare specială.*
- *Exilurile administrative, șa.*

Majoritatea celor exilați erau trimiși în zonele

îndepărtate ale URSS-ului; Siberia, Kazahstan, Asia Centrală și Orientul îndepărtat Rus, căutându-se să se anihileze legăturile ce ar fi putut exista între cei exilați.

4.3. Sistmul coloniilor forțate

Majoritatea populației așezărilor obligatorii erau victime ale aceluiași principiu ceea ce astăzi este numit procesul de purificare etnică.

Încă de la înființarea lui, guvernul sovietic se temea că anumite naționalități ar fi putut acționa ca o „a cincea coloană” subversivă în condițiile apropiierii și declanșării războiului mondial. Și în timpul lui Lenin, dar mai ales în epoca stalinistă au fost luate măsuri severe pentru a preveni această posibilă amenințare. Deportații erau trimiși în închisori, lagăre de muncă, așezări obligatorii și în domiciliu forțate, (sub supravegherea NKVD-ului).

4.4. Deportările din zonele de graniță (1939-1941)

În zonele granițelor de vest ale Uniunii Sovietice au apărut mai multe valuri de deportați, pe principalele direcții de atac ale unor presupuși agresori externi. Aceste teritorii erau regiunea Murmansk și noile regiuni anexate în urma înțelegerilor secrete ale Pactului Molotov-Ribbentrop: estul Poloniei, Basarabia și Bucovina de Nord precum și Țările Baltice. În timp ce bărbații au fost deportați în Siberia, femeile și copii au fost colonizați în Kazahstan.

În teritoriile anexate de la Polonia (teritoriul cunoscut cu numele de Kresy și în Voievodatul Białystok), valul de represalii din 1939 a făcut parte din planurile operațiunilor NKVD-ului împotriva polonezilor sovietici din anii mai dinainte prin care s-a luptat împotriva

„dușmanilor sociali” sau a „inamicilor poporului” din care făceau parte:

- Militarii de carieră.
- Personalul administrativ și polițienesc.
- Marii proprietari de pământ, industriașii și comercianții.

Acești așa numiți „dușmani” ai poporului primeau condamnări de peste 20 de ani în lagăre de muncă. Populațiile care trăiau de-a lungul graniței de apus ale

URSS-ului, ca și lucrătorii forestieri și muncitorii de la căile ferate au fost și ei pe listele celor ce urmau să fie deportați.

Deportările masive ale populației poloneze în cele mai îndepărtate și puțin ospitaliere regiuni ale Uniunii Sovietice au avut loc în 1940-1941. Este greu de apreciat câți polonezi au suferit în urma acestor acțiuni arbitrare; unele documente afirmă că ar fi vorba de populații între 400.000 și 1.600.000 de oameni.

Pe 23 iunie 1940, Lavrenti Beria, șeful NKVD, a ordonat ca regiunea Murmansk să fie curățată de „naționalitățile străine”, atât scandinavi cât și alți indigeni. finlandezii, norvegienii (din peninsula Kola) au fost strămutați în RSS Karelo-Finlandeză. Germanii, coreenii, chinezii și alții au fost deportați în așezări din Munții Altai.

Deportările din Țările Baltice (Lituania, Letonia și Estonia) și din regiunile anexate ale României (Basarabia și Bucovina de Nord) au început să se desfășoare în perioada mai iunie 1941.

În 1941, un mare număr de polonezi au fost amnistiați și nu au mai fost reținuți în așezările obligatorii, dar nu li s-a permis să se întoarcă în regiunile de frontieră.

4.4.1 „Deportările preventive” ale unor naționalități (1941-1942)

Aceste deportări se refereau în special la cetățenii sovietici membri ai unor etnii considerate ca fiind „inamicii naționali”; era vorba de germani, finlandezi, români, italieni și greci. La sfârșitul acestui proces au fost incluși în valul de deportați și tătarii crimeeni.

4.4.2. „Deportările punitive” (1943-1944)

Aceste deportări i-a privit pe membrii grupurilor etnice declarate vinovate de cooperare cu ocupantul nazist. Asemenea grupări se refereau la populațiile care trăiau în Caucazul de Nord și în Crimeea: cecenii, ingușii, turcii meskhetiani, Balcani, karaciaii, tătarii crimeeni, bulgarii crimeeni și calmucii.

4.5. Deportarea germanilor din teritoriile ocupate (1944-1945)

Armata Roșie de ocupație a dus în deportare în Siberia mai mult de 200.000 de germani din România (din care aproximativ 75.000 de sași transilvăneni), Ungaria și Iugoslavia. Cei mai mulți dintre aceștia datorită condițiilor vitrege pe care le aveau de suferit și lipsa de hrană, au murit în lagărele de muncă.

Deportarea germanilor (din România) în Uniunea Sovietică este o fațetă a evenimentelor numite „Strămutarea germanilor după al Doilea Război Mondial”, strămutare care a constat în acțiuni de deportare în masă în Uniunea Sovietică a unei părți din populația civilă de origine germană, acțiuni care au avut loc nu numai în România, ci în toate țările foste aliate cu Germania și care au fost aplicate sub control sovietic în urma Tratatului de la Ialta din 1945.

Asemenea deportări pot fi considerate ca fiind o răzbunare împotriva celor care au declanșat dezastruosul

război. Ele au încălcat însă dreptul internațional. În timp ce prin Procesele de la Nürnberg organizate de Aliați în 1945 - 1946, capii puterii naziste au fost condamnați la închisoare sau chiar la moarte, unul din principalele capete de acuzare fiind deportarea populației civile, pentru deportările în Uniunea Sovietică, în condiții inumane, pe care istoricul american Alfred de Zayas²² le compară cu munca forțată impusă de hitleriști, nimeni nu a fost judecat și condamnat pentru aceste fapte până acum (2014).

Fapte ca acestea s-au dat uitări sau în mod special nu se mai discută despre ele întrucât ar constitui o dovadă a modului în care „Mama Rusia”, s-a „îngrijit” de locuitorii țării și despre care tânăra generație rusă care „dorește să facă parte dintre locuitorii Mamei Rusia, nu știe prea multe.

5. Deportările din epoca postbelică

Deportările de după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial nu au fost diferențiate sau clasificate în mod special de către KGB. Au fost afectate persoane care s-au aflat vremelnice sub administrația Forțelor Axei: membri ai familiilor persoanelor acuzate de loialitate față de administrația Axei și persoane care au luptat împotriva puterii sovietice, care au fost acuzați de „banditism”. Un mare număr de foști lucrători din Est au fost trimiși în exil. „Curățarea” teritoriilor anexate a continuat până la mijlocul deceniului al șaselea. În iulie 1949, revoltele țăranilor români din Basarabia și Bucovina de Nord au fost înăbușite cu duritate și au dus la deportarea a aproximativ 95.000 de oameni. (Acestea au fost cifrele găsite în arhivele NKVD-ului ca rapoarte prezentate lui Stalin în

22 Alfred-Maurice de Zayas (1947 -) născut în Havana, Cuba; avocat, scriitor, istoric, și expert în probleme ale drepturilor umane.

Din 2012 a lucrat ca expert independent pentru Națiunile Unite.

1951).

O altă formă a persecuțiilor ce lua proporții din ce în ce mai mari în Rusia după 1917, au fost persecuțiile religioase.

6. Persecuțiile religioase

Mai multe secte religioase printre care: *Martorii lui Iehova*, „Adevărații creștini ortodocși, Adventiștii-reformatori și altele au fost scoase în afara legii datorită încălcării legii privind:

„Separarea Bisericii de Stat și a Școlii de Biserică”.

În particular, aceste secte interziceau membrilor lor să intre în rândul organizațiilor de pionieri, de Komsomol sau să efectueze serviciul militar în Armata Roșie. Membri ai acestor secte și în special liderii lor erau pedepsiți conform prevederilor codului penal, fiecare caz în parte fiind tratat separat.

Pe 1 martie 1953 Consiliul de Miniștri al URSS a promulgat decretul:

„Cu privire la expulzarea participanților activi ai sectelor ilegale antisovietice a iehoviștilor și a membrilor familiilor acestora (Decretul Consiliu de Miniștri nr. 1290 - 467).

Ca urmare a acestui decret, în 1951, 9.400 de membri ai sectei *Martorii lui Iehova*, inclusiv aproximativ 4.000 de copii, au fost deportați din Țările Baltice, Basarabia și zonele occidentale ale Belarusiei și Ucrainei.

În 1954, un alt decret al aceleiași Consiliu de Miniștri ridica restricțiile impuse membrilor deportați ai acestei secte.

7. Alte categorii de deportați

Categoriile de mai sus au fost cele mai importante din punct de vedere numeric. Au existat și alte categorii mai „puțin numeroase” în raport cu întreaga populație a Uniunii Sovietice, dar extrem de importante în raport cu categoriile de populații afectate. De exemplu, în 1950, toți iranienii, cu excepția persoanelor de etnie armenescă, au fost strămutate din RSS Georgiană.

7.1. Coloniile de muncă

Coloniile de muncă erau metode ale exilului intern. Cea mai mare categorie a „coloniștilor pentru muncă” a fost cea a culacilor și a membrilor familiilor lor deportați înaintea marilor epurări staliniste din deceniul al patrulea. Coloniile de muncă erau parte a Gulagului, dar nu aveau un regim atât de strict ca lagărele de muncă.

Primul decret oficial cu privire la „deculacizare” a fost decretul comun al Comitetului Central Executiv al CC al PCUS și al Sovnarkomului²³ din 1 februarie 1930. La început, familiile de culaci au fost deportate în zonele îndepărtate ale URSS pentru o așa numită „colonizare specială” fără vreo măsură specială de urmărire sau de relocare a pedepsiților. În 1931 - 1932, problemele deculacizării și a planificării teritoriale pentru exil au fost urmărite de o comisie specială a Biroului Politic al CC al PCUS, cunoscută sub numele de *Comisia Andreiev-Rudzutak*. Noțiunea de „colonii de muncă/coloniști pentru muncă” a fost introdusă în 1934 și a fost folosită oficial până în 1945. Din 1945, terminologia a fost unificată, iar culacii exilați au fost denumiți „culaciistrămuțați special”.

8. Colonizările voluntare

23 Sovnarkom - (în limba rusă: Sovet Narodnykh Komissarov): Consiliul Comisarilor Poporului

Coloniile așa-zise „voluntare” erau așezări desemnate pentru condamnații eliberați mai înainte de termen din lagărele de muncă ca și pentru cei care își ispășiseră toată condamnarea, dar fuseseră obligați să respecte regula celor 101 kilometri. Aceste persoane erau cunoscute cu numele de coloniști liberi.

Termenul era folosit încă de pe vremea Imperiului Rus, având două înțelesuri: colonii libere ale țăranilor sau a cazacilor (în sensul că erau libere de iobăgie), sau de așezare în exil a persoanelor care fuseseră eliberate după o condamnare în katorga²⁴.

În Uniunea Sovietică, un decret al Sovnarkomului din 1939 specifica:

„Pentru colonizarea treptată a regiunilor în care sunt înființate lagăre de concentrare, se sugerează OGPU și Narkomatului pentru Justiție să planifice de urgență activități bazate pe următoarele principii: (1) să transfere condamnații cu purtare bună în așezările libere mai înainte de termen (2) să-i oblige pe condamnați să ispășească toată condamnarea, dar să-i oblige la domiciliu forțat în anumite așezări și să le asigure pământ (3) să permită așezarea voluntară a condamnaților eliberați”.

„Coloniștii liberi” din prima categorie erau obligați să efectueze munci similare celor din lagărele de muncă sau unele asemănătoare. Mai târziu, persoanele eliberate puteau fi desemnate pentru „colonizare liberă” în alte locuri decât în apropierea lagărelor, inclusiv în orașe, fiind obligați să presteze munci oriunde era cerută mână de

24

Katorga - un sistem de detenție grea în colonii penitenciare în Imperiul Rus. Prizonierii erau trimiși în lagăre din zonele îndepărtate, nepopulate ale Siberiei, (locuri în care, de obicei, nu se așezau coloniștii voluntari în număr suficient de mare), fiind forțați să presteze munci grele. Sistemul katorga a început să funcționeze din secolul al XVII-lea și a fost preluat de bolșevici, fiind transformat în ceea ce avea să fie numit în epoca sovietică Gulag.

lucru.

Pentru o lungă perioadă de timp, numărul celor persecutați în Uniunea Sovietică s-a bazat pe diverse estimări care variau mult, ordinul de mărime fiind cel al milioaneilor sau al zecilor de milioane. După prăbușirea Uniunii Sovietice, cercetătorii au avut acces la arhivele KGB-ului. Numărul de persoane persecutate se apropie mai mult de limita inferioară a estimărilor. În particular, la data de 1 ianuarie 1953, existau „numai” 2.753.356 de deportați și strămutați speciali. Dmitri Volkogonov în cartea sa despre Stalin²⁵ amintea că documentele oficiale aminteau de 2.572.829 de deportați pe 1 ianuarie 1950. Atât cifrele de arhivă cât și activitatea cercetătorilor au fost mult timp contestate. Ca răspuns la aceste critici s-a afirmat că cifrele sunt mai degrabă exacte, lucrătorii NKVD-ului având tot interesul la momentul raportării să-și demonstreze „eficiența”. Mai mult, aceste date sunt greu de falsificat, de vreme ce ele se sprijină pe întreg fondul arhivistic și nu doar pe câteva rapoarte.

Chiar dacă oficial nu apar informații despre numărul de persoane mutate din alte colțuri ale Uniunii Sovietice în Crimeea și în Ucraina pe parcursul anilor amintiți mai înainte, este clar că prin politica stalinistă nu se lăsau asemenea locuri să fie populate de alte persoane decât de cele de origine rusă.

Oare mai este cazul chiar și după această scurtă prezentare a fenomenului mișcării obligatorii a populațiilor dintr-o parte în alta a U.R.S.S. să găsim răspunsuri la întrebări referitoare la:

- Cum și de când au ajuns ruși în Crimeea?
- Cum și de ce Ucraina era și este încă populată cu ruși și alte persoane din alte republici sau regiuni ale

25 Dmitri Antonovich Volkogonov (1928-1995)- Stalin: Triumph and tragedy, lucrare cit. în bibliografie. Vezi și Anotări despre viața și activitatea lui Volkogonov.

Rusiei? și

— De ce se bucură cei de origine rusească – în special tinerele generații care nu cunosc adevărata situație a celor care au trăit zeci de ani sub comanda Moscovei, că se vor putea întoarce la locurile natale sau a străbunilor lor, chiar dacă în realitate nu au avut de suferit niciun fel de discriminări din partea ucrainilenilor?

Folosindu-se de asemenea precedente create într-un mod artificial înainte de căderea comunismului rusesc, președintele Putin încearcă să readucă sub „umbrela” Federației Ruse fostele republici create într-un mod artificial înainte de căderea comunismului rusesc. Dacă nu toate cele 15 republici care formau Uniunea Sovietică, cel puțin parțial, (începând acum cu Ucraina apoi probabil Moldova – (vezi Harta Nr. 5), arătându-le în acest fel urmașilor lui cum se poate restabili o Rusie mare și puternică, care să nu se impresioneze de influența de pe plan mondial a altor țări care încearcă pe toate căile oficiale și diplomatice să mențină sau să introducă o politică democratică în cât mai multe țări din lume.

Harta Nr. 5

Pe de altă parte, din punct de vedere geo-strategic, Crimeea fiind o peninsulă în Marea Neagră, are deschidere pe toate cele trei părți spre mare și ca atare poate fi un punct strategic deosebit de control a acestei zone maritime;

Iar președintele Putin își va putea asigura astfel controlul acestei zone și va putea dispune extinderea instalării unor baze militară în apele Mării Negre și a Mării de Azov.

Pentru a înțelege și mai bine întreaga situație să revedem modul în care s-au desfășurat evenimentele acestei treceri „de bunăvoie”, dar cu armata rusă în spate, a Crimeei, sub steagul comunității Federației Ruse și cum poate fi socotit un asemenea act?

Capitolul 3

CARACTERUL NAȚIONALIST SAU IMPERIALIST AL POLITICII PREȘEDINTELUI VLADIMIR PUTIN

Dacă analizăm punctul de vedere al filosofiei marxist-leniniste referitor la politica externă a unei țări mai puternice față de alte țări mai slabe vom înțelege mai bine politica externă a președintelui Putin.

După opinia unor autori din diverse țări, specialiști pe probleme politice și economice rezultă ideea după care:

Concepția prezentată de Lenin în lucrarea *Imperialismul - stadiul cel mai înalt al capitalismului* se referă la țările capitaliste dezvoltate care ajungând în stadiul lor cel mai avansat; ele vor și pot controla lumea, vor și pot subordona țările mai slab dezvoltate preluându-le toate resursele sau folosindu-le drept elemente cheie în geopolitica și strategia lor.

O remarcă a Academicianului Mircea Malița²⁶⁾ care a lucrat trei decenii ca diplomat confirmă o asemenea situație:

„... în relațiile dintre ele, statele nu se conduc după principii, ci după interese”.

Principiile țin de ordine. Noi avem principii, în Carta Națiunilor Unite, în diferite documente și tratate, pe care le recunoaștem. Există principii de conviețuire pașnică, nu? Însă, în paralel, sunt formațiuni care trăiesc prin jaf. Un imperiu de exemplu, este ca o balenă, care înghite continuu, fiindcă, dacă n-are pești de înghițit, moare. Adică nu te poți aștepta de la un imperiu să aibă altă lege decât expansiunea continuă. Acesta nu este un principiu, ci un interes sălbatic și necontrolat. Relațiile dintre mic și mare care ar trebui să fie conduse de principiile egalității. Dar nu-i așa: cel mare îl domină pe cel mic și vrea să stea deasupra lui”.

Se poate remarca vreo asemănare între ceea ce a făcut Federația Rusă cu statutul independent al Crimeei față de ideea leninistă referitoare la politica imperialistă a diverselor state dezvoltate?

Masându-și trupe la granița Crimeei, a organizat așa-zise „alegeri libere” și a luat în considerație „dorința liberă” a populației de ednie rusă pentru alipirea Crimeei la Federația Rusă.

Despre scopul acestei alipiri, am vorbit mai înainte, așa că nu ne vor repeta, dar nu trebuie neglijată această politică a președintelui Vladimir Putin cu privire și la alte țări cu care Federația Rusă are granițe comune.

Referindu-se la ideea după care populația rusă din Ucraina era izolată sau persecutată, discriuminată sau i se puneau tot felul de bariere în dezvoltarea vieții lor, asemenea afirmații sunt mai mult decât contrare cu

26 din interviul pe care l-a dat Mircea Malița lui Ilie Rat la 13 februarie 2013 și publicat în Revista Română de istorie a presei.

realitatea.

Din informații personale pe care le-am obținut în urma unor dialoguri cu ruși veniți din Ucraina în Statele Unite, despre viața lor (în Ucraina), nici unii nu se plâneau de manifestarea unor asemenea discriminări. Mi se spunea că aveau drepturi similare cu toți ucrainenii, ocupau funcții corespunzătoare calificării lor și aveau acces la școli și universități ca toți ceilalți cetățeni ucrainenii, așa că asemenea concepții naționaliste²⁷ de care s-ar fi făcut vinovat guvernului ucrainean în special după eliberarea de sub dominația rusă, nu sunt valabile, sunt numai forme ale unei propagande deșănțate, râu voitoare la adresa Ucrainei și un mijloc de exploatare a unei asemenea concepții în interesul politic al alipirii acestui teritoriu la Federația Rusă.

Înainte de eliberarea Ucrainei de sub ocupația sovietică, când toți erau sub aceeași umbrelă, cu atât mai puțin se putea vorbi de o asemenea concepție naționalistă a Ucrainei.

Cine ar fi îndrăznit să practice o asemenea politică?

Dacă ar trebui să se discute despre discriminări și despre politica naționalistă – așa cum se practica de către fascism, atunci trebuie reamintită politica discriminatorie pe care a dus-o partidul comunist rus încă de la înființarea sa față de burghezie și de modul de manifestare discriminatoriu al tuturor celorlalte partide comuniste din

27 NAȚIONALISM - Ideologie și politică care urmărește întreținerea izolării și ațâțarea neîncrederii și urii între diferite

naționalități. Tendință de a aprecia exclusiv și exagerat tot ceea ce aparține propriei națiuni. O definiție similară ca sens

(dar cu referire specială la situația concepția politicii burgheziei, prezentată de Dicționarul explicativ al limbii române din

1975), prezintă NAȚIONALISMUL ca: Ideologia și politica burgheziei în problema națională care menține interesele

burgheziei ca interese ale întregii națiuni, instigînd la ură națională, la asuprirea altor națiuni sau a minorităților naționale.

țările satelite Moscovei care duceau o politică similară cu adevărat discriminatorie.

Unde mai mult decât în condițiile societății socialiste, erau discriminați copiii familiilor de burghezi și chiar de mici burghezi atunci când se punea problema procentului de admitere, de exemplu, în învățământul superior, când ne ținându-se seama de gradul de pregătire se acordau procente ridicate pentru intrarea în învățământul superior numai anumitor categorii sociale și un minim (praf în ochii lumii) de procente acordat acelor categorii sociale (din care făceau parte micii burghezi și poate nici unui procent celor ce proveneau din familiile de negustori, sau copiii celor care erau socotiți drept chiaburi). Unde în afară de sistemul socialist se aplică măsura discriminatorie de trimitere a copiilor acestor familii la armată în *regimentele de muncă* și care nu purtau uniforma militară similară a tuturor militarilor ci una de culoare grii pentru a-i diferenția pe cei din această categorie ce făceau parte din brigăzilor de muncă, de restul armatei.

Din toate cele prezentate până acum nu se poate spune că Rusia duce o politică naționalistă și nici președintele Putin nu poate fi considerat ca fiind naționalist, mai degrabă duce o politică cu caracter net imperialist; folosindu-se de forța militară și șantajând cu diverse aspecte economice, printre care cu stoparea livrării de petrol, ducând o puternică campanie propagandistică de așa-zisă „protejare” împotriva discriminării populației vorbitoare de limbă rusă”. Pe asemenea criterii Puțin și-a asigurat succesul alipirii Crimeei la Federația Rusă.

Din acest punct de vedere nu pot fi de acord cu punctul de vedere susținut de Herman Van Rompuy²⁸,

28 Herman Achille Van Rompuy (1947 -) - primul președinte permanent al Consiliului European (până la Tratatul de la

Lisabona, funcție acordată în mod rotativ de șefii de stat sau de

președintele Consiliului European, care în 2010 afirma:

„Cel mai mare pericol pentru Europa în prezent este frica;

frica este direct legată de egoism, egoismul este legat de naționalism și naționalismul este legat de război”.

Practic modul în care Federația Rusă a procedat în cazul Crimeei putea fi considerat ca fiind specific pentru secolele precedente când marile imperii își alipeau coloni pe calea războaielor și a cuceririi de noi teritorii.

*

Istoria confirmă că sfârșitul secolului 20 a fost marcat de lupta multor popoare pentru obținerea independenței de imperiile de care erau legate (cum a fost de exemplu cel al Marii Britanii și al Uniunii Sovietice – în special după cel de al Doilea Război Mondial – **n.n.**).

Așa cum afirmă politologii cele mai bune exemple ale popoarelor care prin revoluții sau războaie și-au cucerit independența au fost: Zimbabwe, Bosnia, Kosovo sau despărțirea pe calea unei „revoluții de catifea” dintre Cehia și Slovacia care au devenit țări independente.

În același timp trebuie remarcat curentul ce a evoluat odată cu extinderea fenomenului globalizării când au avut loc mișcări libere de populații dintr-o țară în alta în

guvern ai statelor membre pentru o perioadă de 6 luni

fiecare, din momentul intrării în vigoare a tratatului, membrii consiliului aleg un președinte care conduce ședințele

consiliului și care are un mandat de doi ani și jumătate (care poate fi reînnoit numai o singură dată). Achille Van Rompuy

a fost cel de-al 49-lea prim ministru al Belgiei din 30 decembrie 2008 până în 25 noiembrie 2009, când precedesorul său

(Yves Leterme) l-a succedat. Van Rompuy deține Marele Cordon al Ordinului lui Leopold.

dorința de asigurare a unor condiții mai bune de viață. Asemenea migrații au dus și continuă să se manifeste prin apariția unor țări cu aspecte multinaționale.

Intenția Administrației Federației Ruse este aceea de ași asigura un număr cât mai mare de țări care să le fie subordonate, să asigure un număr din ce în ce mai mare al populației²⁹ și în acest fel să-și rezolve și diversele aspecte ale prosperității economice.

Dominarea unor țări de către altele care posedă armate mai bine dotate tehnic și mai numeroase, în condițiile secolului 21, nu mai seamănă cu nimic din ceea ce a fost în secolele precedente când se putea utiliza forța armată, când puteau fi făcute mișcări de trupe în ascuns, fără să fie observate de combatanții adversari.

Tehnologia modernă bazată pe folosirea sateliților artificiali nu mai permite asemenea acțiuni. Totul se cunoaște în fracțiuni de timp. Ca atare chiar dacă asemenea metode, ar putea da rezultatele scontate de către țările agresoare, imediat se cunoaște și se află pe întregul glob.

În anumite condiții s-ar putea să aibă succes dar nu poate dura mult, deoarece pe această cale se crează o destabilizare politică, economică și socială și o reacție instantanee a restului lumii.

1. Opinii privind politica dezvoltării economice a Federației Ruse

Poate nimeni dintre conducătorii actuali ai diverselor țări nu vor să recunoască că este mult mai simplu și mai

²⁹ Populația Uniunii Sovietice număra 150 milioane locuitori care reprezenta numai 51% din populația sovietică.

Ucraina era cea de a doua republică care avea cel mai mare număr de locuitori (peste 50 milioane) care reprezenta aproape 20% din populația sovietică.

ușor de a asigura prosperitatea unei țări mai mici decât a unui imperiu.

Faptul acesta a fost prezentat cu mai multe detalii și de către Revista „*The Economist*” care arăta în urmă cu câțiva ani că din 10 țări cu populații de peste 100 milioane de oameni numai Statele Unite și Japonia au dat dovada unei prosperități.

Este important ca în gândirea economică generală să-și găsească locul și să fie însușită și ideea după care în momentul actual când fenomenele globalizării și ale liberului schimb au luat asemenea proporții, nemaiputând fi oprite în evoluția lor, procesul asigurării prosperității poate fi ajutat în dezvoltarea sa nu numai de numărul populației ci și de alți factori cu o pondere însemnată.

Statele Unite, de exemplu, după opinia celor mai mulți dintre economiștii americani și-au asigurat prosperitatea prin sistemul economic existent bazat pe o distribuție federală a puterii diferitelor state și localități, care pot fi astfel mult mai ușor de condus și de coordonat în ambianța națională.

Un exemplu similar ce ar putea fi preluat și de către alte țări europene este cel al Elveției care și-a impus un sistem economic, politic și social pe care și-l păstrează de sute de ani și care i-a asigurat un standart de viață ridicat al propriei populații.

Ceea ce este de asemenea important de reținut este și faptul, considerat de către mulți sociologi și politologi, după care statele-națiuni constituie o bază aproape necesară și posibilă pentru manifestarea unei reale democrații.

O limbă și o cultură comună, o credință comună a instituțiilor naționale, un simț al destinului toate într-un teritoriu definit, cu drepturi egale pentru toți cetățenii – sunt condițiile care permit votarea și aplicarea unor legi ce sunt destinate în mod real și nu propagandistic în favoarea

întregului popor.

Ultimul președinte al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov (n: 1931), voia să introducă un model al unei țări bazată pe principii democratice³⁰; în momentul în care președinția Rusiei a fost preluată de Boris Elțin (1931 – 2007), împreună cu Leonid Kravchuk (președintele la data respectivă a Ucrainei) au înțeles și au agreeat de comun acord punctul de vedere privind evoluția Uniunii Sovietice.

La 8 decembrie 1991 cei doi președinți au fost de acord să dizolve Uniunea

Republicilor Socialiste Sovietice și să creeze o federație de state independente care să fie legate pe baza unor relații de respect reciproc și egalitare.

Nici Gorbaciov și nici Elțin nu își imaginau o uniune a republicilor fără Ucraina.

Această situație crease o adevărată confuzie politică întrucât:

De fapt întreaga politică rusă referitor la Ucraina se baza pe o veche idee pe care o lansase încă Lenin care spunea:

Uniunea Sovietică nu v-a putea supraviețui fără cărbunele ucrainean.

Față de actuala filosofie politică a președintelui Putin, Boris Elțin susținea că *în epoca post Sovietică* fostele republici se vor întoarce singure și de bunăvoie la

„Mama Rusia”. Președintele Putin neavând încredere în concepția politică a lui

Elțin a decis în 2008 să invadeze Georgia și a proclamat independența provinciilor georgiene separatiste: Osetia de Sud și Abhazia iar șase ani mai

30 Mihail Gorbaciov propusese dezvoltarea Rusiei pe trei principii:

glasnost (deschiderea față de restul lumii), **perestroika**

(restructurarea radicală a economiei și politicii ruse și democratizarea), și **uskoreniye** (accelerarea dezvoltării economice),

târziu, în 2014, a decis să invadeze Ucraina pentru a prelua Crimeea.

Nimic nou sub soare!

În 1979, tot URSS a fost cel care a atacat Afghanistanul având ca scop final instaurarea sistemului socialist în această țară și plasarea în funcția de președinte a lui Babrak Karmalomul Moscovei.

Efectele acestui război de peste 10 ani au fost marcate de lichidarea sistemului comunist în Uniunea Sovietică și desființarea acestui imperiu prin lichidarea Uniunii Sovietice.

Pierderile umane și financiare ale Uniunii Sovietice în acest război au fost enorme. Peste 15.000 de morți, peste 460.00 de răniți și handicapați iar din punct de vedere financiar pierderile s-au ridicat la peste 60 miliarde ruble.

Ce s-a întâmplat în Afghanistan și în alte țări islamice după ce trupele rusești s-au retras, nu poate fi neglijat; mișcarea islamistă s-a accentuat și a început să se manifeste prin tot felul de atacuri teroriste criminale în diverse colțuri ale lumii.

Astăzi, din nou președintele Putin are noi planuri și noi intenții care tot nu sunt în favoarea poporului rus ci din contra vor duce treptat dar sigur la o izolare din ce mai mare a Rusiei de restul lumii și va crea mari dezavantaje populației ruse.

Chiar dacă de ochii lumii președintele Putin susține că nu dorește să refacă fosta

Uniune Sovietică este clar că ceea ce intenționează este de a crea o Nouă Rusie cu o mare sferă de influență, pentru care folosește orice oportunitate ce îi spre și fără niciun pic de jenă față de restul lumii și față de semnăturile pe care le-a dat pe diverse înțelegeri bi sau multilaterale.

2. Gestionarea situației de criză din Ucraina

Circa 40.000 de trupe rusești, și tancuri T-72, au fost masate la granița de est a Ucrainei creând o stare de totală neliniște întregului popor ucrainean; înainte de alegerile din 25 mai 2014, guvernul provizoriu al Ucrainei lansase un mesaj special pentru Administrația de la Washington, în care afirma că în 1994, Statele Unite au convins Ucraina să renunțe la armele sale nucleare, în schimbul promisiunii de a proteja integritatea sa teritorială.

„Asemenea garanții au nevoie de a fi efectuate”.

Și de asemeni a fost lansat un apel către Fondului Monetar Internațional în care se spunea:

„Suntem într-o situație periculoasă, critică.

Liderii anteriori au furat cât s-a putut mai mult, lăsând vistieria goală.

Avem nevoie de bani pentru a plăti salarii și pensii.

Avem nevoie de sprijin umanitar direct”.

Președintele destituit Viktor Ianukovici – un nativ din orașul Doneț – și mulți oficiali de vârf au fugit din țară la 22 februarie 2014, furând pur și simplu i întreaga trezorerie ucraineană.

După cele mai recente informații provenite din Ucraina și prezentate de mass-media americană (Washington Post) ³¹ s-au furat peste \$500.000; s-au găsit documente din care rezultă datoriile ale Ucrainei făcute de fosta Administrație, în valoare de multe miliarde de dolari, iar echipamentele militare ucrainene sunt total depășite și ruginite.

Administrația adinterim de la Kiev trebuie să se lupte

31 Washington Post din 25 Martie 2014, pg A8 sub semnătura lui Kathy Lally

în prezent pentru a face față prin asigurarea plăților către 270.000 de cetățeni cu diferite handicapuri, să asigure hrana pentru 40.000 de copii săraci și să asigure pensiile pentru mii de pensionari și veterani.

Un sondaj recent de opinie realizat în ultima săptămână în rândurile unui număr mare al populației confirmă că 75% dintre cei intervievați din Doneț au sprijinit o Ucraină unificată³², față de numai 10 % câți au fost în favoarea aderării la Federația Rusă. Presa ucraineană a confirmat opinia unora dintre „oamenii care au cunoscut modul în care s-a manifestat agresiunea rusă și care sunt realmente profund speriați de viitorul lor”.

2.1. Fenomenul corupției ucrainene

Administrația de la Kiev a emis un plan (de opt puncte), conceput pentru a îmbunătăți climatul investițional și lupta împotriva corupției, care este chiar mai gravă decât în Rusia. Ucraina se găsește pe locul 144 din 177 de țări de pe „*Index of Transparency International*” referitor la fenomenul corupției și care amplasează această țară alături de Nigeria și Iran³³. Ucrainenii plătesc mită pentru orice – de la profesorii care prezidează prezentarea unei lucrări de doctorat și până la eliberarea permiselor necesare pentru începerea unei activități comerciale.

Diverse surse internaționale au prezentat date privind corupția ucraineană și care pe baza unui studiu realizat de Banca Mondială încă din 2001 care sublinia că pierderile anuale ale Ucrainei din cauza corupției se ridicau la 1, 5 miliarde de dolari. În aceeași măsură, o serie de experți susțin că în prezent asemenea pierderi se

32 Informația confirmată de către Oleksiy Matsuka, ziarist din partea „News” on-line al Donbasului

33 Rusia este pe locul 127 în aceeași sursă informațională

ridica la peste 7 miliarde de dolari.

Lipsa controlului și a transparenței ce se manifestă la toate nivelurile politice, sociale și economice au adus Ucraina la marginea prăpastiei.

Din păcate fuga președintelui Viktor Yanukovych (la 22 Februarie 2014), a prins țara fără niciun plan de alegere a unui nou guver, așa că tot ceea ce s-a putut face a fost să se numească câțiva membrii nu după anumite calități ci dintre cei care au fost dispuși să se angajeze într-o asemenea acțiune. Cei care aveau experiență politică, au preferat să stea deoparte neștiind ce se va întâmpla cu ei și cu familiile lor dacă ruși vor veni peste ei.

Unii conducători ai unor mari întreprinderi, profitând de bulversarea creată au vrut să profite și s-au pretat la tot felul de furturi și obținerea de mită pentru anumite servicii oneroase.

Un asemenea caz a fost cel al lui Yevgeny Bakulin, șeful companiei naționale de gaze naturale și petrol și care a făcut o pagubă pentru Ucraina ce s-a ridicat la 4 miliarde dolari

Acesta ar fi momentul alegerii libere și democratice a unui guvern național (prin alegerile din 25 Mai 2014) care trebuie să se ocupe de retresarea economică a țării, să pună capăt corupției (care este sub controlul unei adevărate mari), aplicând legi drastice în această direcție și să încheie tratate economice cu țările dezvoltate din punct de vedere economic după poziții echitabile, în paralele cu solicitarea suportului NATO și al UE.

3. Evoluția recentă a economiei Federației Ruse și a Ucrainei

În 2013, revista *Forbes* l-a declarat pe președintele Vladimir Putin, persoana cea mai puternică din lume, și într-adevăr în special pentru unii mai naivi, așa era.

Așa cum s-a dovedit din anul 2000, când a devenit președinte, politica pe care a dus-o Puțin a înlocuit starea de profundă degradare în care se găsea economia Rusiei când Boris Yelțin fusese președinte.

Ani de zile economia Rusiei începuse să-și ridice indicatorii economici și ca atare și nivelul veniturilor pe cap de locuitor au cunoscut o creștere de circa 70% (de la \$1.500 la \$10.000).

Dar ca oricare minune, nici această minune nu a ținut prea mult timp; în prezent economia Rusiei este din nou într-o mare încurcătură. Ani de zile investițiile ruse s-au îndreptau spre unele proiecte considerate de către mulți economiști analiști de pe plan mondial și chiar din Rusia ca fiind destul de „dubioase” - acești economiști³⁴, afirmau că efectele unor astfel de proiecte au afectat neglijarea infrastructurii. Drumurile și căile ferate rusești au cunoscut o rapidă decădere și distrugere, fapt remarcat și de către foarte mulți turiști ce vizitaseră Moscova, St. Petersburg și alte orașe.

Rata inflației se menține la 6.3% care era una dintre ratele cele mai ridicate între piețele în curs de dezvoltare unde media inflației este de circa 3.8%.

Dar reputația de „maestru al refacerii sistemului economic” s-a dovedit până la urmă ca fiind perfect calată pe sistemul vechi comunist „de extindere” de fapt a sistemului de control de către Administrația de la Kremlin a întregii economii naționale.

Dintr-un studiu efectuat de către *Troika Dialog Research*³⁵ rezultă că Administrația Putin prin intermediul

34

35 Troika Dialog Research- unul dintre institutele de cercetare a activității economice din Rusia și de pe plan internațional, subvenționat de Sberbank din Rusia: bancă și firmă de tranzacții financiare, cu sedii în diferite țări (Anglia, SUA, Cipru).

departamentelor sale deține 30% din piața de capitaluri și alte 30% sunt deținute de actuala oligarhie a oamenilor de afaceri ruși care susțin prin donații și finanțări sistemul politic rusesc.

10 dintre cei mai bogați oameni din Rusia care fiecare posedă circa 25 miliarde dolari (SUA), sunt susținătorii planurilor guvernamentale rusești.

Dând impresia că au trecut de la sistemul conducerii centralizate la un sistem al pieței libere după modelul sistemului capitalist, de fapt are loc manifestarea unui așa numit capitalism de stat în care statul este cel care controlează și dispune asupra sistemului economic în ansamblu și pe fiecare ramură de activitate.

Din acest punct de vedere se poate considera că orice sancțiune impusă de către Occident acestor oligarhi ai vieții economice rusești, este de fapt o lovitură dată sistemului actual economic al Rusiei. Importanța acestui subiect ne determină să-l discutăm mai pe larg în continuare.

Pe baza unei analize economice globale se poate constata că Rusia și-a dezvoltat în ultimele decade economia, în general, dar a neglijat sistemul industriei manufacturiere. În timp ce alte țări, cum ar fi Coreea și Republica Cehă și-au dezvoltat un sistem manufacturier ce reprezintă circa 20% din PNB, manufactura rusă cu greu ajunge în prezent să reprezinte 15% din PNB și aceasta după ce cu greu ajunsese în ultimi ani la 18% din PNB.

La această situație se mai adaugă și faptul că din punctul de vedere demografic în general și al forței de muncă activă în special, Rusia se confruntă cu o scădere simțitoare a demografiei. Unul din efectele directe este asupra finanțelor publice, în sensul următor: în timp ce procesul de pensionare ia proporții în fiecare an, din ce în ce mai puțini sunt cei ce reprezintă forța de muncă activă ce poate contribui la asigurarea fondului destinat

asigurării pensiilor.

Un fapt esențial pe care consilierii președintelui Putin ar trebuie să-l reamintească președintelui este acela după care oricât s-ar strădui să facă uz de „arma energiei”, nu a existat niciodată, nu există și cu atât mai puțin nu va exista nici în viitor o „supraputere energetică”. Ceea ce se dovedește drept o cheie a succesului este aceea a *resurselor umane*.

Este suficient să ne gândim numai la exemplul Japoniei și chiar al Chinei care bazându-se pe resursele umane și nu pe cele naturale au reușit să devină forțe dominante în lume.

În Rusia un asemenea element trebuie considerat drept cheie a succesului și de aceea ar trebui să se dea decretul de ajutorare a „vorbitoarelor de limbă rusă” de a se întoarce la Mama Rusia și să li se ofere condiții de viață cât mai atractive și locuri der muncă și poate atunci Rusia într-adevăr ar putea ajunge o putere mondială și nu una zonală.

Merită apreciată politica de creștere a pensiilor în medie cu 25% anual, dar nu realizată în spirit populist, propagandistic ci pentru a asigura bătrânilor care au muncit toată viața și au avut de suferit zeci de ani condiții dificile, cel puțin la bătrânețe să se bucure de o viață mai bună.

În prezent asigurarea fondurilor necesare sistemului bugetar în general și al sistemului de pensii, nu poate fi realizat decât prin asigurarea unui preț ridicat al petrolului (care ar trebui să ajungă la \$222 miliarde, deci să reprezinte circa 10% din PNB).

Analiza efectuată de către experții FMI dovedește că deteriorarea termenilor de comerț a petrolului rusesc a creat situația în care deficitul bugetar datorită ramurilor din afara sectorului energetic este în prezent de 11% din PNB.

Pentru asigurarea și menținerea bugetului Federației Ruse la un nivel cât de cât balansat Rusia – după afirmația economiștilor din domeniul energetic, ar trebui să solicite ca prețul per barilul de petrol să fie de \$110 deci cu \$3.00 dolari mai mult per baril, față de actualul preț (\$107).

Rămâne însă de văzut în ce măsură impunerea unui nou preț mai ridicat per barilul de petrol va putea fi acceptat de actualii cumpărători.

Ani de zile Administrația de la Kremlin a impus vecinilor tot felul de condiții, amenințându-i cu stoparea livrărilor de energie.

În 2006, de exemplu, Rusia a tăiat livrările de gaze către Ucraina în mijlocul iernii, în urma unei dispute referitoare la prețul de livrare.

La începutul lunii aprilie 2014, președintele Putin a trimis o scrisoare conducătorilor țărilor membre ale UE amenințându-i cu încetarea totală sau parțială a livrărilor de gaze către Ucraina dacă nu se plătesc sumele reprezentând contra-valoarea livrărilor, *anticipat*, cu toate că Rusia ridicase prețul de livrare cu 80%.

Pentru a evita pe viitor asemenea situații și totodată pentru a descuraja Rusia de a șantaja țările europene cu riscul nelivrării totale sau parțiale a gazelor naturale și a petrolului, unii dintre conducătorii Ucrainei au propus folosirea sistemului transportului maritim prin LNG³⁶ în Marea Neagră în 2015 și cu construcții ale unor depozite în 2018.

Desigur că asemenea operațiuni solicită în primul rând din partea Ucrainei câteva elemente esențiale:

— Atragerea unor capitaluri particulare pentru

³⁶ LNG- Gazul natural lichefiat = gaze naturale (în principal metan, CH₄), transformate în formă lichidă pentru ușurința de transport și depozitare. Pentru informații suplimentare privind lista de terminale GNL, vezi site:

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_LNG_terminals

construcția infrastructurii destinată importului care ar costa în jur de 1 miliard dolari.

— Ucraina și alte țări europene, vor trebui să ofere unele prețuri competitive.

— Administrația de la Kiev și alți parteneri din zonă vor trebui să intervină în Statele Unite pentru creșterea sistemului LNG.

De asemeni din punctul de vedere al exporturilor americane de produse energetice:

— Trebuie să fie avizate asemenea exporturi, eliminându-se restricțiile existente în momentul de față și în același timp.

— Trebuie grăbite mijloacele de construcții ale celor 6 terminale LNG (destinate infrastructurii pentru gazele naturale lichefiate - **n.n.**) aprobate de Administrația Obama dar încă ne aprobate de către Comisia Federală de Reglementare a Energiei (**CFRE**), pentru asemenea construcții.

Asemenea proiecte nu se pot realiza de la o lună la alta; finalizarea unor asemenea proiecte necesită, așa după cum au apreciat specialiștii din acest domeniu, cel puțin 2 - 3 ani.

În acest sens, Europa și Statele Unite ar trebui să înceapă imediat desfășurarea primelor operațiuni în vederea creării unei piețe trans Atlantice.

Acest lucru nu se poate îndeplini până nu se lămuresc câteva elemente esențiale:

— Ridicarea oricăror bariere puse asupra exportului american de petrol și gaze naturale destinate Europei. După afirmația președintelui Obama, aceste exporturi trebuie să fie incluse în piața liberă pentru aceste produse, nefiind „cadouri” destinate Europei.

— Statele Unite trebuie să-și prevadă programe destinate dezvoltării infrastructurii energetice (prin crearea de terminale și diversele elemente ale

infrastructurii) și aprobate de către CFRE.

— În paralel Europa trebuie să-și dezvolte asemenea programe pentru dezvoltarea unei asemenea infrastructuri.

Chiar dacă Europa beneficiază în momentul de față de unele terminale pentru gazele lichefiate, trebuie să-și asigure conductele necesare și interconecțiile electrice peste Oceanul Atlantic către întreaga Europă.

— În cadrul tuturor acestor programe trebuie incluse și elementele specifice ale standardelor referitoare la mediul înconjurător și asigurarea securității unor asemenea sisteme de transport și depozitare.

Nici unele dintre aceste proiecte nu vor putea fi înfăptuite dacă nu va exista un consens asupra enormelor cheltuieli destinate acestor activități și asigurării investitorilor americani și europeni că prin aceste construcții, așa cum apreciază majoritatea politologilor, se va deschide o nouă eră a legăturilor

Americano-Europene în domeniul energiei.

*

De asemeni trebuie reținut și punctul de vedere al unora dintre senatorii americani (Marco Rubio - senator de Florida) care susținea ideea ajutorului pe care Statele Unite și FMI ar trebui să-l acorde în prezent Ucrainei pentru a salva această țară din punctul de vedere al scăderii valorii monedei sale naționale.

Ceea ce ar trebui făcut este de a se reda încrederea în moneda națională ucraineană (hryvnia - **n.n.**), obținându-se pe această cale o recuperare mai rapidă a creșterii economice a întregii țări.

În timp ce valoarea rublei rusești a cunoscut o scădere de la peste 33 ruble față de 1 dolar SUA cât a fost în Ianuarie 2014, ajungând la peste 36 ruble pentru 1 dolar în aprilie 2014 deci cu peste 9%, moneda ucraineană

a cunoscut o scădere dramatică de 35% față de dolarul SUA, fapt ce îi dă o satisfacție deosebită președintelui Putin sperând că și pe această cale îi va fi mai ușor să-și realizeze planul de menținere a unei stări de tensiune în Ucraina și deci de a veni ca un salvator „în ajutorul ei”, preluând-o fără probleme.

Fondul Monetar Internațional ar trebui să creeze un Consiliu Monetar (care trebuie să fie o autoritate monetară, pentru a menține un curs de schimb fix, cu o monedă străină, indiferent dacă este dolarul SUA sau Euro). Un asemenea obiectiv de politică financiară trebuie să joace rolul unei bănci centrale care să urmărească evoluția cursului de schimb.

În același timp FMI ar trebui să suplimenteze rezervele destinate Ucrainei pe baza unui prearanjament stabilind volumul și perioada destinată împrumutului.

În acest fel investitorii mici sau mari, interni sau internaționali își vor recăpăta încrederea în moneda ucraineană și dovada că Ucraina este o putere ce poate fi prezentă în mod independent pe piața liberă.

Practica financiară internațională confirmă că un asemenea plan, propus de către senatorul Marco Rubio poate avea efecte pozitive pentru Ucraina așa cum a acționat un sistem similar în cazul Estoniei, Lituaniei, Bulgariei și altor țări și care au avut avantajul tranziției spre zona euro.

Din toate cele de mai sus reiese în mod foarte clar ideea după care aprecierea politicii pe care a avut-o președintele Putin înainte de Olimpiada de la Soci (2014) și înainte de invazia Crimeii (2014) este în continuă scădere iar impresia de „cea mai puternică persoană” de pe plan mondial nu dovedește adevărata față a realității și a impresiei (de tip „Potemkinist”-n.n.) pe care a vrut s-o aibă Vladimir Puțin când de fapt economia Rusiei și toate

relațiile cu lumea occidentală sunt în momentul de față sub un mare semn de întrebare.

De aici se poate trage concluzia că puterea de conducere a președintelui Putin nu îi asigură și pretinsul titlul - așa cum afirma presa occidentală, de „bun economist”.

Chiar dacă consilierii lui economici consideră că Ucraina depinde în mod direct de petrolul rusesc iar industria ucraineană își asigură cea mai mare piață de desfacere pentru produsele sale în Federația Rusă și deci nu ar avea nevoie de sprijinul lumii occidentale, tot nu ar putea justifica preocuparea președintelui Putin de a cucerii după Crimeea, poate întreaga sau cel puțin o parte a republicii Ucraina.

De asemenea nu trebuie neglijat nici gestul „culant” de a-i trimite drept ajutor un împrumut de 15 miliarde dolari.

De fapt ce a stat în spatele acestui pretins ajutor pe care Putin la acordat Ucrainei?

Unul dintre ziariștii americani³⁷ analizând concepția politică a președintelui Putin (opinie exprimată la o conferință de presă), privitoare la alipirea Crimeei și eventual și a Ucrainei a ajuns la următoarele concluzii³⁸:

Puțin susținea că un acord ucrainean cu Occidentul va duce această țară la nivelul „unui appendice agricol”, pentru exportul de grâu și alte culturi, destinate Uniunii Europene, în timp ce industria ucraineană are nevoie de Rusia:

„Ucraina - a spus președintele Putin, vinde o cantitate aproximativ egală de bunuri în Rusia și țările

37 Steven Mufson - fost corespondent pe probleme de energie pentru The Washington Post timp de șapte ani.

Jurnalist cu o mare experiență, scriind articole despre multe țări. Transferându-se în 1989 la ziarul Washington Post

a devenit corespondent și reporter al Departamentului de Stat.

38 The Washington Post, 23 Martie 2014

Uniunii Europene, pentru o valoare de aproximativ 17 miliarde de dolari în fiecare caz, dacă îmi amintesc corect. Dar tipurile și cantitățile de produse speciale vândute pe fiecare piață sunt diferite. Din valoarea de bunuri ucrainene exportate pentru piața rusească (mașini și echipamente) contul Rusiei este de 7 miliarde dolari sau mai mult, dar aceste produse specifice 17 miliarde dolari reprezintă numai aproximativ 2 miliarde de dolari din exporturile ucrainene către UE”.

De asemeni la o sesiune cu mass-media, din decembrie 2013, ce a avut loc la Moscova, pe probleme de comerț, Puțin a dat exemplul cu elicopterele ucrainene:

„Am cumpărat până în prezent aproape 100 la sută motoare de elicoptere pentru forțele noastre armate din Ucraina. Aproape 100 la sută”.

Puțin a afirmat:

Rusia a presat Ucraina de a produce în comun, dar nu a putut ajunge la vreun acord.

„Care este rezultatul? Noi am început să construim a doua fabrică pentru producția de motoare de avioane lângă St Petersburg. Prima a început deja producția; aceasta este o fabrică de motoare. Ce se va întâmpla în cazul în care producătorii ucraineni nu vor găsi clienți pentru ceea ce produc ei? Au de gând să exporte în Europa? Am foarte multe îndoieli”.

Anders Aslund³⁹

39 Anders Åslund – redactor-șef adjunct al secției "Outlook, doctor (de la Oxford University), Profesor adjunct la Georgetown University, analist global pentru economia Rusiei, Ucrainei și țările Europei răsăritiene.

În 2003 a fost numit Director la Carnegie Endowment for International Peace pentru Programul privind Rusia și

Eurasia. Concomitent lucrează pentru Brookings Institution și The Kennan Institute în studiile privind Rusia

Între 1991-1994 a lucrat în calitate de Consilier economic al guvernului rus și ucrainean. Fost profesor la Stockholm

actualmente colaborator la Institutul Peterson pentru Economie Internațională, a declarat că Ucraina într-adevăr exportă în Rusia mai multe bunuri fabricate. Mașinile produse în Ucraina constituie 40% din exporturile către Rusia și doar 10 % din exporturile către Uniunea Europeană. Oțelul exportat de Ucraina către Rusia reprezintă alte 20%.

Dar Aslund, contestă argumentul lui Putin că achiziționarea de către Rusia a unor astfel de bunuri este un fel de favoare politică, o funcție pe care Putin în decembrie a numit-o „*relația noastră specială*” cu Ucraina.

În același timp, Aslund a declarat că produselor fabricate de Ucraina și pe care le vinde în Rusia includ elicoptere, motoare de avioane și vagoane de cale ferată. Motoarele și alte părți sunt în mare parte realizate de către firma Motor Sich, care a semnat un contract pe cinci ani pentru a vinde produse în valoare de 1.2 miliarde dolari (motoare pentru elicopterele rusești).

În același timp Aslund consideră că Rusia ar putea găsi cu ușurință alte surse de vagoane, dar nu ar putea produce avioane de tip Antonov (de transport militar sau elicoptere) fără să facă uz de producția Ucrainei.

„Este adevărat, „a spus Aslund, Ucraina s-ar putea să nu găsească alți clienții pentru exporturile sale de aeronave militare. „Dar”, a adăugat el, „Este mai important pentru Rusia să le cumpere decât pentru Ucraina să le vândă”, El a spus: „Acestea sunt elicoptere bune și pierderea lor ar fi o mare lovitură pentru complexul militar rus”.

Puțin afirma că diferitele condițiile și reforme economice atașate programului Fondului Monetar Internațional de aproximativ 15 miliarde dolari în

curs de negociere sunt prea oneroase. Acestea vor forța multe companii ucrainene să se închidă fără a oferi suficient capital pentru o revizuire completă.

„Este ușor să spui, da, să se închidă o instalație pentru un timp, este OK, atunci va fi tot așa cum este și în Europa. Dar ai nevoie să supraviețuiești până atunci. Și multe companii se vor închide pentru totdeauna; ele nu vor supraviețui.

Aceasta este ideea.

„În același timp, ar fi posibil să se adopte aceste standarde și norme comerciale? Da, este posibil și este necesar; acestea sunt regulile bune. Dar este nevoie de timp și de investiții. Ai nevoie de bani, și nu doar 15 miliarde. Ai nevoie de sute de miliarde pentru modernizarea întreprinderilor industriale”.

Într-o conferință de presă ținută la 4 martie a.c., Puțin a adăugat:

„Semnarea unui acord cu UE și adoptarea unor

„Standarde tehnice europene” ar rupe legăturile

Ucrainei cu Rusia, toate acestea vor face ca:

Întreprinderile să intre într-un mare impas și șomajul va crește”.

O ușă din spate? La o conferință de presă ținută la 28 ianuarie 2014 Puțin a susținut: **dacă Ucraina a semnat acorduri care îi conferă statutul de asociat la UE, aceste acorduri ar deveni așa-zisa „ușă din spate” pentru companiile europene care doresc să aibă acces fără tarife pe piața rusă.**

Rusia are un acord de liber schimb cu Ucraina, dar atunci când Ucraina a aderat la Organizația Mondială a Comerțului (OMC) aceasta a fost încă o măsură pentru menținerea unor tarife reduse cu privire la importurile de bunuri din Europa.

Referindu-se la această situație, Puțin a spus:

„Grija referitoare la semnarea unui acord al Ucrainei cu națiunile UE nu se referă la alegerea suveranității Ucrainei, ci la consecințele pe care le va avea asupra economiei ruse. Când Rusia a aderat la OMC, am avut o lungă dezbateră cu colegii noștri europeni cu privire la modul de dezvoltare a industriei noastre de automobile și nivelul de localizare în piața rusă. În cazul în care acest acord se semnează acesta este un fel de ușă din spate pe piața noastră, atunci în mod natural, Ucraina trebuie să-l înțeleagă. Acest lucru nu este o manevră politică; este vorba de interese pragmatice”.

Referindu-se la asemenea contracte, Ander Aslund afirma:

„... companiile europene ar trebui să înființeze magazine în Ucraina și

30 % din orice produs adus în Ucraina să fie calificat drept un produs al acestei țări”.

Vladimir Putin a spus:

„... inegalitatea este un motiv pentru Ucraina - ea este în criză”!

În conferința de presă din 4 martie 2014, Puțin afirma:

„Adevărata problemă este aceea că niciunul dintre guvernele anterioare ale Ucrainei nu a acordat atenția cuvenită nevoilor oamenilor. Venitul mediu (lunar) pe cap de locuitor în Rusia, de exemplu, este de 29.700 de ruble, dar în Ucraina, în cazul în care l-am transforma în ruble, cred că este 11.900 de ruble. Pensia medie în Rusia este de 10.700 de ruble, iar în Ucraina este de 5.500 de ruble.

Cu alte cuvinte, există o diferență substanțială a nivelului de trai. Pe astfel de aspecte ar fi trebuit să fie concentrate diferitele guverne de la început”.

Președintele Putin referindu-se la diversele aspecte ale inegalității a subliniat:

„Acumulare de bogăție și stratificare socială – probleme care sunt, de asemenea, acute în această țară – sunt mult mai grave în Ucraina, radical mai rău”.

Dar care ar fi atunci așa-zisa „prescripție medicală” sugerată de Putin și care i-a atenționat pe specialiștii din domeniul finanțelor?

FMI a insistat pe lângă guvernul Ucrainei să taie legăturile și în special pe cele referitoare la stabilirea prețului gazelor naturale incluse în ofertele speciale ale oligarhiilor ruși ale căror averi în continuă creștere contribuie la menținerea și chiar accentuarea acestei inegalități.

Fondul Monetar Internațional a emis un raport considerând că inegalitatea la nivel mondial a fost corelată cu o creștere lentă, fapt pentru care se recomandă ca țările să utilizeze politica fiscală și politicile de cheltuieli, pentru a reduce disparitățile. Cu toate acestea, atât Rusia, cât și Ucraina au rate de impozitare fixe, nu progresive în comparație cu majoritatea țărilor care impun rate mai mari de taxe celor bogați.

La un moment dat, Puțin a rezumat situația spunând că blocajul politic a afectat bunăstarea oamenilor obișnuiți. El a spus:

Știți, avem o expresie:

„Când nobilii se luptă, servitorii au de suferit”.

Alte informații la fel de pertinente privind economia actuală a Federației Ruse au fost prezentate recent într-un raport al Băncii Mondiale (26 martie 2014), din care rezultă că economia Rusiei este marcată de o încetinire a creșterii economice de 1, 3 % față de 3, 4 % cât a fost în

anul 2012.

Lipsa de reforme structurale mai cuprinzătoare a dus la erodarea producției și a satisfacerii consumatorilor, care au devenit factori decisivi în analiza previziunilor Băncii Mondiale. În trecut, lipsa unor reforme structurale cuprinzătoare ascundeau de fapt un model de creștere bazat pe proiecte mari de investiții, urmate de creșteri ale salariilor în sectorul public, precum și diversele transferuri financiare alimentate din veniturile considerabile provenite din industria petroliferă.

Evenimentele recente ale crizei Crimeei au agravat problemele persistente ducând la o criză de încredere sau mai simplu spus la neîncrederea privind modelul de creștere al acestui sistem.

Birgit Hansel⁴⁰ - a creat două scenarii de creștere pentru Rusia.

Perspectiva evoluției sistemului economic al Federației Ruse, afirmă Hansel, este direct dependentă de o redresare în activitatea producției și a încrederii consumatorilor precum și în efectul modului în care se manifestă riscurile geopolitice care se desfășoară în prezent.

Primul scenariu este cel al unui *risc scăzut*, care presupune un efect limitat și de scurtă durată a crizei Crimeei și proiecte de creștere de 1, 1 % pentru 2014 și 1, 3 % pentru 2015.

Al doilea scenariu este cel al unui *risc ridicat*, care presupune un „șoc” mai sever pentru activitățile economice și de investiții în cazul în care situația geopolitică se agravează, rezultând într-o creștere de 1, 8

40 Birgit Hansel - economist principal și coordonator al Sectorului privind politica economică în Rusia și autorul principal al Raportului Băncii Mondiale asupra situației economice actuale din Rusia .

% în 2014 și 2, 1 % în 2015.

După opinia specialiștilor din cadrul Băncii Mondiale riscurile globale sunt de așteptat să rămână vizibile cu continuarea unei volatilități mai mari pe piață.

După datele statistice ale Băncii Mondiale în 2013, s-a manifest o cerere internă destul de fragilă ceea ce a determinat o piedică în calea creșterii economice. Apoi anticiparea investitorilor particulari care ar fi trebuit să înceapă să investească mai mult în a doua jumătate a anului 2013 nu s-a materializat la nivelul așteptărilor. Lipsa marjelor de profit bazate pe crearea unor reforme structurale a influențat în mod negativ sentimentele dezvoltării afacerilor, ceea ce a determinat în Federația Rusă o scădere a activităților industriale și de investiții.

Factorul *consumului* a rămas principalul motor de creștere economică, susținut îndeaproape de credite și de creșterea salariilor, dar din păcate pentru economia Rusiei ritmul de expansiune s-a menținut la mai puțin de jumătate față de cel al anului 2012.

Michal Rutkowski, director în cadrul Băncii Mondiale, în Departamentul pentru Federația Rusă, consideră că *„reforme structurale în Rusia trebuie reluate pentru a depăși actuala criză de încredere și pentru a atinge realizarea unei creșteri economice susținute, pe termen lung”*.

De asemeni atragerea unui volum mai mare de investiții particulare ar fi necesară și posibilă numai printr-o reanalizare foarte serioasă a situației ineficienței în alocarea unor fonduri destinate economiei”.

Deci, *„aceasta ar necesita crearea unor condiții de concurență echitabile pentru afaceri inovatoare, prin îmbunătățirea activității instituțiilor ce se ocupă de reglementările de piață pentru a ajuta la implementarea unor reguli ce trebuie să fie similare și aplicabile în întreaga țară”*.

Un fapt pe cât de greu de crezut dar totuși real este cel din care rezultă că mulți dintre oficialii ruși sunt convinși că acțiunea „Crimeea” și în prezent masarea unor trupe la granița cu Ucraina poate atrage grave sancțiuni din partea Occidentului cu grave consecințe pentru economia Federației Ruse.

În acest sens Prim-viceprim-ministru Igor Shuvalov fiind îngrijorat de efectele negative ale sancțiunilor internaționale arăta că Rusia se va găsi în situația stopării investițiilor străine occidentale și cu efect direct asupra pieții capitalului.

Acțiunea președintelui Putin i-a șocat realmente pe investitorii mari și mici din Rusia și pe cei de pe plan internațional iar puterea rublei în comparație cu dolarul SUA a scăzut – așa după cum am mai amintit, în primul trimestru al anului 2014 ajungând de la 33 ruble pentru 1 dolar SUA să se schimbe oficial la circa 36 ruble pentru 1 dolar.

Capitalurile străine care funcționau în Rusia și care însumau circa 133 miliarde dolari în ultimele trei luni s-au redus la circa 83 miliarde dolari adică cu circa 63%.

Consilierii economici ai președintelui Putin consideră că Rusia trebuie cât mai curând posibil să se gândească și să aplice un plan „B” de micșorare a impactului pe care îl poate avea creșterea intensității și efectelor noilor sancțiuni economice și sociale ce i se vor impune.

În același timp (la 16 aprilie 2014) economiștii finanțști din imediata apropiere a președintelui Putin ce sunt în același timp și conducători ai Băncii Centrale a Federației Ruse au sugerat aplicarea unui plan pe termen lung de finanțare a băncilor comerciale pentru a le încuraja în acordarea de împrumuturi sectorului industrial al economiei.

MAI,⁴¹ analizând și prezentând informații pe tema:

Russia Business Sentiment, bazat pe un sondaj de opinie efectuat în rândurile oamenilor de afaceri din Rusia (din lista companiilor particulare existente în Moscova), a ajuns la concluzia că activitatea acestor companii a scăzut în luna martie 2014 de la 60% la 59.3 adică cu 12.5%.

„Rusia plătește un preț economic destul de greu pentru acțiunea de anexare a Crimeei!” – spunea Philip Uglov – economistul Șef al grupului MAI.

Din cele prezentate mai sus reiese clar care este situația actuală a economiei rusești și în special care îi sunt perspectivele.

Referindu-se la criza Crimeii și a Ucrainei președintele Barack Obama afirma:

„... Statele Unite și aliații europeni nu intenționează să agraveze situația economică dificilă a Federației Ruse și nici a Ucrainei, dar pentru acest lucru, adică pentru a opri escaladarea unor sancțiuni și mai grave la adresa Rusiei, aceasta trebuie să-și reanalizeze cu maximum de rapiditate poziția față de Ucraina și s-o lase să se dezvolte ca o țară independentă alegându-și singură un guvern, să-și revizuiască politica economică și să-și aleagă singură partenerii economici”.

În momentul de față relațiile dintre Rusia și Occident sunt la un punct destul de critic fapt inexistent de la declanșarea Războiul Rece, care a fost într-adevăr un conflict global.

Din păcate și economia Ucrainei este aproape de

special pentru schimburi valutare globale și piețele de venituri fixe, oferind în timp util, o perspectivă relevantă, și critică pentru profesioniștii de pe piață și cei care doresc să ia decizii de investiții. Această instituție oferă știri, analize de știri, care corelează știrile de ultimă oră cu efectele de pe piețele de capital. Credibilitatea acestei surse (Deutsche Börse Group) este bazată pe o experiență de peste trei decenii.

prăbușire. Investitorii sunt din ce în ce mai îngrijorați de orice risc care este direct corelat cu situația geopolitică actuală.

Amenințările economice la adresa Ucrainei, care au apărut în urma anunțului de la 15 aprilie 2014, privind lansarea unor operațiuni militare pentru a preveni – repetarea unei acțiuni similare cu cea din Crimeea, în regiunea din Est a Ucrainei, crease o și mai mare stare de tensiune.

Pe baza unor analize efectuate recent de către Royal Bank of Scotland, în timp ce Crimeea reprezenta doar circa 3% din PIB-ul Ucrainei, regiunea Donetsk care este situată în partea de est a Ucrainei reprezintă 12%.

Efectul imediat al acestei stări de tensiune se remarcă și în performanța monedelor naționale ale Rusiei, Ucrainei și a altor țări din zonă.

Moneda națională a Ucrainei (gryvnia), de exemplu, cunoaște o scădere dramatică în raport cu dolarul SUA (în luna aprilie 2014, față de cât a fost în luna ianuarie a.c.)⁴². O asemenea situație marchează momentul în care Ucraina se confruntă cu o recesie accentuată iar valoarea volumul obligațiunilor sale cunoaște și ea o scădere față de luna martie 2014 ca urmare a pachetului de 27 miliarde dolari, oferit de Fondul Monetar Internațional.

Investitorii urmăresc cu multă atenție care este situația financiară și sunt deosebit de circumspecți în a se lansa în finanțarea unor proiecte. Raportul departamentului de finanțe (Finanzmarktreport) prezentat la 14 aprilie a.c. de către Zentrum für europäische Wirtschaftsforschung, GmbH (ZEW din Mannheim-Sud-Vestul Germaniei), care este o sursă oficială germană de prestigiu și care se bucură de încrederea investitorilor

arată scăderea drastică a încrederii investitorilor fapt ce se continuă de peste patru luni de zile.

Mass-media americană⁴³ arăta recent care este efectul riscului unei crize geopolitice, care se adaugă la cea de a doua mare îngrijorare a investitorilor internaționali, după manifestarea încetinerii destul de severe în economia Chinei.

Investițiile pe alte piețe internaționale par a fi mai optimiste. După unele date prezentate de către Indicatorii „Morgan Stanley for Capital International (MSCI) unele acțiuni aplicate în unele dintre piețele în curs de dezvoltare au depășit investițiile prognozate pentru acest an.

Ucraina are puține legături economice directe cu Europa și poate fi considerată după afirmația unor specialiști politologi și economiști ca fiind o mică parte a universului piețelor în dezvoltare deci, nu se poate afirma că este vorba de o simplă legătură între activele ucrainene la alte investiții.

După opinia celor care urmăresc evoluția situației crizei Ucrainei se presupune – cel puțin în momentul de față, că tensiunile nu vor duce la o ruptură mult mai profundă între Rusia și Occident și cu atât mai puțin se crede că ar putea exista riscul unui conflict militar.

În actualele condiții și în special după așa-zisa „Înțelegere de la Geneva” ce a avut loc la 17 aprilie a.c., tensiunea dintre Occident și Rusia nu este cu nimic mai ușoară, din contra, am putea spune că a trecut printr-un moment al unei avertizări a Războiului Rece. Fiecare dintre părțile prezente la Geneva însă s-au referit la „succesul” pe care l-au obținut.

Întrebarea este: La ce succes se refereau cei

prezenți?

La succesul fostului guvern intertimar de la Kiev? sau succesul demonstranților pro Rusia care ocupaseră clădirile guvernamentale și declarau că nu le vor părăsi decât după stabilirea unui așa-zis armistițiu, fără violențe, intimidări și acțiuni provocative.

Un exemplu concludent în acest sens a avut loc la sfârșitul lunii Aprilie 2014, când un grup de protestări proruși au atacat sediul poliției, stația de televiziune și procuratura din Luhansk⁴⁴, spărgând geamuri, rupând uși și distrugând tot ce era în aceste sedii oficiale.

Această armată mascată (care nu vor să se vadă cine sunt cei ce provoacă asemenea acte - **n.n.**) începură să-i atace și pe ziariștii. Unul dintre ziariștii ucraineni, Yuri Lelyavsky, a dispărut la 25 Aprilie, 2014. Nu era primul care devenise ținta celor ce comiteau asemenea acte violente în estul Ucrainei.

După informații furnizate de către Instituții pentru informații de masă din Ucraina, în primele trei săptămâni ale lunii Aprilie, 18 gazetari au fost furați și maltratați de către bandele de huligani separatiști.

Ziariștii erau prinși, deținuți, bătuți sau torturați în pivnițele unor locuințe.

După informații furnizate de către Marta Dyczok, pe 26 Aprilie 2014, Președintele interimar al Ucrainei, Oleksandr Turchynov, a dispus ca militari din armata ucraineană și trupele Ministerului de Interne să asigure protecția ziariștilor ucraineni și străini din zona de est, ocupată de grupurile de separatiști.⁴⁵

44 Luhansk or Lugansk, fostul oraș numit Vorosilovgrad, - centrul administrativ al Luhansk Oblast din estul Ucrainei.

45 Marta Dyczok (Profesor asociat în cadrul Departamentului de istorie și știință politică în Universitatea din Ontario), autoarea articolului Oamenii mascați și Jurnaliștii ucrainieni (WSJ, Aprilie 30, 2014, pg. A13)

Dar cine sunt acești separatisti?

Cine este de exemplu Denis Pushilin (n: 1982 -), care se pretinde conducătorul rușilor din Doneț?

Nu este el și alții ca el, cei puși de către Moscova să creeze diversiuni?; nu sunt ei cei ce au primit arme, bani și instrucțiuni de la Moscova pentru a întreține o stare de tensiune în Ucraina?⁴⁶

Fără nicio discuție, că nu vor recunoaște niciodată suportul pe care îl au din partea Moscovei, dar atunci ce îi determină să creeze o asemenea stare de tensiune?

Ce știe Pushilin și alții ca el despre modul de soluționare a unor probleme politice și economice de către Moscova?; chiar dacă în prezent Moscova face uz de vorbe mieroase, încurajatoare și cu multe promisiuni și totul pare dulce ca mierea, nu va trece mult și această așa-zisă „lună de miere” se va termina iar toți acești proruși vor vedea și vor putea înțelege care este adevărata față și cruda realitate a modului de manifestare a „Mamei Rusia”.

Acești tineri nu au știut și nu știu ce s-a întâmplat în istoria Rusiei, ei nu au citit nimic despre genociduri, deportări, despre cele două războaie din Cecenia, și despre alte aspecte ale vieții care au fost și continuă să fie mascate de către presa moscovită formată din clientela politică; acești tineri vor să arate cât de patrioți sunt sau vor să se evidențieze pe această cale și să se vorbească despre ei prin diversele mijloace ale mass-mediei.

Diversele forme ale spălării de creiere sau de imitare a unora dintre ziariștii sau comentatorii de TV care profitând de o anumită aureolă susținută de puterea

46 Ucrainenii simpatizanți ai planurilor rusești primesc echivalentul a \$500 pentru acțiuni de diversiune și \$40 pentru ocuparea clădirilor administrației de la Kiev (conform unei declarații făcute de unul dintre ziariștii care a discutat cu acești pro-ruși.

Sursa: Informație publicată în Wall Street Journal, 14 Aprilie 2014, pg.A19 sub semnătura lui Matthew Kaminski.

politică a Moscovei, dau dovada unui patriotism politic și se referă de cele mai multe ori la dorința de „libertate” și de „salvare” a compatrioților lor, sunt copiate de acești tineri.

Acestea de fapt sunt forme de manifestare a unor ambiții ale unor tineri ce cred în vorbe, în lozinci și sloganuri create de propaganda rusă, după modelul celei sovietice și nu înțeleg nimic din realitatea unor fapte ce au avut loc zeci de ani.

Dacă aș fi întrebat ce aș putea să-i spun lui Pushilin l-aș ruga să-l asculte pe Raimonds Vejonis, noul Ministru al apărării Latviei, care spunea:

„Noi știm ce înseamnă să fi sub ocupație rusească. După 23 de ani după ce ne-am obținut independența față de Uniunea Sovietică, această țară de circa două milioane de locuitori se teme de ceea ce se va întâmpla cu ea, fiind una dintre cele mai rusești țări din grupul

Țărilor Baltice”.

Singurul lucru care se poate spune este că în condițiile acestei perspective Ucrainei și a altor țări foste sub dominația rusă, este în prezent destul de sumbră, putând avea ghinionul de a intra din nou sub tutela Moscovei. Multor ucraineni ca și altor oameni din alte țări (cum ar fi cei din Țările Baltice, Moldova și altele), le este frică că vor fi următoarea țintă a Federației Ruse sub focul armelor.

Noul Război Rece dintre Federația Rusă și întregul Occident, este un fapt real și în mijlocul acestui conflict „Rece” (să sperăm că va rămâne la acest nivel - n.n.), se găsește încă Ucraina.

Yuriu Shcherbak (n: 1934 -), scriitor, politician și ambasador al Ucrainei în Canada spunea:

„... trebuie să înțelegem că suntem într-o situație de război.

Rusia ne-a declarat război”!

Noul guvern ales trebuie să-și stabilească un plan strategic foarte concret pentru un an sau doi înainte”.

Administrația de la Moscova vrea ca Ucraina să fie federalizată, adică să fie împărțită în mai multe țări; în acest sens Vladimir Putin a propus chiar ca Ucraina să-și modifice Constituția.

De când o țară ajunge să „sugereze” (?) schimbarea Constituției altei țări?

Face parte o asemenea idee din concepția colaborării internaționale?

O asemenea idee a imixtiunii în interesele și treburile altei țări nu se afirmă decât dacă în spatele ei se ascunde dorința (Moscovei – n.n.) de a instala ulterior guverne „marionetă” în aceste „noi țări” care să fie conduse mai ușor de la Moscova.

Aceasta este o veche tactică rusească pe care toată lumea o cunoaște de când s-a aplicat și în estul Europei după cel de al Doilea Război Mondial.

Capitolul 4

PRIMELE EFECTE ÎN URMA APLICĂRII UNORA DINTRE

SANCTIUNILE OCCIDENTULUI

După luni de zile în care Statele Unite și aliații europeni au urmărit evenimentele din Ucraina, au fost lansat unele măsuri restrictive, cu un efect mai mult sau mai puțin scontat pentru economia Rusiei.

Presa internațională a prezentat la 7 Aprilie 2014, faptul că D-na Cancelar Angela Merkel, a promis că va acționa și va sponsora o decizie provenită de la țările membre ale UE împotriva actului alipirii Crimeii la Federația Rusă.

Fiind în Hanovra la 6 Aprilie la cel mai mare târg mondial industrial D-na Cancelar Angela Merkel, a ținut un discurs în care s-a referit la acest plan.

La terminarea discursului corespondenții de presă s-au îndreptat spre pavilionul unuia dintre expozanții ruși, „Tavrida Electric”, (proprietatea lui Alexei Chaly, unul dintre leaderii susținători al politicii guvernului rus ce trăiește în Sevastopol), și care produce și vinde pe piața occidentală întrerupătoare electrice de diferite puteri. Corespondenții de presă au vrut să afle modul în care sancțiunea aplicată de Germania și Canada a avut vreun efect asupra activității acestui producător industrial.

Luându-i-se un interviu Alexei Chaly, a răspuns:

„Până în momentul de față nu există nicio dificultate din punct de vedere economic și chiar intenționez să extindă livrările produselor noastre și în Statele Unite. El a încheiat spunând: „Se far, se good”!

Vom continua să vindem pe piața germană până când ni se va spune STOP! dar nu se știe când va fi acel moment!

De aici rezultă că în Germania, impactul sancțiunii acestei companii și a conducătorului ei, care este unul dintre cei 33 de conducători economici sancționați și apropiați ai Administrației președintelui Putin, a avut efectul ZERO! (Sancțiunile date se ridică la aproximativ 2 trilioane dolari, ceea ce nu este deosebit de grav pentru economia rusească).

O asemenea situație este generalizată și dovedește că firmele rusești „sancționate” își continuă activitatea comercială și pe alte piețe cum ar fi cele din America de Sud, Africa, India și China. Chiar dacă Administrația Germană i-a penalizat, sancțiunile aplicate nu le-a afectat businessul.

Mai mult decât atât Joe Kaeser, Președintele firmei Siemens, socotită ca fiind una dintre firmele cele mai mari din Europa, a fost la Moscova, întâlnindu-se cu Președintele Putin și afirmând în fața corespondenților presei despre relațiile de colaborare Ruso-Germane.

Firma Siemens are o tradiție de peste 160 se ani în relația cu Rusia (ea fiind cea care a instalat linia de telegraf pentru țarul Rusiei).

„Firma Siemens, a spus Joe Kaeser, a fost prezentă în Rusia din 1853 și relația cu Rusia a supraviețuit în momente de ascensiune și de căderi ale situației economice a Rusiei.

Noi vrem să menținem conversațiile cu Rusia chiar și în condițiile acestui moment de dificultăți politice.

Pentru noi dialogul este crucial, fiind parte din relațiile noastre pe termen lung”.

De asemeni și alte firme germane, cu activități economice în Rusia și în alte țări din Europa de est, au fost prezente în Rusia în această perioadă întâlnindu-se cu reprezentanți ai conducerii economiei ruse.

Chiar și fostul Cancelar al Germaniei, Gerhard Schröder⁴⁷, a avut și continuă să aibă întâlniri permanente cu Ambasadorul rus, Vladimir Grinin.

Ziarista Andrea Thomas de la Wall Street Journal a prezentat o scurtă notă în ziarul la care lucrează⁴⁸ care îl prezintă pe fostul Cancelar, sărbătorindu-și ziua nașterii la 70 de ani în St. Petersburg împreună cu președintele Putin, în cadrul unei invitații restrânse organizată de firma *Nord Stream AG* care controlează compania rusească *Gazprom*.

Pentru Germania⁴⁹ ca și pentru alte țări europene

47 De la data de când nu a mai fost Cancelar al Germaniei (în 2005), Gerhard Schröder, a fost un apropiat al

lui Vladimir Putin și un permanent consultant al firmei rusești de petrol Gazprom, și președintele companiei

Nord Stream care construiește conducta de gaze naturale dintre Rusia și Germania

48 Ibidem Wall Street Journal, 30 Aprilie 2014 pgh. A8

49 Pentru Germania importul de petrol și gaze naturale a reprezentat în 2013 un contract de 56 miliarde dolari

(Date prezentate chiar de către guvernul rus)

este deosebit de greu de a rupe total relațiile cu Rusia.

Singura țară (după afirmația lui Alexei Chaly) care „ne-a aplicat o măsură mai severă interzicând activitatea firmei „Tavrida Electric” a fost Estonia”.

Tabelul 2
Suportul privind sancționarea Rusiei pentru
acțiunea din Ucraina
 (%)

Tara	St rong Suport	Pa rțial suport	N u sunt siguri	Pa rțială opoziție	Tot al opoziție
În medie	1	24	30	14	11
Suedia	33	25	31	6	5
Polonia	35	18	24	12	11
Germania	20	27	24	17	12
Marea Britanie	19	28	29	16	8
Olanda	13	33	36	13	4
Spania	22	24	32	11	10
Irlanda	21	25	23	17	14
Belgia	17	25	33	15	10
Franța	17	22	35	13	13
Italia	14	20	34	15	16
Ungaria	16	15	30	15	23

Sursa: IPSOS MORI – Sondaj de opinie: 8.333 subiecți, desfășurat între 1 – 17 Aprilie 2014

Șeful Departamentului de Sancțiuni al Trezoreriei Americane, David Cohen, a vizitat câteva țări din Europa occidentală pentru a se consulta cu autoritățile din diverse țări aliate privind modul și nivelul de sancționări ce vor trebui adresate Administrației de la Kremlin.

1. Opoziția Europei și a unor companii din lume în privința sancționării Federației Ruse

Țările membre ale UE se tem să aplice sancțiuni mai severe, (cel puțin în momentul de față – **n.n.**), întrucât în primul rând depind direct și într-un mod semnificativ de asigurarea cu gaze din Rusia⁵⁰.

David Cameron, Primul Ministru al Marii Britanii s-a referit recent la dependența țării sale de resursele Rusiei și pentru a rezolva această dependență, a informat Parlamentul Englez de resursele interne de care dispune Marea Britanie.

Referindu-se la Cuadrilla Resources,⁵¹ Cameron spunea că resursele englezești reprezintă circa 200 trilioane cubic feed de gaze, în timp ce necesarul de consum al Marii Britanii se ridică la circa 3.4 trilioane cubic feet per an.

Exploatarea acestor resurse ar putea avea o mare influență asupra prețului energiei și asupra prospectărilor Europene.

50 Germania, de exemplu, importă ca și alte țări, 30% din necesarul ei de energie din Rusia.

51 Cuadrilla Resources – companie specializată în extracția petrolului și a gazelor natural folosind sistemul hydraulic de drilare. Locul de exploatare este în bazinul Bowland în Lancashire. Pentru informații suplimentare vezi și

Adnotările despre: Planul britanic de exploatare a gazelor de șist

În aceeași ordine de idei, s-a exprimat și Ministrul de Externe al Poloniei, Radosław Sikorski, care într-un interviu recent pe care l-a dat ziarului Washington Post, spunea:

„... în prezent marfa strategică cea mai importantă este petrolul și gazele naturale; noi luăm circa 30% din necesarul nostru de energie, de la Rusia ca și întreaga Europă, și trebuie să plătim peste prețul normal, întrucât Rusia desfășoară o politică monopolistă.

Rusia are nevoie de banii noștri, mai mult decât Polonia are nevoie de gazul natural din Rusia”.

Radosław Sikorski a susținut ideea creării unei uniuni a energiei în Europa, pentru a asigura o securitate mai mare a acestui continent”.

Cât de sigură poate fi o asemenea uniune, este discutabil, atâta timp cât conducerile marilor companii petrolifere (Royal Dutch, Shell, BP, Statoil, ș.a.) își continuă programele de dezvoltare a exploatării resurselor energetice ale Rusiei și chiar caută să le extindă.

Din unele surse ale mass-mediei americane, rezultă poziția lui Bob Dudley, șeful executiv al companiei **BP**, care spunea: *„... sancțiunile impuse de Europa și cele ale Statelor Unite, nu îi afectează afacerilor desfășurate în Rusia iar BP, rămâne ca o „stâncă puternică” în investițiile pe care le face în Rusia (deținând 19.7% din stocurile companiei petrolifere rusești Rosneft)”.*

Până în prezent nu sunt prea mulți cei ce au impus unele sancțiuni, aceștia au fost:

— Compania de cruzuri **Carnaval Corp**. În loc să facă drumuri și escale în

Ucraina, și-a schimbat ruta spre Bulgaria.

— Compania **McDonald Corp**. și-a închis restaurantele din Crimeea

— Linia aeriană franceză **Aigle Azur** și-a amânat zborurile din Paris spre Beijing întrucât Administrația de la

Moscova a interzis accesul avioanelor în spațiul aeronautic al Federației Ruse.

— Compania canadiană **BRP**, care construiește săniile pentru competițiile olimpice și-a modificat prețurile produselor ce urmau să fie livrate distribuitorul din Rusia pentru a le adapta la actualele modificări ale valorii rublei în comparație cu valutele de pe plan internațional; compania știe că în actualele condiții volumul vânzărilor pe piața rusească vor scădea cu cel puțin 20% în acest an datorită scăderii valori rublei.

Din toate aceste informații, trebuie desprinse anumite concluzii și în special pentru poziția Statelor Unite:

— Pe de o parte, pentru politica sa pe termen scurt, SUA nu are un rol prea ușor în a-i convinge pe aliații europeni în aplicarea unor sancțiuni mai grave, iar

— Pe de altă parte, în politica sa pe termen lung, *poate* o asemenea situație să-l convingă pe președintele Obama de a acționa prin revizuirea programului american de dezvoltare și extindere a exploatării resurselor proprii de energie în vederea asigurării independenței pentru Statele Unite și pentru aliații europeni față de resursele energetice ale Orientului Mijlociu și ale Rusiei.

Din alte surse oficiale rezultă că penalizările acordate firmei *Rosoboronexport*⁵²

sunt ceva mai complicate din cauza unui contract de multe miliarde de dolari contract semnat de către Pentagon cu firma rusă pentru livrarea unor elicoptere de luptă necesare în operațiunile militare care au avut loc în Afghanistan.

De asemeni, Compania americană **Exxon Mobil Corp.** continuă să aibă relații cu Rusia, pentru efectuarea

cercetărilor unor mari resurse de petrol și gaze naturale în zona mării Kara din Arctic. David Rosenthal, vicepreședintele companiei Exxon afirma într-un interviu⁵³: *firma sa își propune să continue colaborarea cu Rusia indiferent dacă Rusia va fi sancționată sau nu.*

În același sens gândește și Franța ideea de eventuală renunțare la sancționarea Rusiei, întrucât în spatele unei asemenea renunțări se găsește un contract de 1.6 miliarde dolari, semnat în 2010 prin care Franța urmează să construiască pentru

Federația Rusă două vase de război care fiecare, să poată purta 450 soldați, 13 tancuri, 16 elicoptere și 110 transportoare blindate.

Asemenea vapoare (mai mari decât două terenuri de fotbal puse unul în continuarea celuilalt - circa 200 m. lungime) sunt construite după standardele NATO folosind sistemul de comunicații coordonat de NATO. Cele două vase militare, *Mistral*, urmează să fie livrate după cum s-a decis: primul în octombrie 2014 și al doilea în 2015, fapt pentru care s-a stabilit ca 400 de marinari ruși să sosească în Franța la 22 iunie 2014 (în portul Saint Nazaire), pentru a fi instruiți în manevrarea acestui tip de vapor militar.

Cu toate că a exista și continuă să se manifeste opoziții din partea unui număr destul de mare al populației franceze împotriva unor asemenea livrări de vase militare, președintele Putin la un interviu dat televiziunii franceze, a afirmat:

„... așteapt ca Franța să-și respecte obligațiile contractuale, și a subliniat (pentru a menține apetitul guvernului francez - n.n.):

vor urma și alte noi contracte, chiar dacă nu în domeniul vaselor militare, în alte domenii economice”.

În același timp Franța și-a exprimat opoziția și în privința embargoului de armament ca o formă de

sanționare a Rusiei ca răspuns la atitudinea beligerantă a Rusiei împotriva Ucrainei.

Sunt toate acestea semnele unei alianțe europene și ale suportului pe care ar trebui să-l acorde Uniunea Europeană, NATO-ului?

Un asemenea vapor militar are un rol cheie în dotarea militară a Federației Ruse. Cu ajutorul unor asemenea Mistraluri, Rusia capătă o putere și mai mare în invadarea teritoriilor.

Acesta a fost și punctul de vedere al Admiralului rus Vladimir Vysotkiy care a spus:

„O navă ca aceasta va permite Flotei din Mărea Neagră de ași îndeplini misiunea în 40 de minute”.

O asemenea sumă acordată pentru asemenea nave militare nu este de neglijat, dar în același timp se ridică și o întrebare: este oare Franța atât de avidă după bani, încât își pierde orice simț al responsabilității internaționale?

Dacă într-adevăr așa este, poate ar trebui ca Uniunea Europeană sau Canada să se ofere în cumpărarea unor asemenea ambarcațiuni și în felul acesta poate s-ar tăia apetitul Rușilor de a stăpâni zona Mării Negre și a Mării Baltice.

Fără nicio discuție că înainte de a ajunge la unele concluzii cu caracter beligerant, este normal să se epuizeze, pe cât posibil, toate mijloacele diplomatice și să se urmărească efectele unora dintre sancțiunile care au fost impuse.

Așa se explică de ce Departamentul de Stat al Statelor Unite prin Secretarul de Stat John Kerry l-a atenționat în câteva rânduri, pe omologul său rus, Ministrul de externe Sergei Lavrov spunând:

„În ipoteza în care Rusia nu va da dovadă că renunța la escaladarea acțiunii în partea de Est a Ucrainei și nu își

va retrage trupele existente la granița Ucrainei, vor fi - noi consecințe”.

Sunt convins că mulți dintre cititorii mai în vârstă își amintesc cu un zâmbet pe buze de modul în care guvernul chinez afirma la un anumit moment:

„Acesta este cel de al 175-lea avertisment serios”!

și nimeni nu îi mai luau „în serios”!

Oare a ajuns Statele Unite să aplice o formulă similară? afirmând:

„Dacă nu vă potoliți, o să vedeți noi consecințe” (!?!).

Cât de serioase și de luat în considerație pot fi asemenea afirmații din partea reprezentantului oficial al „celeia mai puternică forțe” de pe plan mondial?

Ca un semn de încurajare pentru guvernul ales în luna Mai, Vice Președintele american Joe Biden, în vizita pe care a făcut-o la Kiev afirma:

„Voi nu veți merge singuri în acest drum!”

Un alt aspect al unora dintre reținerile Statelor Unite pentru sancționarea Rusiei este și interesul pe care îl are președintele Obama, de cooperare cu Rusia în privința efortului de de - nuclearizare a Iranului și în asigurarea păcii în Siria și lupta contra terorismului.

Din păcate aceste planuri sunt blocate din partea Rusiei care se pregătește se construiască un reactor atomic pentru Iran.

În același timp este foarte greu să se conteze pe un suport chiar și diplomatic din partea Chinei, nu numai pentru faptul că însăși China intenționează să desfășoare o politică similară față de unele țări din zona Mării Chinei de

Sud, și datorită politicii sale bazată pe interesul Chinei de a obține petrol din Rusia⁵⁴

După opinia politologilor acum ar fi momentul în care s-ar cere să existe un consens al tuturor țărilor din UE și din alte colțuri ale lumii prin care să se revadă cu multă seriozitate măsurile care ar trebui aplicate și să se hotărască într-adevăr în mod serios, ce este de făcut, altfel Ucraina și după ea și alte țări, nu vor putea supraviețui ca entități independente.

La conferința de la Brussels a grupului celor 7 țări s-a reluat discuția sancționării Rusiei în ipoteza în care nu își retrag trupele din apropierea granițelor Ucrainei, dacă nu recunoaște noua conducere aleasă a Ucrainei (a guvernului condus de Președintele Petro Poroshenko) și dacă nu se opresc toate acțiunile de destabilizare a zonei.

Primul ministru al Marii Britanii, David Cameron, a avut posibilitatea întâlnirii cu președintele Putin la comemorarea a 70 de ani de la operațiunea militară denumită „D-Day”, și în care a transmis mesajul conducătorilor G7.

Dacă solicitările grupului G7 nu vor fi acceptate de președintele Putin, vor urma noi sancțiuni.

Un mod similar de abordare a situației și poziției Federației Ruse a fost pus și de către Doamna Cancelar Angela Merkel care întâlnindu-se cu președintele Puțin în Deauville (Franța) i-a afirmat:

„Acesta nu este un tratament pe care vrem să-l impunem Rusiei.

Este important de a fi clar că noi dorim un dialog iar”

54 Faptul este dovedit în prezent prin desfășurarea negocierilor ruso-chineze în vederea unui acord pe 10 ani de livrări de gaze natural. Vezi Adnotările despre contractual ruso-chinez pe problem energetice.

alte măsuri”.

vor deveni necesare numai dacă dialogurile vor dovedi că sunt fără succes”.

și i-a sugerat președintelui Putin modalitatea de desfășurare a unei politici pacifiste față de Ucraina, cum să oprească livrarea de armament și de personal militar. De asemeni, Dna Merkel a susținut necesitatea cooperării cu noul guvern ales al Ucrainei și asigurarea cu gazele naturale necesare acestei țări pentru nevoile economice.

Întâlnindu-se cu Dna Cancelar Merkel, la Berlin, înaintea plecării pentru aniversarea comemorării zilei „D-Day”, noul președinte al Ucrainei (Petro Poroshenko), a afirmat:

„... văd noi oportunități pentru „forjarea” păcii în țara mea și totodată unele semne prin care Rusia ia anumite poziții de acomodare în conformitate cu condițiile crizei din Ucraina”.

Iar la o întâlnire cu ambasadorul rus în Ucraina și cu reprezentanții Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa afirma:

„... noi trebuie să încetăm să ne luptăm...”

Iar în websiteul prezidențial afirma:

„... în fiecare zi mor oameni și fiecare zi Ucraina plătește un asemenea preț enorm, ceea ce nu este acceptabil.

Primul pas pe care îl avem de făcut este de a ne asigura securitatea graniței cu Rusia” (care este pe o lungime de circa

96 km. - n.n.).

Așa după cum am indicat și în anexa cu Adnotări, Rusia reprezintă unul dintre partenerii importanți ai activității de comerț exterior ai Ucrainei (circa 25% din exporturile Ucrainei pleacă spre Rusia). Cea mai mare parte a acestor exporturi cuprind vagoane de cale ferată și

tot felul de părți componente pentru industria militară.

Referindu-se la situația acestei cooperări economice, Olena Bilan, economista șefă la una dintre cele mai importante bănci de investiții din Ucraina (Kiev's Dragon Capital), considera că actualul conflict din zona de Est a Ucrainei va afecta livrările de gaze natural și ca atare va deteriora activitatea comercială și întreaga economie a ambelor țări.

Diplomația franceză condusă de președintele Franței François Hollande, i-a favorizat președintelui Obama prilejul afirmației după care Franța ar trebui:

„... să apese pe butonul de oprire a afacerii de vânzare a navelor militare către Rusia”.

Mi-am exprimat îngrijorarea - și nu cred că sunt singurul în acest sens, de a continua în mod semnificativ procesul de apărare față de acțiunea Rusiei când Rusia a violat legea de bază internațională, integritatea teritorială și suveranitatea vecinilor ei”.

Multiplele presiuni la adresa Rusie l-au determinat pe președintele Putin de a dispune retragerea majorității (nu completă - n.n.) trupelor din apropierea graniței cu Ucraina.

De aici se poate desprinde ideea după care președintele Putin încearcă, (însă într-o prea mică măsură - n.n.), de a opri mișcarea de arme și de soldați care să-i ajute pe separatiștii proruși din Ucraina de est.

Sub presiunea unora dintre principalii participanți la comemorarea zilei „D-Day” (2014) și dându-și seama de efectele negative ale izolării social, politice și economice la care poate fi supus, la întâlnirea pe care a avut-o timp de 15 minute cu noul președinte ales al Ucrainei (Poroshenko), și când a „întins o ramură de măsline” Putin a spus:

„... îmi place noul președinte al Ucrainei, îmi place atitudinea lui și îmi propun să lucrez cu el cu toate că ar putea apare unele neînțelegeri în domeniul schimburilor economice”.

Cât de sincere sunt asemenea afirmații și ce se ascunde de fapt în spatele lor rămâne de văzut pe parcursul următoarelor perioade.

Afirmațiile președintelui Putin nu au o bază substanțială și nu pot fi crezute când realitatea dovedește cu totul altceva. Numai cu 2 sau 3 zile în urmă (la 13 Iunie 2014), într-o convorbire telefonică avută între președintele Petro Poroshenko și președintele Putin (convorbire confirmată de Moscova și prezentată de mass-media americană în Wall Street Journal din 13 Iunie 2014 pg. A10 sub semnătura lui Andrey Ostroukh), Poroshenko, i-a spus lui Putin că tancuri rusești au trecut granița Ucrainei, ceea ce este de neacceptat; Moscova a confirmat convorbirea telefonică (pe baza informației Associated Press), dar nu a menționat niciun cuvânt despre tancuri sau alte arme, care au ajuns în orașul Snizhne (la 40 km. de localitatea Dyakove).

Secretarul de presă al Casei Albe, Jay Carney, a afirmat punctul de vedere al Administrației Obama referitor la grija față de grupurile de separatiști și care sunt dotați cu armament greu, incluzând tancuri și care reprezintă o escaladare semnificativă a acțiunilor lor.

La 15 Iunie 2014, aceeași militari ruși care au intrat pe teritoriul Ucrainei și separatiștii proruși, susținătorii acestei armate, au doborât un avion militar ucrainean cu 49 de persoane la bord.

Nu este aceasta o nouă provocare a Federației Ruse la adresa Ucrainei?

De unde și de ce au acționat acești militari împotriva avionului ucrainean și de unde au acești separatiști tancuri și alte arme, dacă nu de la Moscova?

Pot asemenea acțiuni să fie considerate că ar confirma opinia președintelui Putin de apreciere a noului președinte ales al Ucrainei și plăcerea de a colabora cu acesta?

Bine înțeles că nu!

Poroshenko, este dispus să discute și să negocieze cu Moscova, în mod corect și deschis, dar nu cu acești golani care formează grupurile prorusești și care terorizează populația Ucrainei.

Pe de altă parte, pentru a stimula refacerea economică, FMI este dispus să acorde Ucrainei un împrumut de 15 miliarde dolari în plus la suma acordată de Banca Mondială.

Analiztii economici ai FMI apreciază că PNB-ul Ucrainei va scădea în acest an cu 5% și își va reveni cu 2% în 2015; de asemenea ei au menționat că începând cu luna iulie a.c. costul încălzirii se așteaptă să crească cu circa 40%, ceea ce va afecta standardul de viață al populației, dar populația Ucrainei, pe baza unui sondaj de opinie, a concluzionat: suntem dispuși să acceptăm această scădere a standardului de viață, numai să rămânem independenți.

2. Efectele militare ale acțiunilor Federației Ruse și manifestarea unor similare ale Chinei

Alipirea Crimeei la Federația Rusă și pericolul ocupării și a altor țări din lume impune revizuirea foarte atentă a bugetelor militare ale diverselor țări. O asemenea acțiune este cu atât mai importantă cu cât ani de zile în timp ce Federația Rusă și China au continuat să-și extindă bugetele militare și dotările armatei, majoritatea țărilor europene și din alte colțuri ale lumii și-au redus aceste bugete, fiind influențate de manifestarea crizei economice globale.

Unele date statistice prezentate de către Institutul Internațional de Cercetare pentru Pace (din Stockholm),

confirmă cele afirmate. Urmărind aceste date statistice pentru anii '2010 și 2014, se pot remarca aceste schimbări din bugetele militare ale unora dintre țările amintite.

În timp ce Rusia și China și-au mărit substanțial bugetele militare și dotările militare, cele mai multe dintre țările UE și Statele Unite și-au redus aceste bugete, ceea ce afectează într-un mod remarcabil situația actuală a dotărilor de pe plan mondial.

La asemenea acțiuni s-a referit în ultimile luni Secretarul General al NATO - Anders Fogh Rasmussen (vezi anexa Adnotări despre opinia Secretarului NATO).

Tabelul 4

Structura bugetelor militare ale unora dintre țările UE.

SUA, Federației Ruse și Chinei (Date pentru 2010 și 2014)

(Populația, Cheltuielile militare și militarii activi - în mii)

Țara	Populația	Bugetul militar în 2010	% din PIB în 2009	Bugetul militar în 2014	* din PIB în 2013	Militarii activi
NATO		849.875				
UA	316.668	698.105	4.7	682.478	1.9	30
China	1.349.585	114.000	2.2	166.107	2.4	85

Rusia	14 3.700	52 .586.	4. 3	90 .749.	2. 4	6
Franta	65 .951	61 .285.	2. 5	58 .943	2. 4	9
Marea Britanie	63 .395	57 .424	2. 7	61 .007	2. 4	5
Germania	80 .716	46 .848	1. 4	45 .785	2. 4	3
Italia	60 .021	38 .303	1. 8	34 .004	2. 4	i
Turcia	76 .667	25 .000	2. 7	18 .184	2. 4	0

Sursa: Date calculate de autor pe baza informațiilor SIPRI 2014

Unele dintre țările europene care și-au afirmat în mod oficial până în prezent, programul de extindere a bugetului și al dotării militare sunt: Suedia, Latvia și Lituania.

Președintele Concernului Suedez **Saab**, Hakan Buskhe, referindu-se la această problemă afirma într-un interviu pe care l-a dat recent: „Problemă revizuirii dotării militare a devenit mult mai activă în prezent decât în urmă cu câteva luni, iar David Wajsgas, șeful Departamentului financiar al firmei americane **Raytheon**, specializată în producția de misăuri aprecia în mod deosebit interesul țărilor din zona nordică a Europei pentru îmbogățirea cu ultimele modele ale tehnologiei militare a unităților lor militare.

Guvernul Suediei a obținut acordul parlamentului de a crește bugetul militar cu peste 836 milioane dolari ce vor fi destinate adaugării unor submarine și avioane de luptă construite de către firma Saab.

În aceeași ordine de idei firma Saab a început unele tratative cu compania **Thyssen Krupp AG** de achiziționare a departamentului de submarine al acestei companii germane.

Încă odată se adeverește valabilitatea vechii butate după care:

„Pentru a menține pacea trebuie să te pregătești de război”.

3. Efecte negative asupra industriei turismului în Federația Rusă

Presa rusă a confirmat recent că din cauza situației conflictuale din Ucraina, turismul străin către Federația Rusă a scăzut în mod deosebit. O mulțime de turiști și-au anulat excursiile și în special cei din Europa, din Statele Unite și cei din Asia.

În anul 2013 turismul în Rusia luase avânt și ajunsese la 2.7 milioane de vizitatori, în special din Germania, China și SUA (Sursa: Organizația guvernamentală Rosturizm-Moscova)

Din informațiile date de către Irina Tyurina (purtătoarea de cuvânt a Uniunii Turistice Rusești) pentru cea de a doua săptămână a lunii mai 2014 se confirmă multitudinea anulării excursiilor care s-au ridicat pentru diferite zone, între 15 și 25%.

Pe baza unor interviuri luate turiștilor, marea majoritate a celor care și-au anulat excursiile și-au exprimat pe de o parte îngrijorarea de a fi într-o zonă cu risc de război iar alți turiști și-au expus puncte de vedere cu caracter ideologic.

Un grup mare de turiști din Albania și-au amânat excursia pe care voiau s-o facă în Rusia până în momentul în care vor obține o completă asigurare care să le acopere toate cheltuielile și riscurile în cazul în care excursia s-ar întrerupe din cauză de război.

(Sursa: Informație preluată din presa rusă de către Wall Street Journal, 6 Mai, 2014, pg. A8.)

Turiștii care au avut ocazia să viziteze St. Petersburg în vara anului 2014, au fost profund impresionați în mod negativ de neglijarea totală a acestui oraș și a splendidului muzeu Ermitaj, care din lipsă de fonduri i-a încet dar sigur aspectul unui oraș de după război.

Mulți dintre turiști se întrebau dacă Administrația Putin, în loc să cheltuiască miliarde de dolari pentru Olimpiada de la Soci care s-a dovedit slab organizată (cu excepția securității participanților – n.n.) precum și pentru militarizare ca o reflectare a unei concepții paranoice, nu ar mai bine să acorde acestui oraș și muzeului Ermitaj, sumele necesare care să asigure acestei foste perle, a nordului, un aspect civilizat?

4. Din greșeală în greșeală

Pentru foarte multă lume a rămas aproape ca un fapt nesemnificativ intenția de negociere a păcii și încetării conflictului dintre separatiști ruși și guvernul ucrainean, ce a avut loc în urmă cu circa o lună de zile (sfârșitul lunii iunie 2014).

Cu toate că președintele Ucrainei, Petro Poroshenko, a încercat să aducă la masa tratativelor discuția despre o pace și un plan ce includea ideea creierii unei regiuni autonome, și-a dat seama cât de greu este să discute asemenea probleme dificile cu niște rebeli care se plasau pe o poziție de totală opoziție în fața oricărei concesi.

Ideea discuției despre un moment de liniște, fără împușcături și fără victime a fost acceptată de către separatiștii ruși numai pentru a câștiga timpul necesar pentru a primi noi ordine de la Moscova, pentru a primi noi arme și muniții și pentru reconsolidarea pozițiilor lor militare.

Ceea ce a fost clar în cele afirmate de președintele

Poroshenko a fost ideea de a nu se accepta la masa tratativelor cei care s-au făcut viinovați de crime și

„Au sânge pe mâinile lor”.

Prezentându-și punctul de vedere în fața Consiliului European ce a avut loc la Strasbourg (Franța), el a spus că dacă la dialogul cu reprezentanții separatiștilor se va vedea o cât de câtă intenție de înțelegere aceasta va dovedi o speranță, iar dacă nu va exista nicio șansă de înțelegere, guvernul Ucrainei va fi obligat să ia unele decizii deosebit de importante și grave.

În cuvântarea sa, președintele Poroshenko a menționat în repetate rânduri planurile Moscovei de descentralizare a puterii guvernamentale ucrainene și asigurarea unei mari influențe a Rusiei în zona de est a Ucrainei. Realitatea este că întreaga politică a Moscovei se bazează pe faptul că Uniunea Europeană și în special unii dintre conducătorii acestei uniuni încă nu au ajuns la un consens de impunere a unor reale sancțiuni la adresa Rusiei. Această bâlbâială este înțeleasă de Moscova ca o mare slăbiciune a Europei și faptul că Rusia are în mână asigurarea cu energie a țărilor UE și a altor țări din lume.

Ceea ce trebuie să dea de gândit țărilor membre ale UE și altor țări din lume ce desfășoară activități economice cu Rusia, este politica pe care o duce Administrația de la Kremlin de la venirea lui Vladimir Putin la conducerea Rusiei.

Cred că nu este greu nici unui analist politic de a-și reaminti modul de gândire al președintelui Putin din primele momente ale venirii sale la conducerea Rusiei.

Multiplele greșelile efectuate de Administrația de la Moscova sunt din ce în ce mai grave.

Chiar și numai o scurtă amintire a acestor greșeli poate confirma fără **r** nicio ezitare care este de fapt adevărată față a celui care se pretinde un **stâlp** al onestității și umanității.

Dintre multiplele greșeli vom reaminti:

— Anihilarea oricăror adversari politici prin metodele preconizate zeci de ani de către toți predecesorii săi, începând cu Lenin care este încă ținut la Mausoleu, ca un simbol al așa-zisei Revoluții Socialiste, folosind procese fantomă și cu considerarea adversarilor politici ca dușmani ai poporului rus.

— Încercarea de apropiere și a unei false alianțe cu Franța (prin așa-zisa prietenie cu Jacques Chirac) și cu Germania (prin prietenia cu fostul președinte Gerhard Schröder, care continuă și în prezent și căruia i s-a oferit după terminarea mandatului de președinte al Germaniei, avantajele participării la conducerea unor întreprinderi petrolifere și a obținerii unor profituri substanțiale - n.n.), în vederea anihilării acțiunii Statelor Unite în Irak și menținerea lui Saddam Hussein la putere.

— Sprijinul pe care l-a acordat Iranului la construirea primului reactor nuclear, tocmai pentru a pune bețe în roate oricăror acțiuni ale Statelor Unite, Israelului și altor țări din Orientul Mijlociu care se tem de riscul creării de către Iran a bombei atomice.

— Afirmatia făcută în 2005 din care reieșea că cea mai mare catastrofă geopolitică a fost căderea comunismului în Rusia.

— Acțiunea efectuată în 2006, la indicația Kremlinului, de explozie „mistrioasă” a uneia dintre conductele petrolifere care asigurau cu gaze Georgia (și care nici până în prezent nu i s-a stabilit adevărata cauză și nici cei care au efectuat-o - n.n.) lăsând populația și întreprinderile economice din Georgiei fără gaze în plină iarnă.

— Omorârea (fără urme - n.n.) a ziaristei opoziționiste Anna Politkovskaya și în 2007 a ofițerului de securitate, Alexander Litvinenko, care a fost radiat cu polonium-210 (după fuga acestuia în Anglia n.n.) pentru a

nu da informații despre ceea ce se întâmpla de fapt în Rusia.

— Atacul cibernetic împotriva sistemului informațional la nivel statal al Estoniei.

— Invazia și preluarea așa-zisă „de bunăvoie” dar cu armata în spate a Crimeii și alipirea ei la Mama Rusia.

— Invazia Georgiei și luarea a doua porțiuni din această țară și apoi în 2008, declararea acestora ca independente, iar mai recent prin aceeași tactică, crearea unor tulburări în zona de est a Ucrainei în speranța că acești golani mascați preținși eliberatorii ai populației ruse din această zonă, vor reuși să transforme partea de est a Ucrainei într-un stat independent.

— Închiderea ochilor și considerarea că nu se știe despre ce se vorbește când fostul președinte al Ucrainei (Viktor Yanukovych) a fugit din Ucraina în Rusia, luând cu el miliarde din trezoreria ucraineană.

Cum și cu cât au fost cumpărați și li s-au asigurat condițiile pentru a provoca starea de tensiune din zona de est a Ucrainei, nu cred că a constituit vreo dificultate, deoarece toată lumea știe iar organizația Transparency Internațional's Corruption Perceptions Index, a confirmat recent că Rusia este deosebit de coruptă la fel ca și Pakistanul.

Zecile și sutele de miliarde care au umflat în mod ilegal buzunarele unora dintre mogulii ruși, cu sau fără aprobarea Kremlinului, care apoi au fost împrăștiate prin diverse bănci internaționale (din Cipru, Latvia, Moldova, Elveția și din alte țări), în diverse colțuri ale lumii, au ajutat în final la cumpărarea unor proprietăți scumpe în Dubai, în SUA (Manhattan) și în alte țări.

Descoperirea acestor tranzacții ilegale a fost stabilită prin Sistemul Internațional Bancar care are și misiunea de a anunța și oficializa diversele tranzacții ilegale; prin verificările efectuate s-a ajuns la concluzia că președintele

Putin are o mare responsabilitate și în aceste tranzacții ilegale, nefiind străin de ele.

Deci nu cred că a fost vreo dificultate nici în a-i cumpăra pe acești mercenari „eliberatori”, spunându-le sau chiar oferindu-le șansa obținerii unor sume pe care niciodată nu le-ar fi putut avea printr-o muncă onestă.

Lista unor asemenea greșeli se poate continua mult mi mult; ele nu dovedesc decât modul de a gândi și acționa al președintelui Putin care vrea să readucă Rusia la nivelul (fostei închisori internaționale - n.n.), care a fost Uniunea Sovietică începând încă din perioada stalinistă și până la lichidarea comunismului în acest imperiu al necinstei, crimei și lipsei totale de democrație și liberății umane.

Culmea este că încă se mai găsesc ruși care cu toate că au trăit grozăviile mizeriei din Rusia stalinistă și post stalinistă, tipă în gura mare și demonstrează arătând că vor să fie iar parte din Rusia comunistă.

Cine sunt de fapt acești oameni loviți de amnezia faptelor ce au avut loc în Rusia, zeci de ani după așa-zisa Revoluție din Octombrie?

Sunt oare aceștia copiii, nepoții sau strănepoții care neștiind nimic din ceea ce se întâmpla și se întâmplă în întreaga lume liberă, au impresia că ce au avut în Rusia comunistă, bunicii și părinții lor a fost maxim maximorum?

Ce aveau părinții și bunicii acestora decât o ciorbă zilnică și aceea pregătită din tot felul de resturi de mâncare și votcă; aveau salarii modeste, care nu reflectau decât parte din ceea ce munceau sau nemuncind în mod deosebit erau mulțumiți întrucât pentru „ceea ce pretindeau că făceau”, erau retribuiți cu o „pretindere de salariu”.

Unele dintre ultimele greșeli ale Rusiei au fost cele legate de dotarea separatistilor prorusi cu misături cu rază lungă de acțiune și cu care aceștia doborăseră două avioane militare ucrainene care zburau deasupra

teritoriului ucrainean ocupat de ei.

De asemeni, unul dintre cele mai recente incidente este cel prin care separatiști ruși au doborât avionul malaezian MH17 și au omorât 298 de persoane civile, copii, femei, bătrâni și tineri nevinovați, ne amestecați în niciun fel de politică și de război. Mulți dintre pasagerii acestui avion urmau să ajungă la Kuala Lumpur unde urmau să participe la una dintre cele mai importante sesiuni privind combaterea pe plan mondial a HIV/AIDS/CIDA.

Chiar dacă diferitele mijloace ale mass mediei rusești folosesc tot felul de tertipuri pentru a masca realitatea, aceasta iese la lumină prin faptul că cei care au acționat la distrugerea avionului malaezian au fost ofițeri ai armatei ruse, foarte bine instruiți în manipularea armamentului sofisticat al misăturilor.

Ziarul Komsomolskaya Pravda, a venit cu o știre falsă atacând Ucraina. Acest organ al mass-mediei rusești încerca să divagheze de la realitate afirmând:

„... controlorii de trafic aerian din Ucraina au redirecționat avionul Malaezian obligându-l să zboare direct peste zona de conflict...”

Pentru a se face cât mai credibilă o asemenea știre au publicat unele fotografii contrafăcute, de pe site-uri de zbor de urmărire, care păreau să arate fluctuațiile rutei avionului.

Cum este posibil ca un pretins ziar „de prestigiu” (în Rusia – **n.n.**), să ofere o asemenea știre nu cu o notă de presupunere care ar fi putut să dea de gândit cititorilor, ci cu aerul unei certitudini totale și indiscutabile.

Interesant și totodată complet lipsit de logică și bun simț a fost și știrea prezentată la televiziunea rusă de către Yekaterina Andreyeva, după care:

doborârea avionului malaezian ar fi fost o greșeală, a unora care ar fi avut în plan tentativa de asasinare a

președintelui Putin care tocmai se întorcea din Brazilia, pe același culoar de zbor, la o oră diferență, într-un avion rusesc ce zbura la aceeași înălțime, cu o formă și o lungime absolut similară și cu aceleași culori ca și avionul malaezian.

Cât de lipsiți de cel mai elementar bun simț au fost cei care au pregătit această informație și cât de proști ar putea fi considerați ruși cărora li se servesc asemenea bazaconii prin stațiile televiziunii naționale și se crede că le acceptă fără **r** comentarii.

Cum de nu s-a întâmplat invers? Să fie doborât avionul cu care se întorcea Puțin din Brazilia și să fie salvați cei 298 de pasageri din avionul malaezian.

Ce s-ar fi întâmplat? Nimic deosebit. Funeralii naționale de o zi sau două, venirea din nou la conducerea Rusiei a lui Dmitri Medvedev și totul s-ar fi desfășurat după vechiul tipic al vieții rusești. Unii ar fi plâns o zi sau două, poate trei, iar alții s-ar fi îmbătat, așa cum se prezentau și mulți dintre separatiștii ruși după căderea avionului malaezian.

Separatiști ruși au mai doborât miercuri 23 iulie, încă două avioane militare ucrainene. Întreaga tehnologie militară și experiența trăgătorilor de misături este rodul unui lung training și nicidecum practica în cele câteva luni de când se desfășoară conflictul ruso-ucrainean.

Când este vorba de un conflict militar și doborârea unor avioane militare nu există o reacție internațională la adresa unuia sau a altuia dintre beligeranți, ci numai informarea populației, dar când dintr-o așa pretinsă „greșeală” au fost omorâți 298 de oameni civili, nevinovați, aceasta crimă în masă, din greșeală sau negreșeală, trebuie condamnată de o instanță superioară judecătorească, iar cei vinovați trebuie sancționați după legile în drept cu privire la crima în masă.

De altfel chiar dispariția imediată a acestor ofițeri

care au fost urgent rechemati la Moscova precum și imaginile fotografiate care dovedesc retragerea imediată a sistemului de transport al misăturilor din care lipseau misăturile trase, dovedește că ceea ce s-a întâmplat a fost un fapt prestabilit și aprobat de Moscova.

Cei ce au trăit în condițiile sistemului socialist își pot aminti fără riscul de a greși: nimic nu se putea întâmpla și în prezent se practică aceeași regulă: nimic nu se petrece fără să existe aprobarea forurilor politice superioare; un asemenea act nu se putea efectua numai din inițiativa unui pretins „ostaș”, fără un training prealabil, fără să posede armamentul necesar specific unor asemenea acțiuni și bine înțeleles fără o aprobare superioară.

De aceea cred că o astfel de faptă ce a provocat o crimă în masă trebuie sancționată sever iar cei ce au executat acest ordin, cei care au dispus declanșarea misăturilor precum și cei care au ajutat la dotarea și folosirea acestor arme trebuie să fie deferiți justiției.

Omenirea trebuie să ia o atitudine hotărâtă, fără paleative și jenă față de conducerea de la Kremlin și cu atât mai puțin față de acești soldați mascați, care nu sunt altceva decât niște mercenari sau chiar soldați și ofițeri ruși.

Încă odată, repet: dacă președintele Putin ține neapărat să-i ajute pe cetățenii ruși (vorbitorii de limbă rusă - n.n.), chiar dacă s-au născut în Ucraina și nu mai vor să trăiască și să respecte legile Ucrainei, de ce nu le facilitează venirea și stabilirea definitivă în Rusia, unde să se simtă protejați de legile Mamei Rusia?

Mai mult ca sigur că după o scurtă perioadă de timp, chiar dacă li se vor crea condițiile de viață dintre cele mai deosebite, tot vor dori să se reîntoarcă în Ucraina; în felul acesta, dacă este vorba numai de oameni și nu de resursele de care dispune Ucraina, se va rezolva pe cale pașnică problema conflictului ruso-ucrainean, iar Rusia v-a

avea de câștigat, crescându-i totodată și numărul populației, care oricum este în scădere...

Indiferent de avantajele sau riscurile pe care le vor avea de suportat țările ce depind de petrolul rusesc, asemenea acte criminale trebuie să înceteze și acest lucru dacă nu se poate rezolva pe căi civilizate, prin diplomație și prin aplicarea unor sancțiuni reale, trebuie creată o opoziție internațională care să se reflecte în viața acestui popor care l-a votat și l-a ales pe acest „om de omenie, acest luptător pentru cauzele umanității și respectarea drepturilor oamenilor și pentru aplicarea principiilor democrației la toate nivelurile de conducere administrative și politice”.

Istoria omeniri confirmă prin multiple exemple cum au fost schimbați din funcții conducători cu vechi palmaresuri de activitate, au fost alungați de la conduceri conducători despotici, dictatori și criminali.

Care ar fi dificultatea ca președintelui Putin să i se explice care este adevărată misiune a unui leader al secolului 21 și nu ceea ce face și ce pune la cale de ani de zile, după un model aplicat de Stalin și de către cei care i-au urmat.

Statele Unite și toți aliații din lumea liberă trebuie să nu se mai prefacă că au uitat comportamentul Administrației de la Kremlin în diferitele acțiuni cum au fost cele din Georgia sau din Crimeea, ci trebuie să contribuie activ la crearea unei reale opoziții politice, diplomatice și dacă nu, chiar militară.

ONU și celelalte organizații internaționale create în scopul menținerii păcii în lume trebuie să se manifeste în plenitudinea atribuțiilor și posibilităților lor și să trimită soldați, să amplaseze baze militare, în toate țările care sunt în obiectivul imediat sau în perspectiva altor acțiuni rusești.

Trebuie să se creeze un spirit comun de opinie

împotriva amplasării a 15.000

de soldați ruși la granița cu Ucraina care vor lupta alături de separatiștii proruși pentru a menține sub control așa numita de către ei a Republicii Populare Doneț.

Nu este suficient ce s-a întâmplat cu Crimeea și cu Georgia?

Trebuie oare așteptat să se întâmple același lucru și cu Ucraina?

Unde este spiritul internaționalismului despre care se fac tot felul de afirmații care mai de care, pline de fraze privind asigurarea suportului în cazul unor acțiuni agresive din exterior?

Unde ești Domnule Vice Președinte Biden care i-ai asigurat pe ucrainenii spunând:

„... nu veți fi singuri în acest drum...!!!

Trebuie ținut seama că președintele Putin, este un om cu un grad ridicat de ambiție, de inteligență și care încearcă pe toate căile să-și impună punctul de vedere transformând Rusia din nou într-o putere politică, și militară și încercând pe această cale și o refacere economică.

Sunt convins că niciuna dintre țările civilizate ale lumii nu ar avea nimic împotriva să aibă bune relații politice, economice, social-culturale cu Rusia, care are multiple resurse, în special în domeniul vieții artistice, dar acest lucru trebuie să se rezolve pe principii egalitare, de respect reciproc, de neamestec în treburile interne ale fiecărei țări și cu atât mai puțin prin forță armată.

Dacă se pune problema forței armate și nu a unei reale înțelegeri reciproce, trebuie să se arate Moscovei că eforturile și posibilitățile întregii lumi sunt cu mult mai mari ca cele ale Rusiei și izolarea ei din ce în ce mai mult de restul lumii îi poate crea în viitor un eșec final.

De fapt aceasta este perspectiva pe care președintele Putin o cunoaște și se teme de ea; de aceea încearcă pe

orice cale să își creeze relații cu China, Iran, Cuba, cu unele țări din Orientul Mijlociu și din America Latină.

Ne existând încă niciun răspuns la „greșeală” provocată de doborârea avionului malaezian și omorârea celor 298 de persoane, (lucru care mai mult ca sigur va dura încă luni de zile - n.n.), separatiștii proruși continuă să doboare avioane și elicoptere de luptă ucrainene, care intră în raza zonei Donetsk și Luhansk (regiunile de est a Ucrainei pe care separatiștii le declară deja ca fiind **Republica Populară Doneț** - n.n.) și unde au loc conflictele între rebeli și forțele de securitate ale Ucrainei.

De asemenea modul în care separatiștii au reacționat după doborârea avionului, nici nu își poate găsi cel mai potrivit cuvânt care să reflecte modul realmente barbar pe care l-au folosit când a fost vorba de corpurile victimelor acestui masacru lăsându-le să stea zile întregi în niște saci de plastic la călduri de zeci de grade celsius până aceste corpuri au început să se descompună.

În momentul în care Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) a anunțat că separatiștii sunt direct responsabili de ceea ce se întâmplă cu corpurile victimelor, au hotărât să acționeze și să le mute în vagoane frigorifice.

De reținut este și faptul: cei ce se pretinde că au „decis din proprie inițiativă” să doboare avionul malaezian, nu au avut curajul deciziei de transferare imediată a corpurilor victimelor acolo unde trebuiau analizate și predate familiilor acestora. Se aștepta o decizie de la forul politic superior!

Aceste corpuri ale victimelor au fost ținute pe marginea drumurilor; au trecut zile în șir până un tren cu vagoane frigorifice a fost adus în apropierea locului de cădere a avionului și corpurile celor 282 de persoane care au fost recuperate, au fost puse în coșciugurile trimise de ministerul de război al Olandei și transportate în Olanda

pentru a fi identificate, și predate familiilor acestora.

De asemeni nimeni nu a mai discutat, cel puțin deocamdată, de furtul obiectelor personale ale acestor victime, de faptul că s-au furat cărți de credit și au fost folosite în Ucraina și probabil și la Moscova, telefoane mobile și multe lucruri care aparținuseră copiilor.

Zile întregi, punând stăpânire pe zona unde a căzut avionul malaezian, și folosindu-se de arme, acești separatiști proruși, nu i-au lăsat pe reprezentanții oficialităților internaționale, în special ai Olandei, să inspecteze și să analizeze cauzele reale ale distrugerii avionului și nici nu au vrut să predea cutiile negre care ar fi confirmat modul în care au produs această gravă crimă.

Zile întregi au căutat să ascundă orice urmă și probă de evidență care ar fi dovedit realitatea doborării avionului prin folosirea misăturilor rusești.

Au trebuit să treacă multe zile după ce au anunțat că au găsit două cutii negre și au fost trimise la Moscova (sic!): De ce la Moscova?? ca apoi după ce s-a ajuns la concluzia că aceste instrumente nu ar putea aduce dovezi suplimentare despre ultimele minute sau secunde ale distrugerii avionului și cauza distrugerii lui, au fost de acord să fie predate autorităților ce se ocupă de acest caz.

Ce spune președintele Putin, care este opinia sa despre o asemenea situație, despre modul în care se comportă „tovarășii lui de luptă” pentru binele oamenilor? când el a promis:

„... va acorda un suport complet pentru investigația internațională...” chiar dacă conducătorii militari din Rusia neagă total această acțiune.

Iată alte greșeli care se adaugă la lista ne terminată a greșelilor făcute de Moscova:

- Doborarea avionului malaezian, cu cei 298 de persoane la bord.

- Interzicerea verificării cauzelor ce a provocat

această crimă în masă.

- Neglijarea zile întregi a corpurilor victimelor.

- Ne predarea imediată spre analiză de către inspectorii internaționali a cutiilor negre găsite”.

- Ascunderea oricăror probe ce credeau că ar putea să-i ferească de vreo sancțiune juridică.

Cum poate fi socotit modul de prezentare a faptelor petrecute și încercarea de combatere a condamnării internaționale prin prezentarea făcută de către Ministrul forțelor aeriene ale Rusiei, Locotenentul General Igor Makushev, care a negat rolul Rusiei în această acțiune, fără să prezinte nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor sale și nici împotriva fotografiilor obținute de radar și de un satelit, privind retragerea vehiculului purtător de misăle din care lipseau cele două misăle folosite la doborârea avionului.

Afirmația și fotografiile prezentate ulterior de acest ministru referitoare la acțiunea Ucrainei de mutare a propriilor sisteme de misături într-o anumită zonă înainte de a se produce acțiunea separatiștilor proruși este atât de neconcludentă încât nici nu merită să fie luată în seamă.

Cine știe ce fel de fotografii a prezentat, de când erau aceste imagini și ce legătură aveau acestea cu incidentul în cauză.

În același timp trebuie amintit și punctul de vedere al unui oficial al Statelor Unite, specialist în probleme de misături și care cunoscând arsenalul militar al Ucrainei, a confirmat că Ucraina nu deține misături care să acționeze la o asemenea înălțime (de 30.000 feet). Acest oficial american a afirmat:

„... opinia guvernului rus este pur și simplu rezultatul mașinii de propagandă...”

Iar Administrația de la Casa Albă a reiterat ideea după care un asemenea sistem de misăl SĂ-11 face parte din arsenalul Rusiei și a fost dat separatiștilor ruși spre

folosire.

Orice încercare de negare a unui asemenea act este deosebit de greu de a fi crezut, a afirmat Secretarul de presă al Casei Albe, Josh Earnest, și dovedește în același timp actul de disperare al Rusiei de a reduce riscul unor sancțiuni suplimentare ce urmează să fie aplicate Rusiei ca partener activ și susținător al conflictului dintre Rusia și Ucraina în actuala situație de criză geopolitică.

Același punct de vedere l-a avut și Ambasadoarea SUA la Națiunile Unite, Samantha Power, care a arătat într-un mod deosebit de convingător:

Rusia este direct răspunzătoare de doborârea avionului malaezian

(Boeing 777, ultimul model de avion care a primit toate aprecierile pentru cel mai sigur avion de transport pentru pasageri - n.n.)

și de moartea celor 298 persoane.

Afirmația D-nei Power s-a referit și la pierderea unor legături politice importante între Rusia și țările vestice, cu toate că Ambasadorul rus la Națiunile Unite, Vitaly Churkin, vrând să tempereze revolta D-nei Power, afirma:

„... poate nu este „locul și nici timpul de a se trage anumite concluzii și a se face asemenea afirmații”.

Desigur acesta este un mod deosebit de diplomatic de a se amâna orice concluzii și puncte de vedere, dar nici pe departe nu este demn de luat în considerație. În același timp Ambasadorul rus afirma și chiar condamna Ucraina că a interceptat conversația dintre comandanții rebelilor separatiști purtată înainte de declanșarea misăturilor.

Nu este și aceasta o dovadă a modului în care separatiștii au acționat și nicidecum un act al ucrainenilor?

Directorul sistemului Informațional al Ucrainei, Vitaly Nayda, la un interviu pe care l-a dat Agenției CNN (reprezentantului CNN: Kyung Lah), a afirmat că are

informații din care rezultă:

*„... cel care a declanșat misălu este:
un rus, un ofițer rus, bine instruit și educat”.*

Împotriva unei asemenea afirmații un alt cadru de conducere al armatei ruse, Locotenententul General Andrei Kartapolov, afirma:

„Un avion de vânătoare din Ucraina ar fi putut doborî avionul malaezian”.

Bine înțeles că o asemenea afirmație a fost imediat respinsă de către guvernul ucrainean.

E interesant de urmărit câte variante vor mai fi scoase din diversele buzunare ale celor care fac uz de tot felul de jonglerii ca la circ.

De fapt se face uz de aceleași metode de negare a realității, așa cum s-a petrecut și în 1983 când a fost doborât un avion al liniilor aeriene Coreene, care zbura deasupra Mării Japoniei și în care se găseau 269 de pasageri și membrii echipajului de zbor, afirmându-se că avionul a fost doborât întrucât era în misiune de spionaj.

De această dată, opinia publică mondială este deosebit de șocată de această acțiune și hotărâtă să ia atitudine.

Primul Ministru al Olandei, Mark Rutte, a afirmat:

„Dacă accesul la probele reale ale doborării avionului rămân insuficiente, în următoarele zile, toate măsurile politice, economice și financiare, vor fi prezentate pentru sancționarea directă sau indirectă a celor vinovați”.

Cu toate că personal sunt sceptic referitor la modul în care Europa va acționa în mod rapid în acest caz și va aplica sancțiunile de rigoare (știind câte aranjamente economice ar distruge prin noile sancțiuni - **n.n.**)⁵⁵, îmi

55 Peste 100.000 de persoane din Germania care fac permanent tranzacții cu acțiuni și diverse afaceri cu Polonia, nu au aceeași influență și efect cum o are președintele firmei **E.ON Ruhrgas** care este puternic implicat în investiții în Rusia.

dau seama că deocamdată nu este nimic de făcut până nu se vor epuiza toate probele doveditoare ale acestui act criminal.

Ceea ce sper este ca timpul de astă dată să nu aibă rolul de a acoperi acest caz cu pătura groasă a uitării, așa cum s-a mai întâmplat de atâtea ori.

În loc de concluzii

UNELE SOLUȚII REFERITOARE LA CRIZA UCRAINEI

Mai mult ca oricând Ucraina are nevoie de un suport real din partea Statelor Unite, al Europei și al altor țări care cred în principiile democrației internaționale și a ne-am este cului în modul de aplicare a principiilor *reale* ale democrației în activitățile interne și externe.

Ceea ce a oferit ca ajutor până în prezent Statele Unite este încurajator, dar nu suficient.

Ucraina nu are nevoie de sprijinul armatei americane și al aliaților; are suficientă forță fizică militară. Ceea ce

Vezi Adnotarea despre activitatea acestei compani germane.

De asemeni dacă s-ar lua în calcul toată producția vinicolă și a produselor lactate din Italia și exporturile acestor produse

(deosebit de cunoscute pentru calitatea lor) în întreaga lume tot nu ar putea concura cu influența politică pe care o are

președintele executiv al firmei **Eni SpA**. Vezi Adnotări despre activitatea acestei firme Italiene care este cel mai mare client en agross, de produse energetice rusești.

Președintele firmei rusești **Rosneft**, căruia i s-a refuzat recent viza de intrare în SUA, este membru al conducerii firmei Pirelli.

Din acest punct de vedere, se poate socoti că **Italia** și nicidecum Franța, Anglia sau Germania se împotrivesc în mod asiduu la sancționarea Rusiei și este un sprijinitor al intereselor și a planurilor politice și economice ale Rusiei.

Politica pe care o duce Rusia se manifestă și față de alte țări cum ar fi de exemplu față de Ungaria. Vezi Adnotări despre relația Ruso-Ungară și Grecia

are nevoie, ca primă urgență, după opinia unor experți militari, este echipamentul militar modern și în principal: armament anti aerian, armament antitanc, veste protectoare împotriva gloanțelor și ochelari cu vedere în noapte.

Suportul armatei Americane ar putea fi deosebit de important din punctul de vedere al pregătirii militare și al utilizării echipamentelor moderne de luptă.

În urmă cu câteva luni de zile am prezentat un punct de vedere manifestându-mi admirația referitoare la unele soluții privind criza Ucrainei, expuse de către diverși specialiști politologi.

Considerând ca deosebit de importante asemenea măsuri le reiau și în acest context pentru a se afla de ele de către un număr cât mai mare a celor interesați.

Iată care ar fi aceste propuneri:

a. O acțiune comună a forțelor NATO care s-ar putea aplica prin:

- Extinderea numărului avioanelor militare ale SUA și ale coaliției care să patruleze spațiul aerian al Țărilor Baltice și al întregi zone a teritoriului Ucrainei și Crimeii.
- Aranjarea unor manevre militare în zona Țărilor Baltice și a țărilor ce sunt la graniță cu Ucraina (Polonia, Slovacia, Ungaria și România).
- Reanalizarea înțelegerilor privind folosirea mijloacelor de apărare prin sistemul de misături.
- Întrucât Ucraina nu este membră a NATO, armata Statelor Unite își propune cu aprobarea guvernului Ucrainean să efectueze exerciții în Ucraina, în vara

anului 2014.

b. Descurajarea acțiunilor militare rusești în Ucraina prin:

- Extinderea unor manevre militare în teritoriul Mării Negre cu participarea navei USS Truxtun (DDG-103), pentru care trebuie numai reînnoită programarea întrucât această colaborare a fost deja stabilită cu România și Bulgaria.
- Emiterea unei declarații care să contrapună acțiunile militare rusești în Ucraina și care să prevadă un răspuns favorabil rapid de suport din partea NATO (la cererea Kievului) pentru suportul cu armamentul necesar de apărare.
- Trimiterea imediată a unui număr corespunzător de specialiști

NATO, destinați pregătirii și asigurării manevrelor și logistici diverselor acțiuni.

- Asigurarea țărilor ce depind de resursele energetice ale Rusiei, prin livrarea de către Statele Unite sau a altor țări a resurselor necesare (de gaze naturale), și petrol pentru a nu se crea dificultăți Germaniei, Franței, Angliei și Ucrainei⁵⁶ ce depind într-o mare măsură de deciziile

56 Ministrul Energiei din Ucraina, Eduard Stavitsky, a informat că în prezent se desfășoară negocierile semnării unor contracte privind livrarea gazelor naturale din Slovacia și Ungaria către Ucraina.

Vezi Adnotări despre consumul de gaze naturale al Ucrainei
Sursa: <http://www.naturalgaseurope.com/azarov-stresses-safeguards-for-shale-development>

Moscovei⁵⁷.

- Actualul guvern (ales la 25 Mai 2014 – N.N.), trebuie să dezarmeze imediat grupurile de militanți proruși.
- Sanționarea economică a Federației Ruse prin companiile și băncile care depind de sistemul occidental financiar, și care ar avea un efect direct și major asupra scăderii puterii de cumpărare a rublei.
- Statele Unite trebuie să-și revizuiască cât mai rapid capabilitățile militare prin adăugarea unui număr mai mare de nave militare.
- Conducătorii locali trebuie să fie aleși de către populația din zona respectivă și să nu se mai repete sistemul comunist al numirilor de conducători; acești conducători trebuie să se sprijine pe suportul populației în combatere cu vehemență a oricăror forme de corupție de la orice nivel.
- Uniunea Europeană trebuie să urgenteze aprobarea unor noi membrii printre care: Moldova, Georgia și Ucraina⁵⁸.

Realizarea unui asemenea plan ar fi posibil numai dacă actuala

Administrație de la Washington, așa cum am arătat, va decide ca

57 Vezi Adnotări, privind potențialul energetic al Europei (gaze de șist) și care ar putea fi un support important pentru a reduce dependent de import din Rusia.

58 Alain Rémy (1952 -), ambasadorul Franței în Ucraina afirma că pentru acceptarea unor noi membri ai UE trebuie să existe rezultatul unei înțelegeri mutuale a tuturor membrilor actuali ai UE.

Departamentul Energiei să asigure în timpul cel mai scurt posibil livrarea cantității de gaze naturale necesare acestor țări și a altora care depind în aceeași măsură de livrările rusești.

Asemenea acțiuni comune și hotărâte, ar putea limita sau chiar opri influența și preocuparea Federației Ruse de extindere a limitelor granițelor rusești. O decizie similară de evitare prin orice mijloace a dominației rusești o au și Țările Baltice, care au avut de suferit zeci de ani din cauza acestei dominații.

Fostele țări satelite ale Uniunii Sovietice din Europa (Polonia, Ungaria și România) care cunosc ce a însemnat dominația Moscovei nu mai vor ca Rusia să-și extindă granițele până aproape de granițele lor, situație care le-ar crea o totală insecuritate. Ceea ce le poate salva de la un asemenea risc este faptul că aceste țări au devenit parte a NATO și sunt membre ale UE, care reprezintă un scut de protecție important.

Din păcate, cel puțin până în momentul de față, suportul pe care Statele Unite l-ar putea acorda Ucrainei este destul – ca să nu spun foarte, fragil.

Boris Tarasiuk, fostul Ministru de externe al Ucrainei și-a exprimat la un moment dat nemulțumirea și chiar supărarea referitor la ne ajutorarea Ucrainei de către Statele Unite.

El spunea: *„Noi nu vedem aceeași reacție din partea SUA așa cum s-a văzut în 2008 când Rusia a atacat Georgia.*

Atunci nave militare americane au ajuns la coastele Georgiei din Marea Neagră. Avioane de mare tonaj zburau deasupra Thilis-ului cu ajutoare umanitare de urgență.

Dar cine într-adevăr a știu cu siguranță ce transportau aceste avioane? Aceasta a fost cheia succesului, trupele rusești care se găseau pe drum spre Georgia, văzând avioanele americane, imediat s-au întors

din dumul lor”.⁵⁹

Astăzi, când Ucraina are nevoie de suport, Statele Unite au decis să sprijine Ucraina livrându-le 300.000 de porții de hrană, gata preparate pentru a fi consumate imediat. Așa cum s-a prezenta prin mijloacele mass-mediei americane; pentru a nu-i supăra pe ruși trimițând acest „prețios” ajutor, cu avioane militare, produsele alimentare au fost expediate cu tracuri comerciale; de asemenea, Administrația americană urmează să mai acorde și alte suporturi constând din chituri medicale, căști de protecție, covoare de dormit pe câmp și sisteme de purificare a apei⁶⁰.

Nimic nu ne mai miră când fiul vicepreședintelui american Joe Biden a devenit unul dintre membrii de conducere al celei mai mari companii petrolifere ruse.

Cum altfel ar reacționa Statele Unite prin aplicarea unor severe sancțiuni, când interesele conducerii de la Casa Albă se încurcă în ițele afacerilor economice cu Federația Rusă.

Președintele Putin și consilierii lui politici și strategici își dau perfect de bine seama că Statele Unite și leaderii actuali ai Europei Occidentale preferă să aibă atitudini mai reținute în privința planurilor actuale și de viitor ale Moscovei, așa cum au reacționat când într-o formă mai mult „în joacă”, de ochii întregii lumi, au aplicat unele sancțiuni – aproape ne semnificative (când Rusia și-a realizat planul de alipire a Crimeei n.n.).

Vladimir Putin știe că președintele Barack Obama are în prezent o agendă deosebit de încărcată privind rezolvarea unor mari probleme naționale printre care: problema relansării economice a SUA, problemele

59 Ibidem Wall Street Journal April 14, 2014 și 25 Martie 2014
 60 Mass-media americană (Wall Street Journal, 18 Aprilie 2014)

imigrației ilegale, fraudele comise de către instituția IRS, problemele legate de asigurarea ajutorului social al pensionarilor (social security- **n.n.**), asigurarea condițiilor medicale ale veteranilor din ultimele războaie (Irak, Afghanistan, Pakistan), rezolvarea programului medical al Statelor Unite, reducerile de cheltuieli pentru redresarea bugetului național, creșterea producției și schimburilor comerciale cu diverse produse energetice (petrol și gaze naturale), problema stadiului actual al sărăciei, inegalitatea remunerării femeilor și a bărbaților pentru același fel de activitate, precum și o multitudine de probleme internaționale cum ar fi: problema creării armelor nucleare de către Iran și a manifestării unei politici belicoase la adresa Israelului, întreaga politică de tensiune din Orientul Mijlociu, crearea armamentului nuclear de către Coreea de Nord, manifestarea unor probleme grave provocate de intenția Chinei de ași însuși unele insule din Oceanul Pacific, combaterea actelor de terorism ale Al Qaeda (cazul Bengazi), care din nou își lărgeste forțele în Iraq, Syria și Africa de Nord, asigurarea asistenței militare unor națiuni de America Latină, asigurarea unor relații politico-economice cu China, lupta împotriva traficului de droguri, a atacurilor cibernetice spațiale și încă multe altele, care în mod categoric conving din ce în ce mai mult populația Statelor Unite că SUA ar trebui să-și revizuiască politica și poziția sa care în prezent se manifestă ca un „polițist al lumii”.

Președintele Putin își dă seama de această agendă încărcată a SUA și acest lucru îl determină să considere actualul moment ca fiind cel mai propice ce trebuie folosit pentru ași asigura următorul pas: ocuparea Ucrainei, Moldovei, Țărilor Baltice ș.a.**m.d.**

O întrebare pe care și-au pus-o analiștii politologi americani, este aceea dacă Barack Obama a citit cu atenție discursul președintelui Putin ținut după anexarea Crimeei?

Cum este posibilă afirmația pe care a făcut-o președintele Obama după care Rusia ar trebui să fie considerată drept o „*putere regională*”, când istoria (din care din păcate nu s-a învățat nimica - **n.n.**) a dovedit că la momentul respectiv Germania hitleristă și Japonia lui Hideki Tōjō⁶¹, au fost considerate „*puteri regionale*”, iar efectele acțiunilor lor s-au soldat cu sute de mii de morți.

Aplicarea unei asemenea concepții în privința actualei politici a Administrației de la Kremlin nu face decât să scadă valoarea și prestigiul preinsei „*Supraputeri*” a Statelor Unite și a Președintelui ei și să dovedească cât de departe suntem de înțelegerea reală a politicii rusești din trecut și cea prezentă.

Chiar și cu un minimum de cunoștințe referitoare la istoria Rusiei acțiunile guvernului actual al acesteia pot fi predictibile.

Situație trebuie coroborată cu planul Rusiei aplicat cu ani de zile înainte când a convins Ucraina de inutilitatea menținerii armelor nucleare. Astăzi Rusia este destul de bine înarmată și deține o bază nucleară puternică⁶².

Dacă s-ar pune problema ca SUA să apere statele membre ale UE împotriva unui asemenea act nerațional de utilizare a armelor nucleare, mai mult ca sigur, nu va face acest pas pentru a sprijini Ucraina, în ipoteza în care s-ar

61 Hideki Tōjō- (1884 1948) general al Armatei Imperiale Japoneze și prim-ministru al Japoniei pe aproape întreaga durată (1941 -1944) al celui de-al Doilea Război Mondial. Ca prim-ministru este considerat a fi responsabil pentru atacul de la Pearl Harbor, care a dus la intrarea Statelor Unite în al Doilea Război Mondial. După sfârșitul războiului, Tōjō a fost condamnat la moarte pentru crime de război de către Tribunalul Militar Internațional pentru Extremul Orient și spânzurat la 23 decembrie 1948.

62 Vezi Adnotări privind opinia Secretarului General al NATO: Anders Fogh Rasmussen referitor la planurile Federației Ruse de extindere a propriilor granițe.

găsi într-o asemenea situație.

În acest caz, așa cum amintea și Profesorul Michael Labossiere, de la Universitatea din Florida, Rusia se va confrunta în mod permanent cu lupta partizanilor ucrainenii, care sunt aprigi în apărarea țării lor.

De asemeni vor continua tot felul de impedimente din partea unora dintre țările europene care vor căuta să-i convingă pe ruși pe diverse căi că invazia Ucrainei nu este cea mai bună decizie a Kremlinului. Ceea ce trebuie reținut este pretinsa grijă pe care o invocă președintele Putin pentru a crea în jurul Rusiei un sistem de apărare împotriva oricăror atacuri din partea occidentului.

O asemenea „grijă” are mai mult aspectul unei false prejudecăți, decât a unei realități, întrucât niciuna dintre țările (mai mari sau mai mici ale) Europei nu va căuta să declanșeze un al Treilea Război Mondial printr-un război împotriva Rusiei.

Iar o predicție referitoare la tentativa Rusiei, respectiv a președintelui Putin de a reface *Marele Imperiu Rus* nu este de neglijat, dar nici nu trebuie să intimideze omenirea (cel puțin în momentul de față - **n.n.**) întrucât Rusia nu are suficientă forță economică de a rezista la cerințele unui asemenea plan.

Senatorul John McCain, referindu-se la poziția Rusiei în privința resurselor de petrol ale acestei țări, s-a exprimat într-o formă mai mult în glumă:

„Rusia este o stație de benzină, sub masca unei țări”.

și ca atare lumea nu trebuie să fie speriată, întrucât această țară are în prezent o economie foarte subredă.

Planul cu Ucraina poate fi nu atât de real pe cât de necesar Rusiei din punctul de vedere al unei creșteri rapide a numărului populației și al asigurării cu rezervele din subsolul Ucraineiș al produselor manufacturate și al

celor alimentare.

În mod categoric dacă Administrația Putin își va pune în aplicare planul de a invada Ucraina, și alte țări din Europa de Est și Țările Baltice se va putea spune cu toată convingerea:

Puțin a câștigat bătălia dar a pierdut războiul!

sau după cum afirmase Dna Madeleine Albright⁶³:

Putin a dobândit un teritoriu, dar a pierdut încrederea!

În același timp, atât Statele Unite cât și restul lumii urmăresc în continuare evoluția politicii Chinei și a Iranului.

China își manifestă tendințe similare referitoare la unele insule din zonă (care aparțin Japoniei, Coreei de Sud, Taiwanului, Filipinelor ș.a.) și știind că nu există niciun impediment din partea Statelor Unite, considerate ca un bastion al libertății și democrației, pe plan mondial, s-ar putea să acționeze în consecință⁶⁴.

O situație similară s-ar putea întâmpla și cu Iranul care dezvoltând o bază nucleară puternică să-și impună un punct de vedere similar în zona Orientului Mijlociu.

Și iată-ne în situația de a fi martorii unei re-desenări a hărții mondiale și a unei noi geopolitici internaționale bazată pe principiile forței militare și nu pe factorii principali ai democrației (dacă într-adevăr există așa ceva în realitate - **n.n.**).

Oare așa ceva ar trebui așteptat?

Desigur că trimiterea de către Pentagon a unor trupe

63 Madeleine Albright (1937 -), a 64-a Secretară de Stat a Statelor Unite, (Revista Time , SUA, 5-12 Mai, 2014):

64 Vezi Adnotări, referitor la: Intenția Chinei de a domina zona Pacificului de Vest

(într-o primă etapă a 600 de militari care au plecat la 22 aprilie 2014 spre Polonia și Țările Baltice și a unui alt eșalon care probabil va pleca spre țările din imediata apropiere a granițelor rusești, pentru manevre și instrucții, ar putea fi un semnal de alarmă pentru Rusia, a căror trupe așteaptă indicația din partea comandantului suprem de a intra pe teritoriul Ucrainei⁶⁵.

ANEXE

Adnotări

4. Sciția - teritoriu în Eurasia locuit de sciți, din secolul VIII î.Hr. până în secolul II d.Hr.

La vremea respectivă ocupa un teritoriu extrem de întins, care cuprindea nordul Mării Negre (astăzi o bună parte din Ucraina), nordul Munților Caucaz (astăzi, sudul Rusiei, Azerbaidjan și Georgia), nordul și estul Mării Caspice (astăzi, o bună parte din Kazahstan). Teritoriul Dobrogei de astăzi a fost cunoscut în antichitate sub numele în latină de Scythia Minor (Sciția Mică).

⁶⁵ După unele informații primite la Pentagon, în ultimile zile ale lunii Aprilie, elicoptere rusești au intrat de câteva ori în spațiul aerian al Ucrainei.

Harta Nr. 6 Sciția în anul 100 î.Hr.

14. Opinia unor oficiali ruși din apropierea Președintelui Putin privind sancțiunile acordate de Occident.

În Russia, mulți dintre oficialii din imediata apropiere a președintelui Putin au reacționat cu un complex de impresii care reflectă indignare și nelămurire.

Ministrul de Externe, Serghey Lavrov consideră că sancțiunile sunt nelegitime, neavând niciun suport internațional legal pe care se bazează.

Purtătorul de cuvânt al Kremlinului, Dimitr S. Peskov a denunțat aceste sancțiuni ca inacceptabile și a spus că Rusia va răspunde „pe baza unor principii de reciprocitate, care nu vor întârzia prea mult timp”. El s-a referit la unul dintre apropiații președintelui Putin, Sergei B. Ivanov, care a lucrat peste 20 de ani în KGB în cadrul Serviciului Inteligenței Străine și căruia i s-a interzis intrarea în multe dintre țările Occidentale.

O altă persoană care a fost afectată de unele dintre sancțiuni a fost Vladimir I. Yakunin, președintele Căilor Ferate ale Federației Ruse, un foarte apropiat prieten al lui Vladimir Putin și care a spus că nu înțelege de ce a fost sancționat pe motive politice. La un interviu pe care l-a dat Agenției de știri Interfax, el a spus:

„Îmi pare rău să vând cum o țară care se consideră ea însăși democrată să folosească sancțiuni împotriva unei poziții oneste și cu un mod de manifestare la fel de onest.

Oare câtă naivitate trebuie să dovedească o asemenea persoană cu o asemenea funcție și care este permanent în anturajul președintelui Putin, ca să aibă, să-i spunem curajul, pentru a nu folosi un alt adjectiv mai compromițător, atunci când se miră cum i s-a aplicat o asemenea sancțiune, unui om „onest”, cu o funcție onestă

și cu o manifestare la fel de onestă.

Unde trăiești dumneata Domnule Vladimir I. Yakunin? Nu ai fost informat de acțiunile prietenului dumitale președintele Putin? Nu citești ziarul central al

Moscovei? nu asculți emisiunile de știri de la radio? Nu urmărești emisiunile TV?

Dacă ai fi ascultat sau ai fi vizualizat asemenea emisiuni ai fi auzit Luni 28 Aprilie a.c. opinia fostului Ministru de finanțe al Federației Ruse, Alexei Kudrin⁶⁶ care spusese:

„... sancțiunile occidentului aduc economiei ruse un moment de stagnare sau cauza recesiei. Economia a fost foarte lentă și înainte de aplicarea acestor sancțiuni (creșterea de 0.5% stabilită pentru acest an confirmă ne luarea în calcul a vreunei sancțiuni)

Sunt date asemenea sancțiuni și poate unele și mai aspre fără nicio justificare?

16. Relațiile economice ale Germaniei cu Federația Rusă

Multe dintre cele mai mari nume din economia Germaniei, cum ar fi: gigantul german al industriei chimice, BASF, grupul de inginerie Siemens AG și firmele: Volkswagen, Adidas AG și Deutsche Bank, care și-au afirmat în ultimele săptămâni, puternica opoziție la aplicarea unor sancțiuni economice mai largi împotriva Rusiei.

Peste 6.200 de companii germane, de la giganți industriale și până la firme mai mici, sunt active în Rusia, mai mult decât cele din restul UE combinate. Multe dintre aceste societăți, atât în public cât și în spatele scenei, au avertizat că orice sancțiune care afectează comerțul cu

⁶⁶ Ministrul Alexei Kudrin a fost scos din poziția sa guvernamentală în 2011

Rusia ar putea costa zeci de mii de locuri de muncă din Germania și vor lovi economia Germaniei într-un mod foarte dur.

„Nu există nicio îndoială că interesele economice ale Germaniei ar fi mai bine asigurate prin evitarea sancțiunilor”, a declarat Klaus-Jürgen Gern, economist la Institutul Kiel pentru Economie Mondială, care este un suport deosebit de important de analiză și consilierat economic al guvernului german.

Sursa: Matthew Karnitschnig, WST/2 Mai 2014, pg A1

25. Dmitri Antonovich Volkogonov (1928 - 1995) - istoric rus și colonelul general, fost șef al departamentului de război psihologic al armatei sovietice.

A publicat biografii revelatoare despre Iosif Visarionovici Stalin și Vladimir Lenin. În cea mai mare parte a carierei sale a fost adeptul concepției staliniste și marxist-leniniste; ulterior a repudiat întreaga ideologie comunistă și sistemul sovietic.

Prin cercetările sale în arhivele Comitetului Central al URSS, Volkogonov a descoperit fapte care contraziceau versiunea sovietică oficială a evenimentelor, precum și cultul personalității care a fost construit în jurul lui Lenin și Stalin. Volkogonov a publicat o serie de cărți prin care demasca cruzimea și crimele săvârșite de Stalin și Lenin contribuind la dezvoltarea unei gândiri liberale ruse în special la sfârșitul anilor 1980 și în era post-sovietică de la începutul anilor 1990, în timpul perioadei în care Gorbaciov lansase ideea de Glasnost.

Dmitri Volkogonov s-a născut la Chita, în Siberia de Est, ca fiul unui manager de fermă colectivă și o profesoară. În 1937, când Dmitri avea opt ani, tatăl său a fost arestat și împușcat în timpul epurărilor staliniste pentru că se găsiseră în casa lor un pamflet scris de

Buharin. De acest fapt Volkogonov a aflat mulți ani mai târziu, în timp ce făcea propriile cercetări în arhivele secrete ale KGB.

Mama lui a fost trimisă într-un lagăr de muncă, unde a murit în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Familia s-a a fost " exilată la Krasnoyarsk în Siberia de Vest.

Volkogonov a intrat în armată la vârsta de șaptesprezece ani, în 1945, fiind o politică impusă de Stalin pentru copiii orfani. Ulterior a studiat la Academia Militară Lenin din Moscova. În 1961 a fost angajat la Departamentul de propagandă al Armatei Sovietice timp în care scria pamflete de propagandă și manuale cu privire la războiul psihologic.

Mulți ani Volkogonov a condus Departamentul de Propagandă specială, a vizitat Angola, Etiopia, Orientul Mijlociu și Afghanistan. Pentru activitatea sa propagandistică s-a bucurat de o rapidă avansare în Armata Sovietică ca specialist care se ocupă de războiul psihologic și ideologic.

Generalul Volkogonov a dus o viață dublă luptându-se cu multiplele îndoeli bazate pe ororile petrecute în timpul comunismului sovietic și descoperite în arhivele KGB fiind clasificate ca fiind „strict secrete”. Volkogonov a avut posibilitatea de a vizita și a vedea condițiile de viață ale popoarelor și a economiilor care erau sub dominația rusească în timpul Războiului Rece.

În timp ce aceste țări au primit ajutor militar din partea Uniunii Sovietice.

„... toate aceste țări au devenit mai sărace, iar economiile lor au fost total prăbușește - își amintea Volkogonov mai târziu; peste tot pe unde am umblat și după câte am văzut, am ajuns la concluzia că modelul marxist a fost o adevărată catastrofă istorică și noi, de asemenea, am fost prinși într-o capcană istorică”.

Volkogonov a început să scrie biografia lui Stalin în 1978 și a finalizat-o în 1983, dar i s-a interzis de către Comitetul Central al PCUS s-o publice. Lucrarea a fost publicată în timpul Administrației lui Mihail Gorbaciov. Publicarea cărții despre Stalin în Rusia l-a plasat pe Volkogonov în categoria unui „paria printre colegii săi ofițeri”.

El a fost director al Institutului de Istorie Militară din 1985, (timp în care a cercetat și a scris mult). Volkogonov a adunat informații și a scris o lucrare în două volume cu date referitoare la cei 45.000 de ofițeri ai Armatei Roșii, care au fost arestați în timpul epurărilor din anii 1930 și din care 15.000 au fost împușcați.

În iunie 1991, Volkogonov a fost forțat să demisioneze, după ce arătase unor colegi, ofițeri superiori de la Institutul unde lucra, proiectul primului volum și al istoriei reale a celui de al Doilea Război Mondial.

În 1995, Dmitri Antonovich Volkogonov, a murit de cancer.

51. Planul britanic de exploatare a gazelor de șist

Guvernul britanic a schițat unele planuri pentru a oferi scutiri de impozite companiilor implicate în industria gazelor de șist. Propunerea este de a reduce taxele pentru o parte din veniturile generate de producția de gaze de șist de la 62% la doar 30% (potrivit BBC News Business - **n.n.**).

Aceste planuri ar transforma Marea Britanie în cel mai generos regim din întreaga lume în ceea ce privește gazele de șist. Însă aceste planuri au fost criticate de susținătorii protecției mediului înconjurător. Conform Greenpeace, comunitățile afectate de extracția gazelor de șist nu au beneficiat de un câștig semnificativ. Cancelarul George Osborne a declarat că gazele de șist reprezintă o resursă cu „potențial uriaș” pentru sectorul energetic din

Marea Britanie. „Vreau ca Marea Britanie, a spus George Osborne, să conducă revoluția gazelor de șist deoarece are potențialul de a crea mii de locuri de muncă și de a menține facturile la energie la un nivel scăzut pentru milioane de oameni”.

Conducerea companiei de gaze de șist *Cuadrilla* a declarat că va lua în considerare toate implicațiile ce se vor ivi. „Suntem încă în faza de explorare, a declarat directorul executiv al Cuadrilla, Francis Egan, dar considerăm gazele de șist cu potențialul de a avea o contribuție considerabilă la oferta și siguranța energiei din Marea Britanie, creând în același timp mii de locuri de muncă și generând venituri substanțiale din impozite și beneficii pentru comunități”.

Sursa: <http://www.capital.ro/185019.html>

52. Firma Rosoboronexport, este o firmă de stat responsabilă de import /export a unei game largi de produse militare și cu dublă utilizare (tehnologii și servicii).

Rosoboronexport a fost înființată prin Decretul președintelui Federației Ruse cu Numărul 1834 din 4 noiembrie 2000 ca o întreprindere de stat menită să pună în aplicare politica națională în domeniul cooperării tehnico-militare dintre Rusia și alte țări.

Din iulie 2011 Rosoboronexport a funcționat ca o societate pe acțiuni.

Rosoboronexport funcționează sub stricta supraveghere a președintelui Federației Ruse și (cel puțin oficial - **n.n.**), în conformitate cu tratatele privind controlul armelor ale ONU și ale acordurilor internaționale.

54. Contractul ruso-chinez pe probleme energetice

La 9 Iunie 2014, presa occidentală a menționat

contractul semnat de Rusia și China în valoare de 400 miliarde dolari (SUA) prin care Rusia se obligă să livreze Chinei 38 miliarde metri cubi de gaze naturale pe timp de trei decade.

În felul acesta economia rusă este direct dependentă de exportul de produse energetice.

Aceeași sursă informațională (Wall Street Journal din 9 iunie 2014, pg A15 sub semnătura lui Joseph S. Nye Jr.) confirmă că Statele Unite construiesc terminalele destinate exportului la prețuri scăzute de LNG (Gaze naturale lichefiate), pentru care continentul nord american va fi total independent în producția de energie în anul 2020. După ultimele estimări, resursele energetice ale Statelor Unite sunt suficiente cel puțin pentru următoarele două secole.

Aceste resurse energetice precum și sistemul modern de exploatare au o serie de implicații pentru politica externă a Statelor Unite:

- Producția energetică va duce la dezvoltarea economică și crearea de multe locuri de muncă.

- Reducerea importului de gaze naturale și petrol va influența în mod pozitiv veniturile bugetare.

- Energia obținută la prețuri reduse va influența în mod pozitiv industria care va deveni mult mai competitivă pe plan internațional.

- Dezvoltarea de noi ramuri economice și extinderea celor existente din domeniul petrochimiei, industriei de aluminiu, oțel și alte ramuri.

De asemenea au loc o serie de implicații asupra politicii interne a Statelor Unite:

- O lungă perioadă de timp a existat o concepție negativă privind scăderea economică a puterii economice a Statelor Unite ca urmare a dependenței importului de energie, și

- Implicarea Statelor Unite în operațiunile militare

din orientul Mijlociu. Realitatea confirmă că Statele Unite au mult mai multe interese în această zonă a lumii decât numai cea a petrolului. Este vorba de neproliferarea armelor nucleare, protecția singurului stat cu caracter democratic din zonă: Israelul, asigurarea drepturilor omului și în special a femeilor și lupta împotriva terorismului.

Dacă Administrația de la Washington va aproba creșterea exportului de LNG, aceasta s-ar putea să influențeze scăderea influenței Rusiei în manipularea țărilor dependente de resursele energetice ale Rusiei, ceea ce va putea schimba geopolitica energetică pe plan mondial și chiar contractul ruso-chinez pentru furnizarea de energie.

55. E. ON Ruhrgas International GmbH se ocupă de angajarea, restructurarea, integrarea și dezvoltarea de companii energetice cu mitistream și activități de afaceri în aval în cadrul Unității de gaz Global.

Activitățile acestei firme gigant includ: cumpărare de gaze naturale de la producători; tranzitul de gaze și de transport; comercializarea și depozitarea gazelor.

Compania oferă produsele și serviciile sale prin intermediul filialelor sale din Europa Centrală și de Est.

E. ON Ruhrgas International AG se numea inițial Ruhrgas Energie Beteiligungs AG și și-a schimbat numele în 2004. Compania a fost fondată în 1994 și are sediul în Essen, Germania. E. ON Ruhrgas International GmbH funcționează ca o filială a firmei mamă E. ON SE.

Eni Spă - companie italiană multinațională din domeniul petrolului și a gazelor naturale, cu sediul la Roma. Operațiunile acestei firme în 79 de țări, este considerată în prezent ca fiind cea mai mare companie industrială din Italia, cu un capital de 68 de miliarde de

euro (90 miliarde dolari - informații la data de 14 august 2013). Guvernul italian deține o cotă de aur 30.303% în compania, 3.934%, a avut loc prin intermediul Trezoreriei de stat și 26.369% a avut loc prin *Cassa Depositi e Prestiti*. De asemenea 2.012% din acțiunile firmei sunt deținute de Banca Populară Chineză.

Relația Ruso-ungară

Pentru ași găsi un suport din partea țărilor din Estul Europei, Președintele Putin a inițiat o investiție masivă în domeniul nuclear în Ungaria. În felul acesta speră că Ungaria chiar dacă nu va fi împotriva sancționării Rusiei, cel puțin nu va face parte din corul celor care vor cere sancționarea Rusiei referitor la politica față de Ucraina.

Relația Ruso-Grecească

În Grecia, firma rusească Gazprom a intenționat să cumpere acțiunile furnizorilor de gaze pentru această țară. Din fericire pentru Grecia, în ultimul moment al tranzacției UE a blocat această tranzacție, ea intrând în conflict cu legile competiționale ale UE; și în felul acesta Grecia a scăpat de controlul Rusiei în domeniul asigurării cu petrol și gaze naturale

56. Consumul de gaze naturale al Ucrainei

Ucraina este a treia țară europeană în privința rezervelor de gaze de șist (1, 2 trilioane de m³). La 1 septembrie 2011, Ucraina a semnat un acord cu firma Shell care va explora gazul de șist din regiunea Kharikov din N'Estul țării. Operatori sunt companiile Shell și Chevron și se estimează că va începe o producție comercială de gaze în 2017 în câmpurile gazeifere Yuzivska și Olesska.

Ucraina este un mare consumator de gaz naturale; ea

se clasează pe locul al treisprezecelea în lume și al cincilea din Europa. Industria grea a Ucrainei este cel mai mare consumator de gaze naturale (reprezentând 40% din consumul intern), apoi gospodăriile individuale (peste 30%), urmată de sistemul de încălzire comunal, de aprovizionarea destinată încălzirii clădirilor guvernamentale și a proprietăților rezidențiale (20%). După unele cercetări efectuate de institutele de specialitate se estimează că 9% din gaze sunt considerate ca pierderi.

Nivelurile de consum au scăzut de la 118 miliarde de metri cubicât au fost în 1991 la mai puțin de 55 de miliarde de metri cubi în 2012.

De asemeni trebuie menționat că există situația gravă că numai patru provincii ucrainene au plătit cu regularitate consumul de gaze naturale.

Sursa: Date furnizate de compania Naftogaz (compania națională de petrol și gaze natural a Ucrainei, înființată în 1998 și subordonată Ministerului Petrolului și Energiei a Ucrainei), la 17 decembrie 2013.

Sursa: Realitatea. Net, România

57. Statele europene cu cele mai importante rezerve de gaze de șist.

Tabelul 5

Cantitatea de gaze de șist

(trilioane metri cubi-**Tme**)

POLONIA	5, 30
FRANȚA	5, 1
NORVEGIA	2, 35
UCRAINA	1, 10
SUEDIA	1, 16
DANEMAR	0, 65
CA	

ANGLIA	0.57
OLANDA	0, 48
TURCIA	0, 42
GERMANIA	0, 23
LITUANIA	0, 11
ROMÂNIA, UNGARIA, BULGARIA	0, 54

Sursa: Date statistice din colecția statistică a autorului

Alte studii precizează că, în Europa, resursele de gaz neconvențional, teoretic, ar putea acoperi cererea de gaz pentru următorii 60 de ani. Conform unui studiu din mai 2011, realizat de Maximilian Kuhn și Frank Umbach de la Centrul European pentru Securitate Energetică și a Resurselor (EUCERS) din cadrul King's College, Londra, *„rezervele totale estimate, recuperabile, se ridică la 33 - 38 de Tme [mii de miliarde metri cubi] în Europa, din care 12 Tme este gaz din formațiuni compacte, 15 Tme este gaz de șist și 8 Tme este metan asociat cărbunelui, în timp ce totalul rezervelor convenționale în UE se ridică la doar 2, 42 Tme.*

Sursa: Studiului ARI/ERA (US Energy Information Administration), 2011

Țările în care s-au identificat zone potențiale cu gaze de șist și în care au început lucrări de explorare

Polonia - țara cea mai avansată la capitolul explorare și cea mai puternică susținătoare a dezvoltării acestei resurse neconvenționale în UE, este și barometrul Europei la acest capitol. Resursele Poloniei sunt localizate în trei bazine: Baltic (nord), Lublin (sud) și Podiasie (est), dar activitatea de concesionare și prospectare e

concentrată pe primele două.

În conformitate cu raportul Departamentului de Energie al SUA, în această țară există cele mai mari rezerve de gaze de șist, fiind calculate la circa 22, 45 trilioane m^3 de gaze de șist din care 5, 3 trilioane m^3 putând fi imediat exploatare.

Sunt multe companii care operează în Polonia, în bazinele Mării Baltice, Lublin Voivodeship și Podilaski Voivodeship, cum ar fi: Halliburton, Exxon Mobil, Marathon Oil, Chevron, BNK Petroleum, Conoco Philips și altele. Ministerul polonez al Mediului (instituția responsabilă cu acordarea concesiunilor de E & P), a emis 104 concesiuni pentru prospectarea și explorarea gazului de șist.

Până în noiembrie 2011 au fost forate 10 sonde de explorare din cele 123 obligatorii planificate până în 2017 (la care se adaugă încă 100 de sonde opționale). Până acum nu a fost acordată însă nicio concesiune de producție.

Geologul șef (și adjunct), al Ministrului Mediului din Polonia, Henryk Jacek Jezierski, afirma, în mai 2013 „suntem pregătiți să controlăm procesul și acesta poate fi implementat în condiții de siguranță în Polonia” (Platts), atitudinea fermă în favoarea exploatarei gazului de șist fiind asumată de întreaga clasă politică și sprijinită de 82% dintre cetățeni.

Franța - deși are un potențial enorm, evaluat la 5, 1 trilioane m^3 gaze de șist, nu au fost autorizate explorări din cauza presiunilor celor din Green Party care l-au determinat pe președintele Holande să mențină interdicția, în ciuda rezultatelor studiului guvernamental „raportul Gallois” care avizează utilizarea sistemului fracturării hidraulice.

Germania - a concesionat o suprafață de 3.000 km^2 companiei Exxon Mobil în bazinul Saxoniei de jos unde

sunt planificate a se execută 10 sonde de explorare.

Anglia - a descoperit gaze de șist în formațiunea Bowland shale din zona Blackpool de către compania *Cuadrilla Resources*, dar lucrările de exploatare au fost stopate până în decembrie 2012 când guvernul UK a decis să permită utilizarea fracturării hidraulice. British Geological Survey a estimat o rezervă recuperabilă de peste 150 km³. Comisia Parlamentară pentru Energie și Schimbări climatice din Marea Britanie a concluzionat, în mai 2011: *„nu este cazul să se impună un moratoriu asupra folosirii acestei tehnologii, o asemenea măsură nefiind „justificată sau necesară pentru moment”*. Potrivit președintelui acestei comisii, Tim Yeo, *„procesul de fracking în sine nu pare să prezinte niciun pericol inherent și atât timp cât integritatea sondei este menținută, extracția gazului de șist ar trebui să fie sigură”*. Răspunsul guvernului la acest raport a confirmat că legislația în vigoare *„ia în considerare provocările specifice pentru explorarea și producția gazului de șist”*.

Suedia - în 2011 Compania Shell a investigat formațiunea AlumShale din sudul țării ca sursă de gaze de șist și a considerat că nu este viabilă și a abandonat-o. Alte companii cum ar fi Gripe Gas și Aura Energy au forat și au raportat rezultate bune. Astfel, în Motala din S-E-ul Suediei, cantitatea de gaze estimate ar ajunge pentru 1.000 de ani la consumul actual al țării. Rezultate bune s-au obținut și în zona Ekeby (150 km²) din formațiunea Alum Shale. Au fost eliberate și alte licențe de explorare care fac ca Gripen Gas să devină principalul explorator cu peste 583 km². În prezent sunt planificate mai multe foraje de explorare.

@Bulgaria - are interdicție prin moratoriu privind aplicarea metodei „fracking”. Explorarea este în derulare în zona Novi Pazar, concesiune Chevron, precum și alte cinci perimetre.

Ungaria - a forat în 2009 prima sonda în Bazinul Mako (Mako Trough). Lucrările au fost făcute de către Exxon Mobil.

Irlanda - a concesionat în 2011 o suprafață de 495 km² în Bazinul Clare, companiei Enegi Oil și a aprobat o licență pe o suprafață de 1630 km² companiilor Tamboran Resources and Lough Allen Natural Gas Company în Bazinul Carbonifer de Nord-vest.

Olanda - mai mulți operatori au obținut licențe pentru explorare, fiind planificată și o sondă în Boxtel, dar lucrările au fost stopate de guvern. Pe 16 ianuarie 2013, Henk Kamp, Ministrul Afacerilor Economice al Olandei a discutat în Camera inferioara a Parlamentului Olandei despre politica energetică în care a subliniat importanța combustibililor fosili între care și gazul de șist.

Sursa:

http://www.infogazedesist.eu/potential_international.html
și U.S. Energy Information

Administration, Wall Street Journal, 27 Martie, 2014
pg. A9

62. Opinia Secretarului General al NATO - Anders Fogh Rasmussen, în privința planurilor Federației Ruse de extindere a propriilor granițe

Ca urmare a politici președintelui Putin de anexare a Crimeei, NATO a suspendat în luna Aprilie 2014 orice cooperare cu Moscova. Fostul Prim-Ministru al Danemarcei, actualmente Secretarul General al NATO, Anders Fogh Rasmussen, (1953 -), a dat un interviu ziarului The Wall Street Journal în care a spus:

„Văd Ucraina și Crimeea într-un context mai larg, care dovedește un obicei desfășurat de Vladimir Putin care dorește să restaureze măreția Rusiei, sfera sa de influență în aria fostei Uniuni Sovietice”.

Destabilizarea Europei de Est și Caucazul de Sud sunt **stâlpi** strategiei Kremlinului. Este în interesul Rusiei de a vedea conflicte prelungite din regiune, cum ar fi Ossetia de Sud, Abkhazia în Georgia, Transnistria în Moldova și acum în Crimeea. Privind o hartă poți vedea de ce este atât de important pentru Rusia din punct de vedere strategic.

Kremlinul are nevoie de sisteme de arme moderne și forțe militare bine pregătite pentru ași realiza viziunea. Pe asemenea căi și-a asigurat acțiunea militară împotriva Georgiei în 2008 și în prezent invazia Crimeei, folosindu-se de o mai bună pregătire militară, o mai bună organizare și mult mai rapidă în acțiune.

Rusia de asemeni a investit mai mult în capacități moderne. Nu trebuie să subestimăm puterea militară a Rusiei. În prezent sunt 40.000 de trupe masate la granița

Ucrainei.

Moscova a amplificat cu 79% cheltuielile militare față de o decadă precedentă (conform informațiilor date de Brookings Institut) și care reprezintă 4.5% din PNB. (date pentru 2012 prezentate într-un Raport a lui World Bank).

Cele mai multe dintre țările Europei Occidentale, din contra și-au redus cheltuielile militare cu mult înainte de declanșarea crizei economice și continuă să țină aceste cheltuieli cât mai reduse chiar dacă economia lor dă dovada unei stabilizări.

Tabelul 6

Cheltuielile militare ale unora dintre țările europene

Țara	Populație	Cheltuieli militare în 2010	Cheltuieli militare în 2014
Franța	65.95 1.611	61.28 5.000.000	58.94 3.000.000
Marea Britani	63.39 5.574	57.42 4.000.000	61.00 7.000.000

e			
Germania	80.71 6.000	46.84 8.000.000	45.78 5.000.000
Italia	60.02 1.955	38.30 3.000.000	34.00 4.000.000
Turcia	76.66 7.864	25.00 0.000.000	18.18 4.000.000
Polonia	38.49 6.000	10.80 0.000.000	9.355. 000.000
Grecia	10.81 5.197	10.39 8.498.000	6.539. 000.000
Finlanda	5.415 .949	4.051. 320.000	5.401. 760.000
Ucraina	45.39 5.604	1.200. 000.000	2.000. 000.000.
România	19.85 8.000	2.164. 000.000	2.009. 428.000
Belarusia	9.460 .000	726.0 00.000	622.2 85.710
Bulgaria	7.245 .677	698.0 00.000	698.0 00.000
Georgia	4.483 .800	496.9 35.000	457.0 00.000
Lituania	2.939 .431	427.0 00.000	427.0 00.000
Armenia	3.017 .400	404.0 00.000	404.0 00.000
Latvia	2.003 .000	268.0 00.000	172.2 85.710
Moldova	4.062 .800	19.00 0.000	19.00 0.000
Estonia	1.339 .000.	389.0 52.630	336.0 00.000

Sursa: Date calculate de autor pe baza informațiilor SIPRI

Europa s-a dezarmat prea mult, pentru o perioadă prea lungă. Nu se pot continua tăierile din bugetul militar în timp ce Rusia își crește acest buget al apărării. Mă tem că se va crea o mare diferență între Statele Unite și Europa pe termen lung slăbind alianța trans Atlantică, dacă se continuă această tendință.

Tabelul 7

Cheltuielilor militare ale SUA în comparație cu cele ale Federației Ruse și ale China

(date pentru 2010 și 2014)

Țara	Populație	Cheltuieli militare în 2010	Cheltuieli militare în 2014
USA	316.6 68.567	698.10 5.000.000	166.1 07.000.000
China	1.349. 585.838	114.00 0.000.000.	90.74 9.000.000
Rusia	143.7 00.000	52.586 .000.000	58.94 3.000.000

Sursa: Date calculate de autor pe baza informațiilor SIPRI

Într-o egală măsură țările occidentale merg într-un mod unilateral în dezarmarea arsenalului nuclear în timp ce Rusia își extinde acest arsenal. La 8 Aprilie 2014, Departamentul apărării al SUA a anunțat că va dezafecta 56 de submarine nucleare, va transforma 30 de bombe B-52 în bombe convenționale și va lichida 50 de misile din stocurile naționale, pe baza deciziei referitoare la planul de dezarmare cu dată limită 2018 al planului New Start

Treaty semnat de comun acord cu Rusia și în ciuda acțiunii rusești în Ucraina.

Cred că reducerea forțelor nucleare ale Occidentului trebuie făcută într-o manieră balansată bazată pe transparența prezentată de Rusia.

În prezent puterea nucleară a NATO este total ne-balansată în comparație cu cea a Rusiei și nu cred că este climatul cel mai favorabil de a merge mai departe când este vorba de reducerea armamentului nuclear în paralel cu Rusia până ce această țară nu va oferi o imagine reală a dezafectării nucleare.

După alte remarci, Rasmussen spunea:

„Kremlinul și scuzele occidentului atribuite în schimbul planului de expansiune NATO de la începutul anilor 2000 nu s-au dovedit ca reale.

Cred că nici Dl. Puțin nu crede în propriile afirmații. El nu poate să considere ca ceva serios când se referă la NATO ca un inamic așa cum îl tratează. Noi nu am avut niciodată intenția de a ataca Rusia.

Statele de la periferia Europei sunt dornice să se alăture NATO, pentru că noi reprezentăm valorile de bază pe care oamenii le doresc implementate în țările lor cum ar fi: libertatea individuală, democrația, legile juridice și oportunitățile economice, întrucât comunitatea noastră reprezintă libertatea economică.

În timp ce Putin încearcă să stabilească Uniunea Euroasiatică folosind presiunea, nu vreau să spun *opresiunea*, motiv pentru care oamenii doresc să se alăture organizației noastre în mod voluntar.

Noi invităm Rusia să coopereze în programul de apărare pe bază de misile.

Noi nu dorim un nou Război Rece și cu atât mai puțin o confruntare militară, ci mai degrabă un parteneriat, dar aceasta nu este posibil sub conducerea Domnului Putin”.

...Faptul că revizionismul rusesc vrea să re-deseneze

harta Europei prin forță, este un semnal de alarmă, de trezire a noastră”.

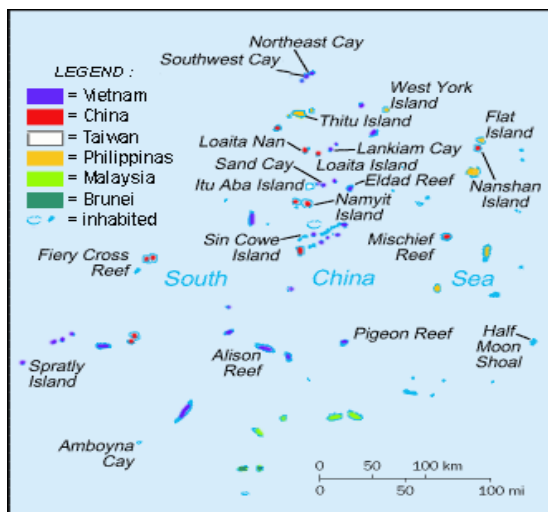
(**Sursa:** The Wall Street Journal Aprilie 12 - 13 2014, pg. A11, sub semnătura lui Sohrab Ahmari)

Secretarul General al NATO, Anders Fogh Rasmussen, a menționat (în timpul unei conferințe de presă comună cu prim-ministru interimar al Ucrainei Arseniy Yatsenyuk ce a avut loc la Bruxelles la 6 martie 2014). angajamentul de a furniza Ucrainei un serios sprijin politic și militar. Anders Fogh Rasmussen a menționat:

„Această criză are implicații serioase pentru securitatea și stabilitatea zonei Euro-Atlantic ca un întreg”, a spus Rasmussen”.

Ne confruntăm în mod clar cu cea mai gravă amenințare la adresa securității europene de la sfârșitul Războiului Rece”.

64. Intenția Chinei de dominație a Mării Chinei de Sud

Harta Nr. 7

Avionul Presidential al Președintelui Obama a aterizat la 21 aprilie 2014, în Japonia pentru un tur de o săptămână, timp în care președintele Obama va vizita Tokyo, Seul, Kuala Lumpur și Manila. Liderii din Asia urmăresc cu multă atenție această vizită a președintelui american în special știind că urmează să se discute unele aspecte legate de dominația Mării Chinei de Sud și Thomas Shoal care se află la 125 mile în largul coastei de vest a Filipinei, una dintre mai mult de 750 de insule, recife și insulițe cunoscut sub numele de Insulele Spratly.

În prezent China încearcă o tentativă de a forța suveranitatea asupra 1.35 milioane de km² din Sudul Mării Chinei, deosebit de bogată în resurse, și totodată reprezentând circa o treime din totalul traficului maritim la nivel mondial ce trece prin această zonă.

Cu circa o lună în urmă nave chinezești au blocat o navă militară filipineză care se ocupa de re aprovizionare marinarilor de pe una din insule, care este la 700 mile de coasta Chinei și pe care se găsesc militari filipinezi încă din 1999. Aceasta a marcat o escaladare în strategia Chinei de confiscare a teritoriului filipinez prin blocarea cu diverse nave din China, (vase navele de pescuit, nave destinate patrulilor de paza de coastă și nave de război).

Acesta este ultimul dintr-un șir de provocări ale Chinei la adresa Filipinei.

În 2012, la câteva sute de mile la nord, de Beijing, patrulile navale filipineze au încercat să oprească unele ambarcațiuni de pescari chinezi care pătrunseseră ilegale în apele filipineze. SUA a intermediat un acord în iunie 2012 între China și Filipine, cerând Chinei să se retragă de la Scarborough.

La începutul anului 2013 guvernul filipinez a contestat pretențiile teritoriale ale Chinei solicitând un arbitraj bazat în temeiul Convenției Organizației Națiunilor

Unite privind dreptul mării, pe care ambele țări îl semnaseră.

Furios la acest apel adresat unei instanțe internaționale bazată pe anumite reguli, Administrația de la Beijing a răspuns cerând ca Manila să-și retragă bazele din apele Mării de Sud, și în același timp a creat un blocaj al vapoarelor Manilei, când a aflat că Manila urma să prezinte la ONU, cazul său printr-un raport amplu de circa 4.000 de pagini.

O altă acțiune împotriva Filipinelor organizată de China a fost aceea de a-i interzice președintelui filipinez Benigno Aquino⁶⁷ de a fi prezent la un târg în China.

Asemenea acțiuni ale Administrației de la Beijing pot fi considerate ca provocări din partea Chinei la adresa Statelor Unite care au semnat un tratat de apărare reciprocă cu Filipinele, în 1951

Dacă președintele Obama, va reafirma poziția Statelor Unite de neutralitate cu privire la litigiile de suveranitate și de suport pentru rezoluții pașnice a diferendelor, el va oferi pe această cale Chinei un prilej de a acționa pentru a cucerii drepturi în Marea Chinei de Sud cu sau fără vreo aprobare internațională; pe această cale însă se va pune în pericol existența forțelor militare filipineze și se va încalcă promisiunile Administrației de la Beijing cuprinse în cadrul Declarației din 2002 privind conduita tuturor părților din Marea Chinei de Sud.

În prezent Marea Chinei de Sud a devenit un focar de tensiune în Asia.

Două dintre țările care tot agită problemele drepturilor asupra anumitor insule sunt China și Taiwanul, iar de cealaltă parte, sunt cei ce trebuie să se apere și din

67 Benigno Simeon Aquino III – al 15 Președinte al Filipinelor, reîntors în țară din exil după asasinarea tatălui său.

Intenția acestui președinte este de a crea un stat al justiției, democrației și al păcii.

care fac parte: Brunei, Malaezia, Filipinele și Vietnamul care sunt membre ale Asociației de sud-est a Asiei.

În aceeași ordine de idei se înscrie și acțiunea Chinei în vederea ocupării Insulei Natuna, care face parte din teritoriul Indoneziei.

Pierderea de către Indonezia a acestei insule echivalează cu pierderea unui segment din teritoriul Indoneziei.

Președintele Indoneziei, Susilo Bambang Yudhoyono, referindu-se la politica externă a țării sale, spunea:

„Indonezia caută să-și mențină milioanele de prieteni nu de inamici”.

Harta Nr. 8 Poziția insulei Natuna

În același sens s-a exprimat și Ministrul de externe al Indoneziei, Marty Natalegawa care spunea:

„Invităm marile puteri să participe la o acțiune comună de cooperare care ar construi o arhitectură regională.

Indonezia intenționează să-și păstreze strategia

autonomiei.

Cred că este în interesul național al Chinei și al Statelor Unite de a coopera și de a menține astfel pacea în zona Mării de Sud a Chinei și a Asiei-Pacifice”.

Din toate cele de mai sus reiese clar cum încearcă în prezent China să rescrie și ea ca și Administrația de la Kremlin ordinea internațională (unii în Europa de Est, ceilalți în zona Pacificului de Vest – **n.n.**).

La fel ca și președintele Vladimir Putin, liderii de la Beijing vor căuta să beneficieze de avantajul forței lor militare față de puterile mai limitate ale unor țări mai mici, pentru ași impune ambițiile de expansiune.

Oare nu le ajunge cât au?

Răspunsul poate fi unul singur:

* * *

Petro Oleksiyovych Poroshenko - Președintele ales al Ucrainei (2014)

Om de afaceri, miliardar ucrainean, Poroșenko a servit ca ministru al Afacerilor Externe 2009 – 2010, și ca ministru de Comerț și Dezvoltare Economică în 2012.

Născut: 26 septembrie 1965 (48 de ani), în Bolgrad, Ucraina

Naționalitate: ucraineană

Membru al partidului: Solidaritatea

Studii: Universitatea din Kiev

Economia Ucrainei:

– Scurte note informaționale

Republica Ucraina a fost cea mai importantă componentă economică a fostei Uniuni Sovietice. Solul fertil al Ucrainei a generat mai mult de un sfert din producția agricolă sovietică, și fermele sale furnizau cantități mari de carne, lapte, cereale, legume și altor republici. Industria grea diversificată a furnizat diverselor republici sovietice echipamente unice (de exemplu, conducte de mari diametre), materii prime destinate diverselor ramuri industriale și în special industriei miniere (aparate de foraj vertical).

La scurt timp după obținerea independenței (în august 1991), guvernul ucrainean a liberalizat majoritatea prețurilor și a creat cadrul legal pentru privatizare, dar au existat multiple opoziții care au dus la stagnarea eforturilor de reformă. În 1999 economia Ucrainei scăzuse sub 40% față de nivelul din 1991.

Dependența Ucrainei de Rusia pentru aprovizionarea cu energie și lipsa de reforme structurale semnificative au afectat economia ucraineană devenind deosebit de vulnerabilă la șocurile economice externe. Ucraina depinde de importuri pentru a satisface aproximativ trei sferturi din cerințele sale anuale de petrol și gaze naturale și 100% din nevoile sale de combustibil nuclear.

O serie de instituții printre care FMI – au încurajat Ucraina de a accelera ritmul și sfera de aplicare a reformelor în vederea stimulării creșterii economice. Oficialii guvernamentali din Ucraina au eliminat cele mai multe privilegii fiscale și vamale printr-o lege a bugetului din martie 2005, aducând mari pierderi economiei Ucrainei. În prezent, sunt necesare mai multe îmbunătățiri, inclusiv lupta împotriva corupției,

dezvoltarea piețelor de capital, precum și îmbunătățirea cadrului legislativ.

Economia Ucrainei a fost cât de cât stabilă în ciuda tulburărilor politice și a conflictului creat între primul ministru și președintele Ucrainei (până la jumătatea anului 2008).

Din 2008, economia Ucrainei s-a diminuat cu aproape 15% ajungând la cele mai grave performanțe economice din lume.

În aprilie 2010, Ucraina a negociat o reducere a prețului de importuri de gaze din Rusia.

Acțiunile spre un acord de asociere cu Uniunea Europeană, ceea ce ar fi obligat Ucraina la instituirea unor reforme economice și financiare în vederea obținerii unui acces preferențial pe piețele UE, au fost eliminate prin decizia din noiembrie 2013 a președintelui Ianukovici (în spatele căreia se găsea asistență financiară, conținând 15 miliarde de dolari în împrumuturi și prețuri mai mici pentru livrările de gaze din Rusia). După fuga președintelui Ianukovici și furtul fondurilor din trezoreria Ucrainei, s-a format un guvern interimar (la sfârșitul lunii februarie 2014); comunitatea internațională a început eforturile de a stabiliza economia ucraineană, inclusiv acordând un pachet de asistență (la 27 martie 2014) din partea FMI) de circa 18 miliarde dolari SUA.

42. Economia Ucrainei în cifre

PIB (la paritatea puterii de cumpărare):

\$337.4 miliarde (2013)

\$336.1 miliarde (2012)

\$335.6 miliarde (2011)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 42

note: date pentru 2013 în dolari SUA

PIB (rata oficială de schimb):
\$175.5 miliarde (2013)

PIB - rata de creștere:

0.4% (2013.)

0.2% (2012 est.)

5.2% (2011 est.)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 42

PIB - per capita (PPP):

\$7,400 (2013)

\$7,400 (2012)

\$7,400 (2011)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 139

Rata de economisire a PIB:

10.1% (2013)

10.1% (2012)

14.5% (2011)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 131

PIB - compoziția, în funcție de utilizarea finală:

consumul gospodăriilor: 72%

consumul government: 18.6%

Investiții în capital fix: 17.8%

Investiții în obiecte de inventar: - 1.1%

exporturi de bunuri și servicii: 49.6%

Importul de bunuri și servicii: - 56.9%
(2013.)

PIB - compoziția în funcție de sectorul economic:

agricultură: 9.9%

Industrie: 29.6%

servicii: 60.5%

(2013)

Agricultura - produse:

cereale, sfeclă de zahăr, semințe de floarea soarelui, vegetale, carne de vită, lapte.

Industria - produse:

cărbune, energie electrică, metale feroase și neferoase, mașini și echipament de transport, produse chimice, produse alimentare prelucrate.

Rata de creștere a producției industriale:

— 5% (2013)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 190

Forța de muncă:

22.17 milioane (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 30

Forța de muncă - în funcție de sectorul economic:

agricultură: 5.6%

Industrie: 26%

servicii: 68.4%

(2012)

Rata șomajului:

8% (2013)

7.5% (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 88

Notă: Înregistrarea în mod oficial; un număr mare de muncitori nu sunt înregistrați sau ocupă locuri de muncă temporare.

Populația care trăiește la limitele sau sub limita

sărăciei:

24.1% (2010)

Veniturile gospodăriilor:

Venitul gospodăriei sau e/v procentuală a consumului:

cel mai scăzut 10%: 3.8%

cel mai ridicat 10%: 22.5% (2011)

Budgetul național:

Venituri: \$57.4 miliarde

Cheltuieli: \$66.5 miliarde
(2013)**Taxe și alte venituri:**

32.7% din PNB (2013)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 77**Budgetul național surplus (+) sau deficit (-):**

— 5.2% din PNB (2013)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 171**Datoria Publică:**

40.6% din PNB (2013)

36.6% din PNB (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 88

Notă: Totalul datoriei publice de \$64.5 miliarde provine din: datoria publică internă (\$23.8 miliarde); datoria externă (\$26.1 miliarde); și garanții guvernamentale (\$14.6 miliarde)

Rata inflației (prețurile de consum):

0.7% (2013)

0.6% (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 16

Ratele de interes ale Băncii Centrale:

7.5% (31 Ianuarie 2012)

11.97% (31 Decembrie 2010)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 20**Ratele de interes ale Băncilor Comerciale:**

16% (31 Decembrie 2013)

18.39% (31 Decembrie 2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 22**Valoarea de piață a acțiunilor cotate la bursa:**

\$25.56 miliarde (31 Decembrie 2011)

\$39.46 miliarde (31 Decembrie 2010)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 56**Soldul contului curent:**

— \$11.92 miliarde (2013)

— \$14.32 miliarde (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 181**Volumul Exporturilor:**

\$71.14 miliarde (2013)

\$70.24 miliarde (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 48**Exporturile de mărfuri:**

metale feroase și neferoase, gaze și produse petrolifere, produse chimice, mașinării și echipamente de transport, produse alimentare prelucrate.

Partenerii principali în activitatea de comerț exterior:

Rusia 25.6%.

Turcia 5.4%.

Egipt 4.2% (2012)

Volumul importurilor:

\$87.21 miliarde (2013)

\$89.71 miliarde (2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 38

Importul de produse manufacturate:

Echipamente energetice, mașini și echipamente industriale, diverse produse chimice

Parteneri în activitatea de importuri:

Russia 32.4%.

China 9.3%.

Germania 8%.

Belarusia 6%.

Polonia 4.2% (2012)

Rezervele de valute străine și aur:

\$21.95 miliarde (31 December 2013)

\$24.55 miliarde (31 December 2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 57

Datoria externă:

\$138.3 miliarde (31 December 2013)

\$136.5 miliarde (31 December 2012)

Locul țării în cadrul economiei mondiale: 41

Ratele de schimb ale valutei naționale:

— *Gryvnia (UAH) per dolar SUA* - 8.195 (2013)

7.991 (2012)

7.9356 (2010)

7.7912 (2009)

4.9523 (2008)

Sursa: Date prelucrate de autor după CIA, World

Factbook, Raportul anual (2013)

* * *

***) Membri de familie a diverselor personalități politice și economice din Rusia care trăiesc, lucrează și învață în țările occidentale:**

Deși au criticat în permanență și nestingherit țările europene, majoritatea liderilor ruși au proprietăți scumpe și conturi bancare în statele din Occident sau în SUA.

Acești critici ai UE și patrioți ai Rusiei își țin copiii și nepoții în Occident sau în America. Așadar, părinții își trimit copiii să trăiască în Vest, își cumpără proprietăți, le trimit bani și chiar au dublă cetățenie. „Toate acestea se întâmplă dintr-un motiv simplu – ei disprețuiesc Rusia, oamenii acestei țări și au pus cruce țării de mult timp”, scrie Aizen Tancio, autorul cercetării de mai jos.

Deși lista copiilor și nepoților liderilor din Rusia care trăiesc în Occident este destul de mare, autorul prezintă, pe scurt, câteva dintre ele.

1. Familia președintelui Vladimir Putin

Despre familia președintelui se știe foarte puțin, ținând cont de stilul său de viață, ascuns de ochii lumii. A fost căsătorit și a divorțat.

La începutul anilor '90, Putin a revenit la St. Petersburg, însă pe fiecele sale le-a trimis în Germania, unde au studiat la prestigioasă școală germană „Peterschule”. La mijlocul anilor '90, s-au întors în Rusia și în 1996 s-au mutat la Moscova. Dar nici aici fiecele nu au părăsit calea germană. „Școala nemțească a Moscovei” există și în prezent, fiind îngrădită de un gard și camere

video, iar peste tot sunt inscripțiile „Achtung!” (n. red.: - Atenție!).

La începutul anilor 2000, ambele fiice ale lui Putin au fost înregistrate ca studente la Universitatea de Stat din St. Petersburg, dar nimeni nu le-a văzut niciodată. Este cunoscut faptul că cea mai tânără fiică - Ecaterina - locuiește în Germania, la München.

În 2013, a avut loc nunta Ecaterinei Puțin și a lui Yong Joon Vaughn (coreean) și s-a petrecut într-un hotel din Maroc, fiind descrisă drept o petrecere grandioasă. Cea mai mare fiică a lui Putin - Maria - trăiește în Olanda, în orașul Voorschoten, aproape de Haga, și nu locuiește singură, ci cu un olandez în vârstă de 33 de ani. Maria Putin trăiește într-o casă de lux, având un penthouse la ultimul etaj. Fiicele lui Putin merg, deseori, în Italia, la invitația lui Silvio Berlusconi, cu care Putin este prieten de familie.

2. Familia prim-ministrului rus, Dmitri Medvedev

Medvedev este căsătorit cu o evreică, Svetlana Linnik. Soții Medvedev au un fiu - Ilya Medvedev. În prezent, el studiază în Rusia, dar a declarat într-un interviu că își va continua studiile la Universitatea MIT din SUA (Boston - Massachusetts).

3. Familia ministrului de Externe, Serghei Lavrov

Singura fiică a ministrului Afacerilor de Externe, Ecaterina, trăiește și își face studiile în Statele Unite ale Americii. În prezent, absolvă Universitatea Columbia din New York și intenționează să se stabilească în Statele Unite.

4. Familia vicepreședintelui Dumei de Stat, Serghei Jelezneak

Toate cele trei fiice ale vicepreședintelui Dumei de Stat Serghei Jelezneak învață peste hotare. Ecaterina - la o școală elvețiană de elită (studiile anuale costând 2, 4 milioane ruble, din clasa a VI-a până în a XII-a), Anastasia - la Londra, la universitate (anual, costul studiilor este estimat la multe mii de ruble). Cea mai mică fiică, Liza, în momentul actual, locuiește la Londra. Interesant e că „marinarul patriot” Jelezneak a declarat un venit de 3, 5 milioane ruble. Cu toate acestea, el achită anual 11 milioane pentru studiile copiilor săi în universitățile occidentale.

5. Familia vicespeakerului Dumei de Stat, Alexander Jukov

Fiul său, Petru Jukov, a studiat la Londra și chiar a stat în închisoare acolo. Jukov Jr. a participat într-o încăierare, fiind beat, și a fost condamnat la 14 luni de închisoare.

6. Familia vicespeakerului Dumei de stat, Serghei Andenko

Fiica acestuia trăiește și studiază în Germania.

7. Familia deputatului rus, Veaceslav Fetisov

Fiica Anastasia a crescut și și-a făcut studiile în SUA. Ea nu a mai învățat să scrie și să citească în limba rusă.

8. Familia viceprim-ministrului, Dmitri Kozak

Fiul cel mare al vicepremierului Dmitri Kozak - Alexei - are cel puțin șase ani de când locuiește în străinătate și are afaceri în domeniul construcțiilor. Este coproprietar al mai multor firme străine, printre care „Red”, „McBride” etc. Fratele mai mic, Alexander, lucrează la „Credit Suisse”. În acest an autoritățile germane și Statele Unite au acuzat banca elvețiană că-și ajută clienții să facă evaziuni fiscale. Investigația este în curs de desfășurare.

9. Familia deputatului Dumei de Stat A. Remezko, din cadrul fracțiunii „Rusia Unită”.

Fiul cel mai mare, Stepan (Ștefan - n. red.), a absolvit recent Colegiul Militar „Valley Forge” din Pennsylvania (un an de studii costă peste un milion de ruble). Fiul deputatului a fost instruit în cadrul programului pentru ofițerii Armatei SUA (!). Apoi, Stepan s-a înscris într-o universitate privată din Hempstead, New York. Cel de-al doilea fiu al deputatului, Nicolae, studiază în Marea Britanie din 2008, la școala privată „Malvern Collège”.

Fiica mezină locuiește în Viena, unde este gimnastă. Maria Remezko a reprezentat echipa Austriei (!) la concursurile pentru copii din Ljubljana.

10. Familia președintelui „Căilor Ferate Ruse”, Vladimir Iakunin

Copiii și nepoții „principalului patriot rus”, Vladimir Iakunin, locuiesc în afara țării - în Anglia și Elveția. Fiul președintelui „Căilor Ferate Ruse” a studiat și a trăit mulți ani în Londra, iar în prezent lucrează în Rusia în calitate de investitor al unei firme britanice. Din anul 2009,

Iakunin Jr. este coproprietar și director al societății de investiții din Marea Britanie „Venture Investments & Randament Management”, care se ocupă cu proiecte de dezvoltare în St. Petersburg. Andrei Iakunin este, de asemenea, proprietarul Hotelului din Moscova „Marriott Courtyard”. În prezent, el locuiește în permanență la Londra, întrucât în 2007 a cumpărat o casă în valoare de 4, 5 milioane de lire sterline. Un alt fiu al lui Iakunin – Victor – locuiește în Elveția, unde deține, de asemenea, bunuri imobiliare. Nepoții lui Iakunin au studiat la fel în instituții de învățământ de prestigiu din aceste țări.

11. Familia deputatului din Duma de Stat, din partea fracțiunii „Edinaya Rossiya” (n. red. - „Rusia Unită”), N. Valuev

În casa sa din Spania, locuiește soția, copiii și părinții. Periodic, aceștia trăiesc și în Germania.

12. Familia lui Boris Gryzlov, membru al Consiliului de Securitate

Fiica fostului speaker al Dumei de Stat al Rusiei, unul dintre fondatorii partidului „Rusia Unită”, actualul membru al Consiliului de Securitate, Boris Gryzlov, Evghenia, locuiește la Tallinn. Recent, aceasta a obținut cetățenia Estoniei.

13. Familia A. Voronțov, membru al Dumei de stat, Partidul Comunist din Rusia

Fiica comunistului Voronțov, Ana, locuiește în Italia. Ea s-a mutat aici din Germania. Acum studiază la Universitatea din Milano. Voronțov lansează atacuri vehemente împotriva Occidentului, dar între timp plătește

sute de mii de euro pentru studiile fiicei.

14. Familia lui Andrei Fursenko Fostul ministru al Educației.

Andrei Fursenko, a ascuns de public mult timp faptul că și copiii lui sunt, de asemenea, școliți în străinătate. Astăzi, fiul său, Alexandru, e stabilit în Statele Unite.

Concluzii: „Aceasta este doar o listă scurtă, deși, de fapt, numărul copiilor și nepoților care locuiesc în Occident este de mii, dacă nu de zeci de mii”, scrie Aizen Tancio. „Lista conține cei mai odioși „patrioți” și „dușmani ai Occidentului”, care între timp își țin familiile în „leagănul inamicului”. Copiii lor învață, trăiesc și lucrează în Vest și nu mai au nicio legătură cu Rusia, iar această cale a fost aleasă pentru ei de către părinții lor. Ei disprețuiesc Rusia și oamenii săi și văd viitorul copiilor, dar și al lor doar în Vest. Cu o asemenea ipocrizie, puterea din Rusia nu are niciun viitor”, susține în încheiere autorul cercetării.

Surse: Opentown.org, Aizen și <http://ioncoja.ro/textele-altora/pravoslavnicul-putin-și-ai-lui-tovarasi/>

Index tabele statistice

Tabelul 1 - Compoziția etnică a Ucrainei

Tabelul 2 - Evoluția populației Crimeei pe structuri etnice (1897 - 2001)

Tabelul 3 - Suportul privind sancționarea Rusiei pentru acțiunea din Ucraina

Tabelul 4 - Structura bugetelor militare ale unora dintre țările UE, SUA.

Federației Ruse și Chinei (2010 și 2014)

Tabelul 5 - Cantitateră de gaze de șist ale unora din țările europene

Tabelul 6 - Cheltuielile militare ale unora dintre țările europene

Tabelul 7 Cheltuielile militare ale SUA în comparație cu cele ale Federației

Ruse și ale Chinei (2010 și 2014)

Index hărți

Harta Nr. 1 Poziția Ucrainei și a vecinilor ei

Harta Nr. 2 - Locul unde trăiau Hasarii

Harta Nr. 3 - Locul ocupat în Asia și Europa prin ocupația Cumană

Harta Nr. 4 - Poziția pe harta geografică a Crimeei

Harta Nr. 5 - Crimeea - Harta geopolitică

Harta Nr. 6 (Adnotări): Sciția în anul 100 î.Hr.

Harta Nr. 7 (Adnotări): Zona Mării Chinei de Sud

Harta Nr. 8 (Adnotări): Poziția geografică a insulei Natuna

Bibliografie

1. Băhnăreanu, C.

— Puterea militară în secolul 21, Editura UNAP, București, 2005

2. Berca, Alex - Adevăr și minciună, Partea a II-a, lucrare în curs de apariție, în România în 2014

3. Breziński, Zbigniew - Marea tablă de șah. Supremația americană și imperativele sale geostrategice, Univers Enciclopedic, București, 2000.

4. Bullough, Oliver-The Last Man în Russia: The Struggle to Save a Dying Nation, UK, 2013.

5. Bugajski, Janusz - Russia's New Imperialism, Praeger, Westport.

Connecticut, USA, 2004

6. Dehio, Ludwig - The Precarious Balance: Four Centuries of the European Power Struggle, Random House, New York, 1965

7 Englund, Will - Will Ukraine heed warnings from 1917 revolution? în: Washington Post, Apr. 5, 2014, pg A6

8. Friedman, George - The next 100 Years, Doubleday, New York, London.

2009

9. Goldstein, S.J. și Huntington, P.S. - Ciocnirile civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale, Editura Antet, București, 1997

Horvath, Robert - The Legacy of Soviet Dissent: Dissidents, Democratisation and Radical Nationalism în Russia, Routledge Curzon, London, New York, 2005

10. Ionescu, E. Mihail - Securitatea și stabilitatea în bazinul Mării Negre în epoca post-Război Rece, în: Marea Neagră, de la lacul bizantin la provocările sec. 21, Editura Militară, București, 2006

11. Ionițoiu, Cicerone - Genocidul din România, Repere în procesul comunismului (în limba română), International Socialism Journal.

Migrația forțată în secolul al XX-lea în Balcani.

12. Kolstø, Pål - Russians in the Former Soviet Republics, Indiana University

Press, Bloomington, USA, 1995.

Kotkin, Stephen - Magnetic Mountain: Stalinism as a Civilization, University of California Press, Berkeley, 1997

13. Johnson, D.P. Dominic - Overconfidence and War: The Havoc and Glory of

Positive Illusions, Harvard University Press, 2004

14. Lucas, Edward - The New Cold War, Palgrave, McMillan, New York, 2009

Marples, David - The Collapse of the Soviet Union,

1985 – 1991, Routledge.

Taylor & Francis Group, Florence, Kentucky, USA,
2004

15. Michalak, Stanley – A Primer in Power Politics,
SR Books, Wilmington, DL. U.S.A., 2001

16. Mochulsky, Fyodor – Gulag Boss, Oxford
University Press, Oxford (UK).
New York, 2011

17. Plokhly, Serhii – The Last Empire, Basic Book
(Perseus Books Group), New York. 2014

18. Room, Adrian – Place names of the World,
MacFarland and Co., Inc. London, UK, 1997

Roxburg, Angus – The Strongman: Vladimir Putin
and Struggle for Russia. I.B. Tauris Co. Ltd, London (UK),
2013

19. Salem, Hariet, Shaun, Walker and Grytsenko
– Russia puts military on high alert as Crimea protests
leave one man dead, in: The Guardian, New York.
26 February, 2014

20. Sharma Ruchir – Breakout Nations: in Pursuit
of the Next Economic Miracles.
W.W. Norton, New York, 2012

21. Shevtsova, Lilia – **Putin's Russia**, The Brookings
Institution Press.
Washington D.C., 2005

22. Stuermer, Michael – Putin and the rise of
Russia, Weidenfeld & Nicolson.
London (UK), 2008

23. Suskind, Ron – The One Percent Doctrine,
Simon & Schuster, New York.
2006

24. Toffler, Alvin – Power Shift, Bantam, Books, New
York, 1990

25. Volkogonov, Antonovich Dmitri – Stalin:
Triumph and tragedy.

Grove Weidenfeld, New York, 1991.

26. Uehling, Lynn Greta - Beyond Memory: The Crimean Tatars

Deportation and Return, Palgrave Macmillan, New York, 2004

27. Weber, Max - Politics as a Vocation, în: Max Weber: Essays in Sociology.

Edit. H.H. Gerth and C. Wright Mills, New York: Oxford University Press.

UK, 1958

28. The History of District Courts in Delhi, Delhi District Courts, website.

29. The Economist, colecția pe 2012/2013/2014

30. Foreign Affairs, March/April 2005 (Vol.84, Nr. 2)

31. The New York Times, Colecția 2010

32. Washington Post, Colecția 2014

33. Wall Street Journal, Colecția 2014

34. Dicționarul explicativ al limbii Române, Editura Academiei RSR, 1975

35. Enciclopedia Britanica, 2007

36. Enciclopedia popoarelor, Editura Univers Enciclopedic, București, 2006

Index de subiecte și personalități

A

(Afghanistan 41 Aksyonov, Sergei 8 Albright, Madeleine 69

B

Budapesta (Memorandum) 19

C

Cameron, David 59 Chaly, Alexis 57, 60 Cheltuieli militare 78 China 61, 62, 69, 80 Crimeea

(Peninsulă) 1, 8 - 10, 13, 15, 18

Istorie 2, 4 - 8, 11

D

Dyczoc, Marta 55

Dzhemilev, Mustafa7

Merkel, Angela (Președinte) 57

E

Eurasia 16

F

FMI 15, 54

G

Germania George Osborne Gorbaciov, Mihail 73

P

Pentagon 69

I

Ianukovici, Viktor 16 Imperialism 36 Indonezia 81

K

Kaeser, Jope 58 Karmal Badrak 41 Kerensky, Alexander 2 Kudrin, Alexei 71

L

Labossiere, Michael 68 Lavrov, Sergey, 10, 70
Lelyavsky, Yuri 55

M

McCain (Senator SUA) 68 Membrii de familie a
oligarhiei Federației Ruse
91

N

NATO 18, 77

Naționalism 36 Nicolae II (Țar) 12

O

Obama, Barack (Președinte) 60

Tarasiuk, Boris 66

Petro Oleksiyovych Poroshenko 91 Petrol (preț) 17
Pushilin, Denis 55 **Putin, Vladimir** 13, 15 - 17, 43, 47, 66,
67

R

Rasmussen, Anders (Președinte NATO)

77

Războiul Rece 56 Relații economice 71 Resursele energetice

Marea Britanie 59, 73 Rîjkov, Vladimir 2

Rosoboronexport 73 RUSIA (Federație)

Istorie 11, 12, 14, 18, 19, 38, 39, 42, 56 Mișcarea populației 21 – 35

Dezvoltarea economică 39, 44, 45

Relații economice 71

Sancțiuni economice 71

S

Sancțiuni economice 57, 66

Shcherbak, Yuriu 56

Schröder, Gerhard 58

Sidorski, Radosław 59, 60

Soluții contra acțiunile Federației Ruse 64

Statele Unite 18, 19, 66

Tavride Electric 57 Troika Dialog Research 44

Turchynov, Oleksander (Președinte interimar) 55

U

Ucraina 1, 3, 18, 19, 39, 41, 42, 91

Istorie 2 – 4

Arsenal nuclear 19

Corupția 41, 42

Resurse energetice 74

V

Livrările de petrol 45 Vejonis, Raimonds 56

Vokogonov, Dmitri 71 – 72

Y

Yakunin, Vladimir 71 Ysenyuk, Arsenie 2, 14 Yelțîn, Boris 43

Rezumat Ucraina

The author makes a foray into various aspects of the difficult international political problems of the Ukrainian crisis. After a brief review of some historical aspects, he focuses on the Stalinist policy of forced migration of Russians and other ethnic populations within the U.S.S.R.

This book presents the current geopolitical plans of the Administration in Moscow to restore the Russia's power, along with an overview of current international sanctions and their lack of efficiency; some of the actions taken by the United States and its allies to block Russian efforts to occupy Ukraine and other countries that have historically been under Soviet control.